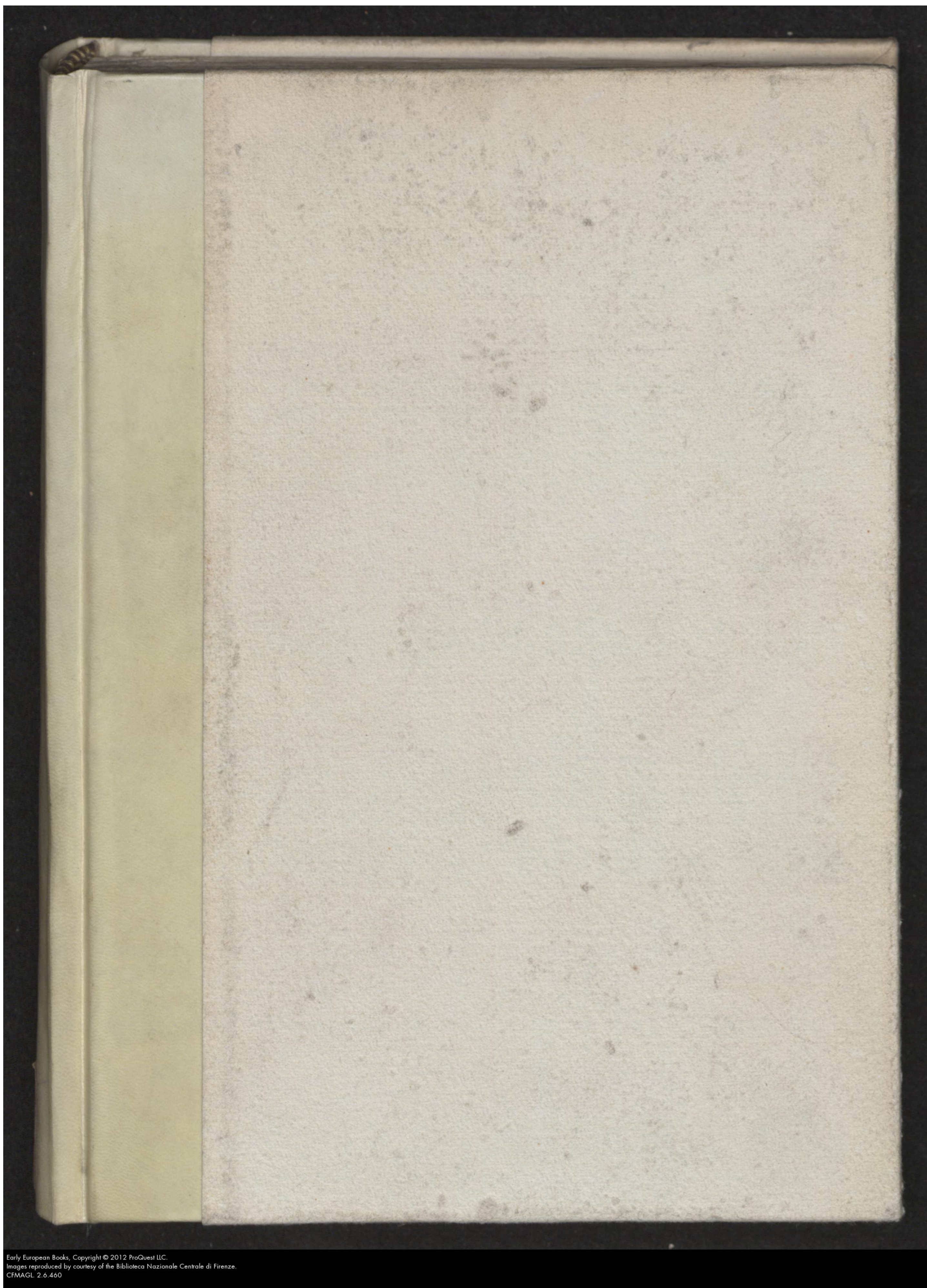
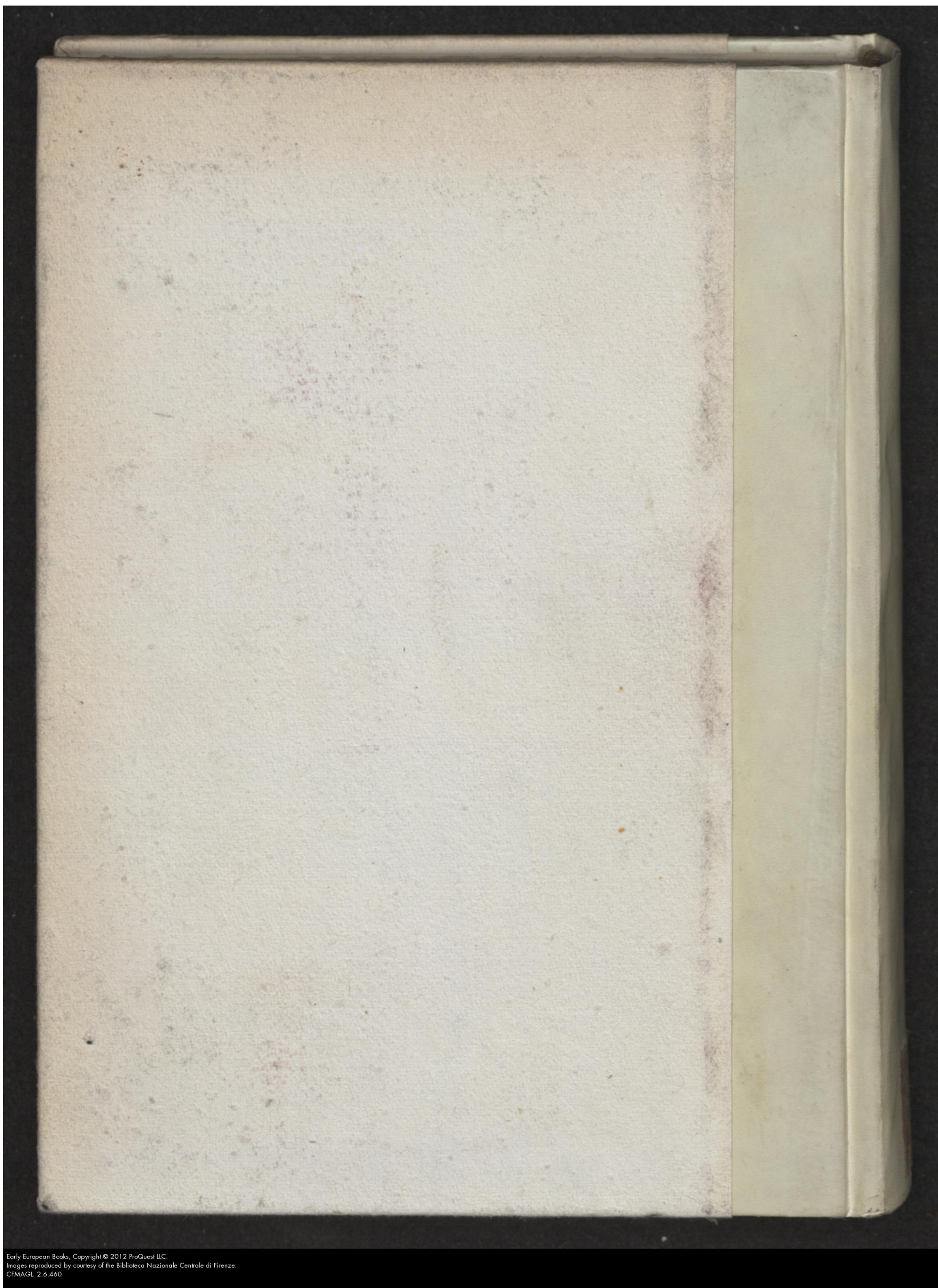
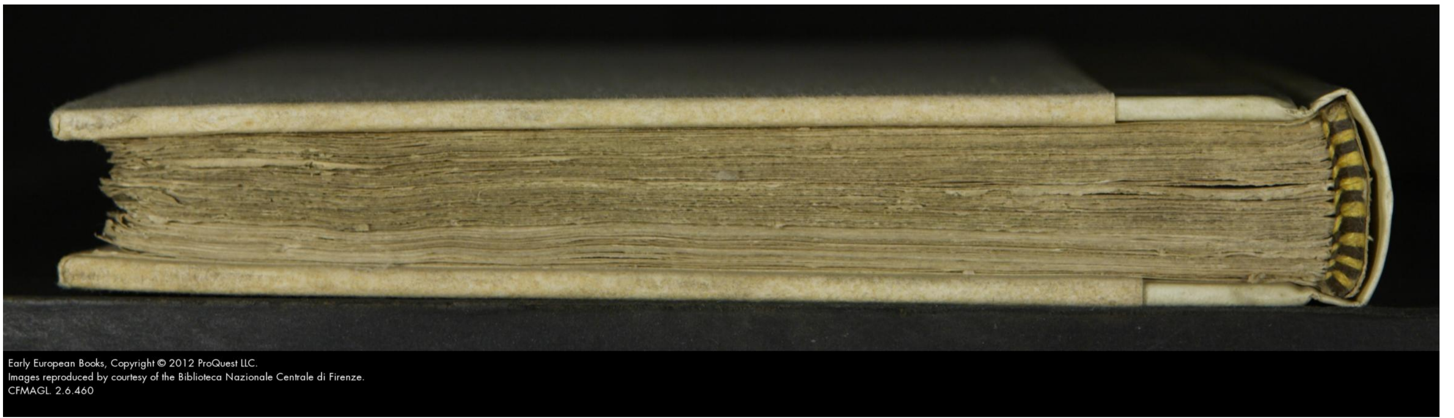
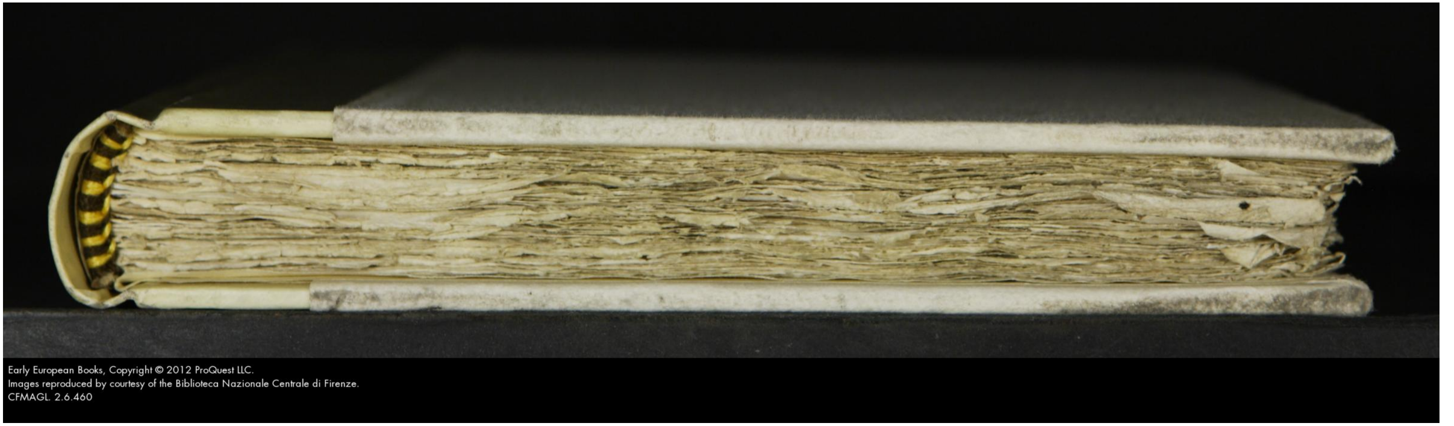
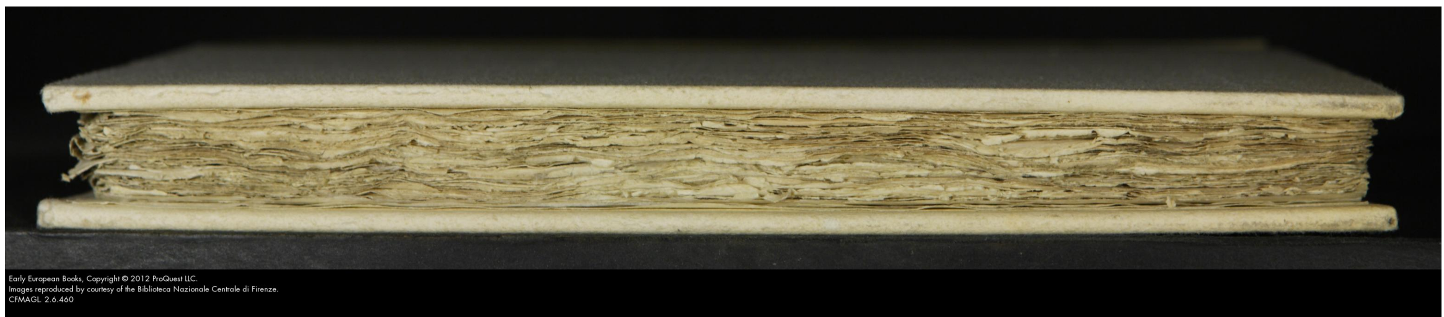



2
6
460









2. 6. 460

DIATRIBA
DE ADVENTV
S. IACOBI
IN HISPANIAM.

ILLVSTRISS. ET EXCELLENTISS. PRINCIPI

MARIO CHISIO
S. R. E. GENERALI.





AVTHORE
P. FR. FRANCISCO A S. AVGVSTINO MACEDO
Minorita Lusitano Theologiæ Professore.

R O M AE.
Typis Philippi Mariæ Mancini. M. DC. LXII.

SVPERIORVM PERMISSV.



ILLVSTRISSIMO, ET EXCELLENTISSIMO PRINCIPI.

MARIO CHISIO S.R.E. GENERALI.



VI Authores, ij quasi Parentes librorum sumus: atque adeò quo iure hi liberis, quos gignũt splendida, & fausta sidera optant, eo nos libris, quos edimus illustria, & benigna optamus. Hac ego ratione fœtui huic meo stellam adhibere studui, quæ illius natales conspicuos, & fortunatos red-

deret: Rapuit me Chisia Domus, in qua sunt Astra Gentilitia: imo & Sol, ex quo ALEXANDER fulsit, qui non obtudit Stellas, sed extudit. Has inter tua Excellentiss. Princeps mihi iampridem arriserat beneuolentia singulari; & certam Patrocinij, si quando esset opus, spem fecerat. Itaque fidenter accessi, nec repulsam timui ab eo, apud quem habitat humanitas. Equidem cum in te multæ, ac præclaræ dotes confluxerint, quas nemo non admiratur, fateor, nulla te magis, quam ista, quæ in Principibus desiderari solet, suauitate ingenij, & morum commendari. Hæc te in excelso isto militaris stantem dignitatis fastigio, omnibus amabilem intra admirationem reddit. Nihil ex armis, quæ tractas, rubiginis contrahis, nihil asperitatis ex sago, & armatus Romana in Vrbe, vltra paludamentum, togæ studia exerces, & iudicio Patritium, & consilio Senatorem, & prouidentia Consulem agis. Bellicos terrores procul amandas, vt domi pax sit, qua sane fruimur, &

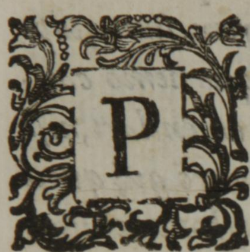
abun-

abundamus: Constant vbique egregia illa tuæ tempore pestilentiæ, & eluuionis pietatis, & quæ deinceps exhibuisti in rempublicam beneficentiæ, & charitatis officia, quæ memoriam Pompeianæ magnificentiæ renouarunt. Cuius tu præstantissimi & Ducis, & Ciuis in gerenda Republica partes agis, eò maiori voluptate Ciuium, quòd nomen cum præferas Marij, re Pompeium exhibeas. Nec tu minus eo litteratos homines diligis, & colis. Si enim ille ad Philosophi Possidonij fores laureatos fasces applicuit, tu inter lauros victrices, & Quercus fœlices tuas, Doctorum hominum hederas, & oleas admittis; nec extra Romam semel, vti Pompeius, sed intra vrbem, & domi tuæ sæpe huius in litteratos beneuolentiæ documenta præbes. Id ego iam pridem expertus, meum istud, quale quale sit, opus ad te defero, vt illud nominis vmbra tui tegas, & virtutum radijs illustres; nec alienum à dignitate, & munere tuo eius est argumentum, cùm Sanctus Iacobus, de cuius in Hispa-

ſpaniam aduentu agitur, Ducis eximij aduerſus hoſtes Fidei ſæpius partes egerit, ac viſus ſit in acie, & in caſtris cum militibus verſari, & quod tu in Romana Eccleſia obis, illud in Hiſpanica officium exercere. Quare cum & Auctor ſit multis nominibus tuus, & opus hoc nomine non alienum, vtriuſque Patrocinium minimé, opinor, detrectabis. Nec ingratum tibi exiſtimo fore munus, quod á grato animo proficiſcitur, & vſui, ad honeſtum inter tot bellica, & ciuilia negotia diuerticulum, eſſe poterit. Vale.

A D

AD LECTOREM



RAEFARI opus non erat nisi mos in legem abijsset. Hæc iubet. Paucis dicam: Causas, & rationem suscepti operis habes eius initio. Tuum erit de ijs iudicare: De dispositione, ac stylo eadem tibi potestas esto. Illud moneo: ne velis, quod alij solent, formam operis ad tuum genium fingere, & quod ad tuum palatum non faciat, id putare insipidum. Vti cuique sua est facies, & habitus, ita stylus, & dictio. Iniurius esset naturæ, qui ad sua lineamenta aliorum vultus exigeret. Iniquus arti, qui ad suum stylum alienum reuocaret. Aliud vnus, aliud alter stomachus condimentum appetit. Alius exilem, & gracilem, alius procerum, & obesum habitus decet. Sine me meo stomacho, & habitu frui, nec stylum corrigas, qui mihi est ingenitus. Corrum-

pes

pes enim, non corriges; per me ſemper licuit aliјs ſua dictione uti, liceat mea per te mihi. Non detrecto corrigi, ſicubi errem, ſum quippe ingenuus, & Auguſtini, quo nemo candidior, diſcipulus. Sed nolo emendari, niſi iure, ac ubi inſit error. Sunt verò, qui quod errore caret, quòd genio non reſpondeat ſuo, in eo erratum velint. Id ſanè deprecor, quod ſit cùm iniuſtum, tum ineptum; de me ita iudica, uti me de te iudicare velles. Homo homini Deus, & homo homini lupus. Ita ſumus natura comparati. Cæterum utcunque de me ſtatuas, illud comperies, me uni maximè, in iјs quæ ſcribo, veritati ſtudere. Vale.

IN-

INDEX CAPITVM.

§§ dæa

S.Ia-

INDEX AVTHORVM.

Con-

Ia-

Tri-

Trithemius.
Turpinus.
Turrecremata.
Tyrius.
Thomas Stapletonus
Thomas Cantipratentis
Thomas à Villanoua

V

Valdez.
Vasconcellus.
Vasquez.
Virgilius.
Vvilielmus Malmesburiensis.
Vincentius Ferrerius
Vincentius Bellouacensis
Vsuardus
Vvalafridus Strabo

Y

Yepes.

Z

Zurita.

FACVLTAS R. P. GENERALIS.

INspectis approbationibus potestatem facimus authori hoc opus excudendi in Conuentu nostro S. Mariæ de Araceli die 22. Maij 1662.

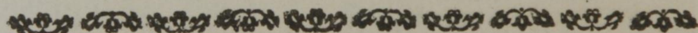
Fr. Michael à Sambuca Minister Generalis.

HAnc Diatribam de Aduentu S. Iacobi in Hispaniam ex commissione Nostri Reuerendiss. Patris Generalis à me reuisam ad studiosorum vtilitatem publica editione dignam censeo. Datum Romæ in Conuentu S. Mariæ de Araceli die 20. Maij 1662.

Fr. Petrus Paulus Lotticus Sacræ Theologiæ Lector Generalis, & Diffinitor.

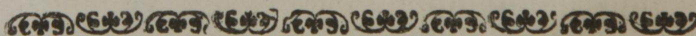
HVnc librum iussu Reuerendiss. P. Nostri Ministri Generalis recognoui, & dignum iudico qui typis mandetur.

Fr. Alexius Romanus Sac. Theologiæ Lector Generalis, & Diffinitor.



Imprimatur.
Si videbitur Reuerendiss. P. Mag. Sacri Palatij Apostolici.

O. Gar. Vicesg.

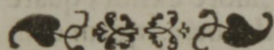


Imprimatur.
Fr. Raymundus Capisuccus Sacri, & Apost. Pal. Mag. Ord. Prædicatorum.

DIA-



DIATRIBA
DE ADVENTV
S. IACOBI
IN HISPANIAM.



CAPVT PRIMVM.
Occasio, & ratio suscepti operis.



NOCERE interdum amorem, cum nimius est, experientia docet. Adeo extrema vitiosa sunt, vt cum ad ea deflectimus, à ratione, ac virtute deuiemus. Id & in Iure deprehenditur, quod cum summum est, iniuria fit. Sed in amore mirere, quòd ab odio cum longissimè absit, tam officit amico, quàm solet officere inimico. Illud vulgo paradigma affertur. Simiam Catulos suos miro

Nimius interdum amor officit.

amore prosequi, & tam eos arctè amplecti, vt interdum ipso amplexu occidat. Atque adeo verum sit dicere, cum eos deperit, cogere depereundo perire: sed hoc in bellua, quæ ratione caret, vtcunque ferendum. Ab homine, qui rationis compos, & virtutis capax est, hoc vitium alienum esse debuit. Verum praua, ex labe illa prima originis, nobis innata libido, sæpe rationem, iusque peruertit. Itaque amore sæpe abutimur ad perniciem carorum, cum ijs vehementer volumus: Quanquam non iam ille amor sit, sed cupiditas; imò & inuidia, proindeque degener, ac in odium vergens affectus. Vsuuenire solet, vt quod vehementer amamus, eo magnopere frui cupiamus, ac iuxtà nolimus, vt fruantur alij; qui si eiusmodi participes esse conentur, in eos odium ex cupiditate, ac liuore existit; quare malumus rem dilectam extinguere, quàm cum alijs communicare. Itaque si originem attendimus, Amor est; si exitum, Cupiditas, & odium. Satis dolendum, quod in vitium virtus transeat; sed multò maximè dolendum, quod res, quæ amatur pereat; nam vitia emendare possumus, rem quæ perijt, recuperare non possumus.

Degenerat in cupidinem.

Quorsum hæc? Non ab re sane! Quantus sit Hispanorum omnium in sanctum Iacobum amor nemo nescit: cum non eius extent igniculi, sed pateant incendia. Verum quod ea Gens in populos diuiditur, dum singuli Iacobo frui tanquam proprio volunt, & in suam Prouinciam trahunt, alij alios repellunt, ne eodem potiantur, & in cupiditatem, & liuorem abeunt, vnde turbæ, & factiones existunt; ac proinde in odium mutuum

Hispanorum in S. Iacobum quãtus amor.

amor primus degenerat; &, quod deterius est, dum vnusquisque ad suam prouinciam Iacobum studet rationibus trahere, alij aliorum argumenta refutant, & eneruant, adeo vt impugnando singula, nulla ratio habendi reliqua esse videatur. Planius dico. Aduenisse Iacobum in Hispaniam certo est certius. Illud minus constat, in quam Prouinciam venerit. Cum ergo Hispania in multas sit distributa, singulæ eum sibi pio quodam studio vendicant, atque adeo suum dicunt, idque rationibus conantur ostendere, quæ cum hinc inde apponantur, dum alij alios refutant, dubium reddunt, in quam venerit; cum autem non potuerit venire in Hispaniam, nisi per vnam Prouinciam, & ij monstrent in nullam certam, contra singulas argumentando, venisse, fit vt, an in Hispaniam venerit? dubitetur.

Ex eo dissidium.

Nec satis est ijs Iacobo frui, quod facile esset ad componenda dissidia, ita vt illum ordine quodam, serieque temporis vna post aliam Prouincia exceperit, sed vnaquæque illum cum prærogatiua primatus habere vult: tam enim sunt Religionis amantes, vt primas habere velint, non contenti habuisse, nisi prius alijs habuerint. Itaque de primis contendunt, quòd turpe videatur in secundis, tertijsue consistere. Ita sunt ad honores Hispani comparati, vt aut summos, aut nullos velint. Igitur Tarraconensis Prouincia ad se vocat. Bætica sibi deberi ait. Lusitania suum esse contendit. Callæcia ad se trahit. Omnes eum apprehendunt, & dum conantur arripere, in diuersa trahunt, & lacerant, vt nusquam videatur esse, quòd apud singulas esse minimè patiantur. Accidit Iacobo

Singulæ Prouinciæ in eo fruendo primas partes vēdicant.

Plutarch

mortuo, quod ille Pancratiastæ (cui Teletiæ nomen fuit) Græco viuo, qui cum victor in ludis Pythijs existeret, magnũque erga se omnium studium accendisset, ansam dedit, contentioni inter se multorum, ad quos nimirum is victor pertineret. Exarsere omnes habendi cupiditate; ea incitati, in eum irruunt; alij eum hinc, alij inde, alij aliunde apprehendunt, & dum magna vi singuli ad se trahere nituntur, miser Iuuenis in partes distractus, ac dilaceratus perijt. Nec opus est exemplum in vsum reducere. Satis in rem quadrat.

Venustum paradigma

Haud temerè dico. Nisi Hispani inter se mutuò opinionibus dissiderent, & dissidendo alij alios impugnarent, non auderent exteri hanc veritatem in dubium reuocare. Nec antequam nostri inter se contenderent, eàm inficiari ausi sunt. Tùnc ausi, quando viderunt nos in factiones diuidi, & bella ciuilia imitari: minimè ausuri suis nos telis petere, si nostra in se intenta, ac non in nos conuersa vidissent. Nostris ergo nos argumentis oppugnant: sciunt nimirum ea valida, & robusta esse, ac Hispanum non nisi ab hoste Hispano solere vinci, atque vti adamas adamante frangitur, ita Hispanum Hispano infringi. Ex quo igitur Rodericus Ximenius, summus id temporis omnı́ genere litterarum vir, in Lateranensi sub Innocentio III. Concilio, sui aduersus competitores Primatus asserendi studio, excogitatis argumentis aduentum Sancti Iacobi in Hispaniam negauit, cœperunt illum externi scriptores inficiari; quemadmodum postea referemus. Accesserunt Roderico Ximenio alij, non qui negarent aduentum, sed de illius inter se tempore, locoque disputarent,

Hispanus nõ nisi ab Hisp. vincitur.

Roderici Ximenij Toletani Archiep. in Lateranensi Concilio de aduentu Iacobi in Hispaniam opinatio.

Quos ea animos Aduersarijs fecerit.

quo-

quorum argumentis alij ſcriptorès vſi eum in dubium reuocarunt. Nec temerè, aut incertè loquor. Nemo fermè eſt Author Hiſpanus, qui de antiquitate, aut primatu Eccleſiæ in ſua, vbi natus eſt, & in qua ſcribit, Prouincia ſcribat, quin conetur aſſerere, ac perſuadere S. Iacobum primùm in eam appuliſſe, & ibi prædicaſſe, imo & Eccleſiam inſtituiſſe. Quo fit vt aliorum idem ſibi vendicantium rationes, & argumenta confutet: vt mutuò ſibi fidem detrahant, & Cadmi militum inſtar, ſuis ſe ſtylis confodiant. Idque ingenuè fatetur vnus ex ijs haud obſcurus author Ioannes Salazar Tamayo, quem paulo poſt citabimus. Nec ſolum de loco, ſed etiam de tempore diſputant, vt nihil certi videantur ſtatuere; atque adeo hiſtoriæ veritas laborat. Audiamus Idoneum ſanè (vt Baronium in ſuum locum reſeruemus) Spondanum in notis ad annum Chriſti 44. num. 7. *Diuiſionem*, inquit, *Apoſtolorum, cum alij in alios annos referant, Hiſpani illi, qui contra Baronium ſcripſerunt, vt ſuam tueantur traditionem de Sancti Iacobi in Hiſpaniam acceſſu, nonnullis haud adeo contemnendis coniecturis, & argumentis probare nituntur, tunc contigiſſe, quando Petrus, & Ioannes petierunt Samariã, vel etiam poſt Domini Aſcenſionem, & aduentum Spiritum Sancti, etiam ſi non omnes ad ſuas ſtatim prouincias profecti fuerint. Quorum tamen argumenta alij, qui eadem licet cum ipſis de acceſſu S. Iacobi ſentientes, alijs certis, vt putant, rationibus refellunt: Eruntque opinor alij, qui iſtorum rurſus argumentationes confutabunt. Vt nouum profecto ipſimet ruinæ periculum afferre videantur.*

Ioannes Salazar Tamayus.

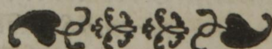
Spondanus

Spondani de diſſẽſione Hiſpanorum inter ſe iudiciũ

Diu

Quæ Auctori occaſio operis?

Diu eſt, quod optaueram huic malo, meo interpoſitu, mederi, ſed nunquam antehac per occupationes, & peregrinationes licuit, nec dabatur occaſio calamum non vocatum huc aduertere, nec aliena ſcribere à meis, in quibus verſabar, ſcholis audebam, ſed cum hoc anno M.DC.LX. in Alma huiuſce Vrbis Academia Cathedra de Hiſtoria Eccleſiaſtica de nouo à Summo Pontifice Alexandro VII. eximio litterarum, & litteratorum hominum Patrono, inſtituta, & mihi aſſignata fuerit, ac ipſe me legendi curſus eò deduceret, vbi Apoſtolorum diuiſio, & in ſuas prouincias miſſio facta fuit, nactus idoneam de S.Iacobi Prouincia, & in ea prædicatione dicendi occaſionem, eam arripere decreui, meumque in hac controuerſia calculum inter noſtrates ſcriptores doctiſſimos ponere. Omnia quæ allaturus ſum, in ipſis fontibus vidi, nec quenquam recentium Hiſpanorum, qui hac de re ſcripſerunt attingere prius volui, quam meo proprio labore, ac ſtudio hæc, qualiacunque demum ſint ſcripta, maiori ex parte elaboraſſem.



CA-

CAPVT II.

Quid Cardinalis Baronius senserit, & cur, & an Iure de eo Hispani querantur.

QVERIMONIAS primum remoueo: tum nostras de Cardinali Baronio, quod aduentum Sancti Iacobi in Hispaniam reuocarit in dubium, & infusa dubitationum caligine, obscurarit: tùm externas de authoribus nostris; quòd Baronium eo nomine malè accipiant, & tantum virum, cui nostra secula paucos pares tulerunt, acerbius quàm par est, reprehendant. Id ego autem non ex Hispanis, sed Italis, ac Gallis authoribus noui, qui de nostris in Baronium inuectiuis queruntur. Ex quibus vnus Spondanus ad annum 44. num. 4. sic ait. *Aduersus Baronium consurrexit pro suarum Ecclesiarum traditione vniuersa Hispania, multis ea de re à quocunque hominum genere editis scriptis, quæ si vidisset Baronius, etiamsi id non necessariò euincant, quod volunt, sunt eiusmodi, vt eum potuerint in priori sententia continere. Nec sanè displicet zelus eorum, sed vix est, vt alicui homini non Hispano probari possit affectus ille nimius, quo in tanti viri memoriam cunctis Catholicis venerandam inuehi gaudent. Gaudeant magis in fide perstare, quam siue ab ipsis Apostolis, siue ab eorum successoribus acceperunt, & præteritorum memores in timore, & tremore salutem suam operentur.* Grauiter de nostris Scriptoribus queritur Spon-

Iure ne, an iniuria de Baronio Hispani Authores querantur?

Spondani de Hispanis in Baronii gratiam speciosa querela;

Spondanus, nec existimo grauius quenquam de alio solere queri, cùm eos præsertim moneat de cura salutis æternæ, ac nimium illum Hispanicum affectum vniuersæ Hispaniæ attribuat, quasi omnibus probetur studium illud, siue, vt appellat, *Zelus*, Baronium reprehendendi. Illud mihi displicet, quod ait *Homini non Hispano probari non posse Zelum tuendi* suas traditiones, quod eo cogor ad tanti viri reprehensionem peruenire. Cùm si conferantur quæ Galli scriptores aduersus Baronium scribunt, multò plura, & acerbiora in eum dicta inueniantur. *Non videmus manticæ quod in tergo est*. Non sunt Hispani nostri magis tenaces suarum, quàm suarum Galli, traditionum, nec minus irarum aduersus eos, qui improbare conantur, intemperantes. Condonandum Hispanis est, si quid acerbius in Baronium dicunt in causa tam graui, quam qui impugnat veluti iugulum honoris Religiosi petit, quo nomine Hispania tota de Iacobi Apostoli aduentu gloriatur.

Excusantur Hispani

Equidem lecto Baronio non video, cur nostri tam cum eo acerbè expostulent. Nam nec imprudenter, opinor, se gessit, nec immoderatè. Non enim sententiam illam primam suam, quam in Martyrologio tenuerat, prorsus retractauit, vt oppositam sequeretur, sed exponens quæ postea in Concilio Lateranensi à Roderico Ximenio contra sunt allata, tam se eo testimonio moueri dicit, vt in dubium reuocet, quæ in martyrologio antea dixisset. Ex ore Baronij verba desumamus. Is anno 816. narrato euentu litis inter Rodericum Ximenium, & alios Metropolitas Hispanos super Ecclesiarum primatu agitata, & producta Ximenij ratiocina-

Purgatur Baronius.

Baronius

cinatione. *Hic fuit*, inquit, *ille insignis Rodericus Archiepiscopus Toletanus rerum Hispanicarum historiæ scriptor ore omnium prædicatus*, *cuius fateor perculsus authoritate substiterim aliquantisper, & reuocarim in dubium, quæ in notis ad martyrologiũ de aduentu Iacobi in Hispanias, dixisse meminerim, atque omnia altiori indagine, grauiorique expendenda cautè putarim, ob ea quæ à tanto viro in tanto Concilio sine tanti aduersarij redargutione reperiuntur asserta*. Modestè quidem, & grauiter ista Baronius. Quem enim illa non mouerent? Itaque dubium eum acta eo in Concilio reddiderunt. Cur ergo tam acriter, & acerbè Hispani quemadmodum scribit Spondanus, eum eo expostulent causam, ego certè non video. Non nego Baronium illo ipso loco multa de nouo excogitasse argumenta, quæ dubitationem illam suam augerent, & in oppositam partem inclinarent, in quam demum propendere videatur; significasseque cum ea non diluerit, imo exaggerauerit à prima sententia demotum fuisse. Verùm cum id apertè non dicat; sed rem in medio relinquat, non est, quòd eum præuaricationis insimulemus, aut inconstantiæ arguamus. Ego certè non ausim, quod Spondanus affirmat, asserere, *Baronium hic retractasse quæ pro eadem Iacobi profectione olim in notis martyrologij dixisset*. Nec enim perinde est reuocare in dubium, ac retractare. Cum qui reuocat in dubium, suspendat iudicium; qui retractat, priori relicta, imo & improbata sententia aliam amplectatur. Quod Baronium nego fecisse. Spondanus vellicatur

Mihi quidem etsi patria Lusitanus, atque adeo Hispanus, sim, ac ex ijs qui potiori fortassis iure Ia- Ximenius reprehenditur.

 cobum

cobum Apoſtolum ad ſe trahunt, altius iſta pendenti illud videri ſolet, iuſtius nobis de Ximenio, quam de Baronio eſſe querendum; Cum ille auſus fuerit primus, quod ſciam, aduentum Iacobi in Hiſpaniam apertè, ac peruicaciter negare, & traditioni manifeſtæ refragari. Huic ego ſanè merito ſuccenſuerim. Baronio minus, quod illum ſuæ dubitationis Authorem habuit, quem niſi haberet, non dubitaret, cum præſertim Baronius Hiſpanus non eſſet. Vnum eſt quod in Baronio non probo, tantum fidei habere Ximenio voluiſſe, vt eius authoritatem tot alijs argumentis pro Iacobi in Hiſpanias aduentu, ac vni præcipuè Traditioni prætulerit. Nec enim quicquam, cum illam declamationem (eiuſmodi quippe eſt) accuratè legiſſem, de opinione, quam imbiberam dubitaui; imo cum lentius rationes eius hominis expendi, penè contempſi, quod cum non pauca in ijs futilia, tùm quædam falſa deprehendi, ac omnia comperi à feruido ingenio temerè, ac inconſideratè profecta. Itaque nihilo magis ſum motus, quàm rupes, cum fluctibus quatitur; ac miror tam ijs Baronium moueri potuiſſe; niſi fortè; vt ſuſpiciones etiam meas, & coniecturas aperiam, occaſione illa vti Baronius voluit, & ſpecioſum dubitationi ſuæ titulum obtendere, vt honeſtius dubitaſſe videretur.

In quo peccarit Baronius

Et quoniam nonnulli cum Baronio Authores partim ante illum, partim poſt illum in dubium reuocent acceſſum huius in Hiſpaniam Apoſtoli ijſdem fermè, quæ apud Ximenium ſunt argumentis vſi, operæ pretium duco eos recenſere, vt hac ratione minuam inuidiam in Baronium concitatam,

Authores qui negant Iacobi in Hiſpaniam acceſſũ

tam, cum eius causam in plures contulero. Inter Antiquiores numerandus est Antonius Augustinus, apud quem citatur illa historia Roderici Ximenij, quam è manuscripto antiquo Toletano produxit Garcias Loaysa in Epist. Iuris Cano. tom. 2. lib. 19. tit. 16. cap. 2. p. 179. & 1. p. lib. 1. tit. 11. cap. 2. & Ioannes de Bosco in sua Biblioteca Floriacensi, qui adducit testimonium P. Gregorij VII. lib. 1. Regist. Epist. 64. ad Episcopos, & Reges Hispaniæ, quem Ioannes Solorzano Pereyra cum D. Gregorio Magno videtur citando confundere. Baronius anno Christi 44. num. 7. & tom. 9. annal. anno Christi 816. & Spondanus ad annum 44. & Bisciola, & omnes alij Baronij traductores, & sequaces. Et Ioannes Lorinus in Acta Apostolorum cap. 12. vers. 2. pag. 536. Animaduerto Garciam Loaysam virum eruditissimum, authorem esse Rodericum Ximenium negasse aduentum Iacobi in Hispaniam, & illud manuscriptum Toletanum, in quo illius in Lateranensi Concilio causæ disputatio narratur idoneum esse, non assentiri tamen Ximenio, imo eo in loco, idest in notis ad Concilium Toletanum sub Gundimaro Rege affirmare, Iacobum Apostolum omnino in Hispania Euangelium prædicasse; quod oportet obseruare, eò quod video à nonnullis inter alios authores affirmantes aduentum minime illum citari, vnde aliquis suspicari posset eum in opposita fuisse sententia.

Antonius Augustinus.

Ioannes de Bosco.

Solorzano Pereira.

Baron.

Spond.

Bisciola

Lorinus.

CAPVT III.

Rationes dubitandi, an Sanctus Iacobus in Hispaniam venerit, proponuntur.

§. I. *Chronologiæ.*

PRæmissis auctoribus; quibus ij in eam sententiam inducti sint, rationibus videamus. Prima, & potissima est à Chronologia ducta, vnde inuicta argumenta peti solent. Ex ea sic formant Aduersarij Syllogismum. Vel Sanctus Apostolus venit in Hispaniam ante diuisionem Prouinciarum inter Apostolos, vel postea. Non ante, non postea, ergo non venit. Propositio est iustum dilemma, & negari nequit; Assumptio si detur, illatio sequitur, & conuincit. Tota vis redit ad minorem. Secunda pars, quòd sit facilior probatur, nam diuisio Prouinciarum, & Apostolorum ad eas missio, non nisi mortuo Iacobo contigit. Hic enim, vti ex supputatione annorũ ab omnibus ferme Chronologis recepta constat, occisus est anno à Christo nato 44. post Ascensionem, 10. antequam apertum ad fidem Gentibus ostiũ esset, hoc quippe non nisi postea liberato è vinculis Petro reseratũ paradigmate obiecto lintei, quod habetur apud Lucam cap. 12. accidisse, in confesso apud omnes est; & latè ostendit Baronius tom. 1. ad eum annũ, quem sequuntur tum eius asseclæ, tum alij Scriptores. Quo autem anno facta fuerit sortitio, & distributio Prouinciarum, de eo controuersia est. Quidam

Dilemma à ratione temporis petitum.

Quo anno sit Iacobus occisus.

Luc. 12; Act.

dam statim post Cornelij conuersionem, & lintei visionem, hoc est eodem anno 44. Claudij Imperatoris II. quod multis cum Baronio placet. Quidam non nisi post primum Apostolorum Concilium Hyerosolimis celebratũ anno Christi, 51. post quæ Ascensum in Cœlum 18. Claudij 9. quemadmodum putat Baronius, factam malunt, quod quidem tradere videtur Chrysostomus Hom. 75. in acta, & in Lorino videre est, tum Act. 9. tum 15. & alijs commentatoribus eius libri. Vtcunque sit, nemo fermè est Auctor, qui neget Apostolorum dispersionem post necem Iacobi factam esse, nemo qui affirmet antea contigisse, atque adeo, quæ erat secunda pars dilemmatis, nequit affirmari. Superest prima pars eiusdẽ, nempe Iacobum antequã huiusmodi dispersio fieret Hispanias petijsse; Hoc autem improbabile, imo & adinaton, multis esse monstratur. Primo, quia non licuit Apostolis, antequã de Cœlo declaratum esset, Gentibus Euangeliũ prædicare; Igitur fas non fuit Iacobo prius, quã illa Diuinæ voluntatis manifestatio fieret è Iudęa ad Gentes proficisci, mortuus autem erat Iacobus, cum illa visio Petro apparuit, igitur antè venire non potuit. Secundo: si vnquam licuit venire Iacobum, tum certè fuit, quãdo lapidato Stephano persecutio magna in Ecclesia, & Discipulorum dispersio facta est, de qua Lucas cap. 8. act. Verum scriptura repugnat, cum excipiat Apostolos, negetque adeo eos fuisse dispersos: ait quippe textus. *Omnes dispersi sunt per regiones, Iudææ, & Samariæ, præter Apostolos.* Exire igitur Iacobo non licuit, si erat Apostolus; cum Lucas disertè dicat Apostolos mansisse; quid enim manifestius, quam illa exce-

Quando facta Prouinciarũ ab Apostolis inter se ad Euangelizandum partitio

Baronius Chrysost.

Lorinus

Ante lintei visionem, & cõuersionem Cornelij nõ licuisse Gentibus prædicari, assumitur.

Actor. 4.

Act. 8.

ceptio. *Præter Apostolos.* At dicet aliquis, postea exijsse. Tempus certè non apparet, quæ est tertia negandi ratio; nam à cæde Stephani ad Iacobi necem quamuis ãni circiter decem interfluxerint; nulla tamen fuit occasio egrediendi. Hæc enim vel esse debuit voluntaria, vel violenta. Illa nulla ratione nixa, atque adeo iusta non erat. Hæc nulla item legitur fuisse, præter illam Stephani causa persecutionem motam, igitur temerè affirmatur alia. Quarta ratio est: incredibile videtur esse, si hoc accidisset, Iacobum adijsse Hispaniam, illud silentio prætereundum; tanta enim res erat, vt narrari debuerit ab auctore sacro. Cum præsertim ille de Philippo commemoret isse in Samariam, & ibi euangelizasse, deinde monitum ab Angelo arripuisse viam, quæ descendit ab Hierusalem in Gazam; & conuertisse ad fidem Eunuchum illum Aethiopem Candacis Reginæ AEthiopum; quem tamen constat Apostolum non fuisse; sed vnum è septem Diaconis. Si ergo Lucas tam de his accuratè scripsit, quæ sanè non admodum sunt illustria, quomodo prætermitteret rem tantam, tamque memorabilem, vti erat Iacobi maioris vnius è præcipuis in Hispanias Euangelij prædicãdi causa profectio? Ne alia commemorem; quæ de aliis Apostolis scripta reperimus, minus certè clara, quam fuit Iacobi profectio.

Exitus è Iudea, & in Hispaniam aditus Iacobo per tempus interdictus.

Nulla de illius Predicatione in Hispania mentio

Confirmatur huiusmodi ratio Principalis ducta ex difficultate Chronologica, eo quod Apollonius vetus, & grauis auctor scribit. *Diuino monitu iussos Apostolos hærere duodecim annis in Hierusalē.* Quod si verum est, non potuit Iacobus inde ad Hispanias proficisci, cum anno post mortem Chri-

Apollonii antiquissimi auctoris sentẽtia de Apostolorum profectione.

sti

sti 10. iugulatus sit. Etsi autem hæc Apollonij sententia insolens videatur, atque ob id ne Baronio quidem probetur, indicat tamen Apollonium sensisse Iacobum ante mortem suam Hierosolymis excedere non potuisse. Quod non leue momentum est auctoritatis contra Hispanorum Traditionem.

§. II. Proponitur hæc difficultas Chronologica, verbis D. Roderici Ximenij in Concilio Lateranensi apud Baronium, & Loaysam.

QVoniam nulla re magis externi, quàm *D.* Roderici Ximenij authoritate mouentur, quemadmodum de Baronio proxime diximus, & nunc de Lorino erudito Authore obseruamus, ac monemus, qui in eadem cum Baronio est naui Comment. in cap. Act. 12. num. 2. oportere existimo postquam singula produxero argumenta, quæ hinc inde incertis, certisque authoribus collegi, ea ipsa, quoniam apud eum sunt, pene omnia verbis ipsius met Roderici Ximenij proponere. Sic ergo ille aduersus Compostellanum in codice manuscripto Loaysæ. Baronius. Lorinus.

Si inducat etiam primam Diuini Verbi promulgationem, & plurimorum conuersionem ad fidem Christi in Hispania, qui Diuinam paginam nouerunt testimonium perhibeant. Ego tantùm legi datam ei fuisse potestatem prædicandi in Hispania; sed interim cum per Iudæam, & Samariam Diuinam legem seminaret, sub Herode Hierosolymis truncato capite exhalauit animam, & Domino reddidit. Quomodo ergo prædicauit, quò nondum ingressus est? Aut sine prædicatione quos obsecro conuertit ad Dominum? Roderici Ximenii iudiciũ suius verbis expressum.

Me-

Memini bene in primis me annis accepiſſe à quibuſdam Sanctis Monialibus, & Religioſis viduis paucos admodum eius prædicatione ad fidem conuerſos eſſe, in qua cum tam exiguos progreſſus effici videret, in patriam reuerſus fato functus eſt.

Compendio dixit Rodericus, quæ nos latius dicendo in argumenta extendimus; at hoc ille præcipuè tanquam Achille vſus eſt ad Compoſtellanum Præſulem confutandum.

§. III. *Adducitur correctio antiqui Breuiarij Romani, in quo affirmatio aduentus in Hiſpaniam S. Iacobi Apoſtoli tollitur, & in traditionem mutatnr.*

CVm in antiquis Breuiarijs, quæ ante Clementem VIII. Pontificem in vſu erant, hæc eſſet de aduentu Sancti Iacobi in Hiſpaniam particula inſerta. *Mox in Hiſpaniam profectus ibi aliquos ad Chriſtum conuertit, ex quorum numero ſeptẽ poſtea Epiſcopi à B. Petro ordinati in Hiſpaniam primi directi ſunt.* In recognitione, & correctione facta à Clemente VIII ſic eſt correcta, & mutata. *Mox in Hiſpaniam adijſſe, & aliquos ibi conuertiſſe illius Prouinciæ Eccleſiarum traditio eſt.* Quæ correctio infirmat rei veritatem, cũ ex affirmatione, quæ vna eſt formula ad certum aliquid ſtatuẽdum idonea, in traditionem tranſierit: quaſi nollet Clemens Romani Pontificis approbantis authoritate penè propria acceſſum illum confirmare, ſed in Hiſpanicam nationem transferte; quo indicauit non admodum firmum eſſe, cui ſuum calculum ſubtrahebat. Idque ſenſerunt Hiſpani, qui de eo queti primum, mox turbari, & tumultuari cæperunt.

Mutatur affirmatio in traditionẽ Hiſpanicam.

§. IV.

§. IV. Afferuntur duo Innocentij I. & Gregorij VII. ex Baronio aduersus accessum Iacobi Apostoli in Hispanias Testimonia.

DE testimonio Innocentij, quod subdit anno 816. Christi, tom. 9. argumento Chronologico Ximenij Baronius, hæc illius est eo loco sententia. *Cæterum*, ait, *si consulatur antiquitas, vnde omnino peruenerit Euangelij prædicatio in Hispaniam duo id Sanctissimi, atque doctissimi Romani Pontifices Innocentius I. & Gregorius VII. conscripserunt. Habet ista quidem Innocentius in Epistola ad Decentium Eugubinum Episcopum. Legant*, inquit, *si in his Prouincijs, nempe Italia, Gallia, Hispania, & Africa alius Apostolorum inuenitur, aut legitur docuisse. Quod si non legunt, quia nusquam inuenitur, oportet eos hoc sequi, quod Ecclesia Romana custodit, à quo eos principium accepisse non dubium est. Hæc ipse. Quibus luce clarius demonstratur ante ipsius Innocentij tempora nec quicquam de Sancti Iacobi accessu in Hispaniam esse conscriptum, dicam amplius, neque cognitum, vel si cognitum, certe creditum, neque post multa temporum secula. Siquidem Gregorius huius nominis Papa VII. in Epistola data ad Hispaniarum Reges Alfonsum, & Sancium, quæ scripta reperitur quarto* kalendas April. *indict. 12. qui numeratur annus Redemptionis millesimus septuagesimus quartus hæc ipso sui exordio habet. Cum Beatus Apostolus Paulus Hispaniam se adijsse significet, ac postea septem Episcopos ab Vrbe Roma ad instruendos Hispaniæ populos à Petro, & Paulo Apostolis directos fuisse, qui destructa Idololatria Christianitatem fundauerunt, Religionem plantauerunt,*

Baronius

Innocent. I. epist. 1. ad Decentium.

Gregor. VII. epist. ad Reges Hispan.

& officium in Diuinis cultibus agendum ostenderunt, & Sanctas Ecclesias suo sanguine dedicauere vestra diligentia non ignoret &c. Inferius vero ne quid temere effutijsse videri potuisset testimonium adducit prædecessorum Romanorum Pontificum, & Sacrorum Conciliorum Hispanorum, sic dicens. *Vnde enim non dubitatis vos suscepisse* Religionis *exordium; restat vt inde etiam suscipiatis in Ecclesiastico ordine Diuinum officium, quod Innocentij Papæ ad Eugubinum Directa* Episcopum *vos docet Epistola; quod Hormisdæ ad Hispalensem missa decreta insinuant; quod Toletanum, & Bracharense demonstrant Concilia. &c. Quis igitur non intelligat ex his, ignoratum hactenus septem illos, quos recentiores tradiderunt Iacobi Apostoli fuisse Discipulos, quos non vnius Iacobi, sed Principum Apostolorum Petri, & Pauli fuisse ex antiquitatis promptuarijs Gregorius prodit. Vnde magis, magisque Hispaniarum* Eccle*sia illustratur, vt quæ ab ipsis Apostolorum Principibus sacrum acceperint Euangelium. Hæc nos docent Patres, & acta magni Concilij affirmare suadent.* Sic Baronius, & apud eum Pontifices. Miror tamen aliud pręclarum Stephan. VI. in Epist. ad Basilium Imperatorem minime adduxerit, vbi sic. *Institutio enim, & Sacerdotium omnium, quæ in Vrbe sunt Ecclesiarum à Principe Petro ortum accepit, per quem etiam nos sincerissima, & purissima doctrina monemus omnes, & docemus.* Omisisse item aliud Suessionensis Concilij sub Sergio Papa III. Ann. 309 celebrati Concilij. *Manifestum est per omnem Italiam Gallias, & Hispaniam nullum instituisse Ecclesias, nisi eos, quos venerabilis Petrus, aut eius successores constituerunt Sacerdotes.*

Quæ Romanæ Ecclesiæ doctrina est.

S.V.

§.V. Arguitur ex defectu authoritatis priscorum Authorum, ac suspecta fide illorum, qui ab Hispanis recentioribus adducuntur.

HOc nos argumento primum petijt Ximenius, dum dixit. *Qui Diuinam paginam nouerunt testimonium perhibeant. Ego tantum legi datam ei fuisse potestatem prædicandi in Hispania &c.* Quibus verbis negat in sacris litteris quicquam esse, quod ad causam faciat. Id in prima parte sententię continetur. In secunda fatetur aliquid se legisse de facultate prædicandi in Hispanijs, sed de accessu, & prædicatione contrarium legisse. Addit quippe. *Sed interim cum per Iudæam, & Samariam Diuinam legem seminaret sub Herode Hierosolymis truncato Capite exhalauit animam.* Hinc Baronius refutata auctoritate Compostellani Præsulis citantis pro se Callistum II. aduersus Toletanum, sic. *Compostellanus*, inquit, *succubuit, cum ne dum Callistum, sed nec aliquem alium haberet, quem de prædicatione Sancti Iacobi in Hispaniam in medium afferret authorem; quantumlibet benè venisset instructus, vt in tanta Synodo aduersus tantum Aduersarium causam suæ Ecclesiæ ageret, quem etiam puto, & sponte abstinuisse à citatione fabulosi Turpini (si tamen illo tempore commentitius liber ille scriptus erat) vel à Pseudo Isidori sententia, vel quod falsò affertur nomine Bedæ, vel alijs quos assertores eius sententiæ postea prodidere.* Totam hanc Baronij periodum in suis commentarijs transtulit Spondanus ad annum Christi 44. num. 1.

Argumētum Ximeinii in Lateran. Cōcilio.

Baronius.

Spondanus

Quos authores hic nominat, & improbat Cardinalis, eos ipse citarat antea in notis ad Marty-

Authores à Baronio primùm pro aduentu in Hispaniam Iacobi citari.

rologium, nempe Turpinum in libro de gestis Caroli Magni. Sanctum Isidorum de vita, & morte Sanctorum cap. 73. & Bedam in Collectaneis. Meminit etiam ibi Callisti Papæ II. in litteris Apostolicis, & sermonibus de eiusdem translatione, & in quinque libris de miraculis S. Iacobi. Et Leonis III. in litteris de translatione eiusdem Iacobi tertio Kalendas Ianuarij. Quarum exordium est. *Noscat Fraternitas vestra*. Et Innocentium II. in litteris quibus Papæ Callisti II. commentarius comprobatur; in quo recitatur epigramma Fortunati de Martyrio Sancti Iacobi. Horum tamen omnium nunc eleuat authoritatem Baronius, & quidem ij suspecti esse videntur, per singulos discurrendo.

Authorum affirmantium aduenisse Iacobum in Hispaniã fides infirmatur. Turpini Isidorus Beda Callist. II.

Primus Turpinus videtur Fabulosus, non minus quàm Rolandus, & alij Heroes ab eo inducti commentitij: ac proinde nullus est hic auctor apud Bellarminum in libro de scriptoribus Ecclesiasticis. Secundus Isidorus, *Pseudo Isidorus*, in eo libro dicitur à Baronio in annalibus, & Spondano eius sectatore; & à Gabriele Bisciola altero Baronij Collectore. Eodem nomine afficitur Beda eo in opere de vita, & morte Sanctorum ab ijsdem tribus scriptoribus. Quod attinet ad Callistum Papam, eius monumenta, & epistolas non recipit Baronius, dum ait anno illo 816. narrando euentum litis inter Compostellanum, & Toletanum,

Baronius

Antistites non cessurum Compostellanum, si extarent illa Callisti Papæ II. monumenta; quo ea inficiari videtur. Idem oportet iudicium ferat de epistola Leonis III. super translatione corporis Sancti Iacobi. Quos autem postea Recentioris

me-

memoriæ ſcriptores adduxerunt inuecti potius, quam inuenti exiſtimari debent. Inter quos Flauius Dexter à multis Hiſpanis doctis, & antiquarijs hominibus ſuſpectus habetur. Eiuſdem notæ ſunt alij, qui cum ante motam litem nulli eſſent, ea mota, vnde vnde extare cœperunt. Quod non diſſimulauit Baronius exprobrare. Flauius Dexter.

Adijcitur, mirum eſſe neminem vetuſtum authorem ſiue Græcum, ſiuè Latinum, ſiue Gallum, ſiue Italum, ſiue Hiſpanum de eius in Hiſpaniam Apoſtoli acceſſu quicquam commemoraſſe. Excutiantur omnes Bibliothecæ, nullus ante eum Iſidorum, ideſt ad annum vſque 630. prodibit, qui de eo vel obiter meminerit. Quod certè argumento eſt illum minimè Hiſpaniam attigiſſe. Si enim attigiſſet, in ſcriptis Patrum aliquod eius rei, vel in annalibus ſcriptorum, vel in Epiſtolis veterum Pontificum, vel Conciliorum actis veſtigium extitiſſet. Ex ſilẽtio authorum antiquorũ arguitur Iacobum in Hiſpaniam non veniſſe.

§. VI. Ex ipſorum met Scriptorum Hiſpanorum inter ſe contentione deducitur S. Iacobum in Hiſpanias non veniſſe.

TEtigeram hoc initio: ſed leui tamen brachio & obſcurius attigeram. Nunc agam, & accuratius; ſed paucis. Quot ſunt in Hiſpania Prouinciæ, tot huiuſce contradictionis teſtes ſunto. Vtar verbis idonei ſcriptoris noſtræ ætatis Hiſpani (is eſt Ioannes Salazar Tamayo) qui de hac authorum inter ſe Hiſpanorum contentione in notis ad Aulum Halum priſcum è Burdegala, ſed Ciuitate donatum Toletana, Poetam, ſic ſcribit. *De* Ioannes Salazar Tamayo.

De prærogatiua antiquitatis Hiſpanorum inter ſuſcriptorum contentio.

portu, quo ſoluit Apoſtolus noſter cruenta inter litterales Hiſpaniæ populos, licet, pia, contentio eſt. Pro Carthaginis Spartariæ emporio ſtat noſter Halus. Pro ſua opinione ſtat Sandoual Hiſt. Tud. fol. 15. quem nos ſubſecuti fuimus in Hiſtoria. S. Epitatii cap. 2. num. 6. fol. 73. Pro Valentia Scolanus. Pro Tarracone Ponſycart. Pro Brachara Accugna. Pro Bætica illius ſcriptores. Ex quo argumentum formatur hunc in modum. Non conſtat in quam partem Hiſpaniæ Iacobus appulerit, alijs alias impugnantibus, & quidem Hiſpanicis argumentis, ergo dum non conſtat, quò appulerit, imo cum conſtet ad nullum portum appuliſſe, ſequitur non veniſſe in Hiſpaniam. Nam vt veniret, debuit aliqua parte intrare, facta autem partium diſtributione, ſingulæ excluduntur; ergo nulla intrauit, atque adeo Hiſpaniam non acceſſit. Optimè quippe à loco ſicut à tempore argumentamur, vt quemadmodum, quod nec hoc, aut illo tempote fieri potuit, infectum monſtratur; ita quod nec iſta, nec illa parte in domum aliquam, quæ plures aditus non habeat, intrauit, nulla ratione intrare potuit. Applicemus argumentum rei, de qua quærimus. Iacobus vt Hiſpaniam ingrederetur debuit ingredi, vel per Prouinciam Tarraconenſem, vel per Bęticam, vel per Luſitaniam, vel per Callęciam; in quas Prouincias tota diuiſa eſt Hiſpania. Per nullam earum ingreſſus eſt, ergo in Hiſpaniam non eſt ingreſſus. Maior eſt certa. Minorem certam ipſimet Hiſpani impugnando ſe mutuò fecerunt. Conſequentia eſt neceſſaria.

Argumẽtum ex ea negandi aduentum formatur.

CA-

CAPVT IV.

Ex antiquitate, & primatu Ecclesiæ Toletanæ ostenditur Sanctum Iacobum Apostolum in Hispania non fuisse.

HOC erat præcipuum Aduersariorum argumentum, quod Herculis clauam appellare possis: manu præsertim Ximenii olim in Lateranensi Concilio vibratam, & in capita Prœsulum competitorum deiectam. Nam hac ille potissimum ratione nixum Compostellanum antiquitatem suæ ob aduentum Iacobi Ecclesiæ asserētem repressit, asserens Toletanam antiquiorem esse, & principatum in Hispania obtinere, quod ab Eugenio primo illius Apostolo instituta, & fundata fuisset excluso prorsus Iacobo, quem nullum in Hispaniam venisse affirmauit. *Antiquior,* inquit, *est Ecclesia Toletana, quæ fundata est à tempore Eugenij, qui Pauli Apostoli fuit discipulus.* Hunc igitur primum conuersionis, & fidei, & Hierarchię Hispaniæ ducem, & auctorem facit, ac negat alium quenquam prius eo in Hispania prædicasse, aut Ecclesiam instituisse. nominatim Iacobo excluso, quod sciret, si is venisset in Hispaniam non potuisse Toletanam Ecclesiam, quæ multos post annos in Eugenio inceperat, primatum obtinere. Sanè si primæ Toletanę sedi sunt dande, quod constare videtur, & tot Pontificum diplomata testantur, necesse prorsus est tollere aduentum Iacobi. Nam si is

Quomodò eo vsus in Lateranensi Concilio Ximenius.

Eugen. Pauli discipulus primus Ximenio authore in Hispania prædicauit.

is venit in Hiſpaniã Toletum certè non peruenit, atque adeo ibi ſedem non habuit, nec conſtituit, quod ſi venit, alias prius inſtituit, erexitque Eccleſias, cum Toletum Mediterranea vrbs ſit, quò niſi magna Hiſpaniæ parte peragrata perueniri nequit. Igitur ne Toletanæ Eccleſiæ ius conuellatur, aſſerendum onnino eſt cum Ximenio, eum Diui Iacobi aduentum verum non fuiſſe. Et quidem is cum acutus eſſet, & doctus vidit, niſi hoc negaret, cauſam ſuam aduerſus alios quatuor Præſules Aduerſarios non poſſe ſuſtinere. Cum enim illi à Iacobo ſuas eſſe inſtitutas Eccleſias affirmarent, ac ex eo ſequeretur ab eo prærogatiuam antiquitatis, & dignitatis accepiſſe, niſi refelleretur negato illius aduentu Eccleſiæ Toletanæ primatus, qui & antiquitate, & dignitate nititur, ſtare non poterat. Conſtabat quippe ſedis Toletanæ Eugenium multò poſt Iacobum Apoſtolum, ſiue à Diuo Petro, vti Loayſa, Roma, ſiue à Diuo Dionyſio, Lutetia Pariſiorum, vti ex traditione Mariana l.4. c.4. affirmat miſſum, primum auctorem, antiſtitemque fuiſſe. Qua de re latiſſime Loayſa in notis ad decretum Gundemari in Toletano Concilio Aera 548. anno Chriſti 610 Bonifacio Papa IV. tom. 2. p. 2. Collectionis Binianę. Do aliquos in teſtimonium locos. *Qui accuratius*, inquit, *Eccleſiæ Toletanæ primatum proſecuti ſunt Romæ à Diuo Petro Apoſtolorum Principe, totiuſque Eccleſiæ Catholicæ Pontifice, ſummoque Sacerdote inſtitutum ortumque affirmãt. Nam cum primum Petrus in Vrbem venit, ibique cæleſtis vitæ ſemina fundamentaque iecit, Dionyſium in Galliam, Eugenium in Hiſpaniam miſit, viros doctrina, & ſapientia excellentes, qui Paulum ex Gre-*

Loayſa
Mariana

Concilium Toletanum Rege Gundemaro.

Loayſa

S. Eugenius, S. Dionyſii comes fuit.

tia fuerant secuti, eosque Primates in prima Prouinciarum diuisione constituit, vt facilius, & ardentius muneri Apostolico incumberent. Et Paulo post. *Eugenius igitur vt in Hispaniam venit, elegit primam, & præclaram eius regionis vrbem, in qua cultũ Religionis Christianæ collocaret in medio totius Prouinciæ sitam, à qua velut à corde spiritu, &c.* Et infra. *Hic sanctus vir verè homo Dei primus Ecclesiæ Toletanæ Præsul fuit, totiusque Hispaniæ Primas.* Et postea. *Eugenio vita functo sacerdotij dignitas in Melanthium deriuatur. Et inde perpetua quadam Præsulum successio stirpem Primatus in millesimum quingentesimum, & nonagesimum annum produxit, hoc ordine, &c.* Vt igitur hæc veritas Toletani Principatus Ecclesiastici sustineatur, necessarium prorsus videtur, negare Sanctum Iacobum Hispaniam accessisse; quemadmodum D. Rodericum Ximenium negasse comperimus.

Primus Ecclesiæ Toletanæ Episcopus.

CAPVT V.

Authoris sententia statuitur, Affirmans Sanctum Iacobum in Hispaniam venisse.

CERTVM omnino, & indubitatum esse volo aduentum in Hispaniam Sancti Iacobi Apostoli argumento inuicto, & inuincibili Traditionis, quæ nullis aut artibus eludi, aut machinis expugnari, aut argumentis refelli potest. Hæc satis est ad rem probandam; nec oportet alia præsidia, vel scripturarum, vel librorum, vel ra-

Traditionis quãta sit vis? quãta authoritas?

rationum inquirere. Nemo desiderabit amplius, dummodo non ignoret quid sit traditio: Qui dubitabit, ei responsum ex Oraculo Dauidico psal.
Psal 45. 45. dabo. *Deus auribus nostris audiuimus. Patres nostri annuntiauerunt nobis.* Et psal. 77. *Quanta*
Psalm. 77. *mandauit Patribus nostris nota facere ea filijs suis, vt cognoscat generatio altera. Filij qui nascentur, & exurgent, & narrabunt filiis suis.* Et Deut. 32. *Memento dierum antiquorum, cogita generationes singulas; interroga Patrem tuum, & annunciabit tibi, maiores tuos, & dicent tibi.* Hoc ab initio Euangelicæ prædicationis maoires nostri cum Fide Catholica acceperunt, & ad Auos nostros transmiserunt, per quorum ad nos, qui nunc viuimus, manus peruenit, & à nobis ad posteros vsque ad mũdi finem transibit. Hoc in pannis, & crepundijs à nutricibus cum lacte haurimus, hoc in cunis ab ancillis cantillantibus audimus; hoc in scholis cum primis elementis discimus, imò cum ipsamet natura Hispanica tanquam ingenitum è maternis visceribus in lucem afferimus. Potentior est hæc traditio, quàm omnia librorum monumenta. De hac nemo dubitare possit, nisi qui Catholicos in Hispania esse inficietur. At est muta traditio. Muta sine libris, & pennis volat cum Fama, eamque vincit. Saxa cum sint muta, magis clamant sæpe, quam linguæ. Nec tamen desunt pennæ, & linguę in Breuiarijs antiquissimis, quæ quo magis exesa, & iniuria temporis consumpta, eo maiori iure clamant: nec solius Hispanicæ linguæ, sed Arabicæ item Breuiaria idem affirmant. Nec id præsidio Traditioni est, sed traditio ijs est venerationi. Veritas quippe traditioni nixa Religioni proxima

Venisse Iacobum in Hispaniam traditio est.

Traditio, vel muta loquitur.

cul-

cultum inducit. Sanè si quis vltra traditionem scripta desiderat, hæretico more agit. Solent enim hi omnia Scripturis metiri, & Traditiones irridere. Cum tamen Scripturæ traditiones commendent, & seruari iubeant. Hinc illa vox Maximini apud Augustinum lib. 1. cont. eundem cap. 1. *Si quid de Diuinis scripturis protuleris, quod commune est cum omnibus, necesse est, vt audiamus. Hæ verò voces, quæ extra scripturam nullæ sunt, nullo casu à nobis suscipiuntur.* Hinc alia Pelagij lib. de nat. & grat. cap. 39. *Credamus igitur, quod legimus, & quod non legimus nefas credamus astruere, quod de cunctis etiam dixisse sufficiat.* Sed eum ibi castigat Augustinus. Si multa de Diuina fide sola traditione commendantur, & creduntur, cur non alia traditione nixa fidem, & auctoritatem idoneam habebũt? Suadeo incredulis doctrina Pauli ad Thessalonicenses 2. *Fratres state, & tenete Traditiones, quas didicistis.* Vbi Chrysostomus. *Hinc patet, quod non omnia per Epistolam tradiderit, sed multa etiam sine litteris. Eadem vero fide digna sunt, tam ista, quam illa.* Et Epifan. hær. 61. *Oportet ergo Traditione vti, non enim omnia à Diuina scriptura possunt accipi. Quapropter aliqua in scriptis, aliqua in traditione Sancti Apostoli tradiderunt.* Fortè hi duo minus quod Greci sunt audiuntur. Idcirco aduoco Tertullianum in libro de Corona militis cap. 4. *Harum, & aliarum eiusmodi disciplinarum, si legem expostules Scripturarum, nullam inuenies. Traditio tibi prætenditur auctrix; Consuetudo confirmatrix, & Fides obseruatrix.*

August.

Hæretici traditionibus obsistunt.

Thessalon. 2.

Chrysost.

Doctrina Patrum de traditionibus. Epiph.

Tertull.

Quare magna est in traditione vis ad persuadẽdum; & quidem maior omni eloquentia. Tradi-

Breuiaria probant Traditionem.

tio autem iſta, iam non experientia ſolum humana, ſed ſacra etiam, & Canonica, ac tantùm non Diuina, authoritate nititur. Cuiuſmodi ſunt, quę in Breuiarijs traduntur, & toti Eccleſiæ proponuntur recitanda: nec enim de Fide ſunt, ſed ſunt tamē irrefragabilis auctoritatis. Igitur vel in eo Breuiario, quo aduerſarij conantur hanc veritatem infirmare, quod iuſſu Clementis VIII. recognitum, & emendatum fuit, & affirmatio hiſtorica in narrationem couuerſa, de traditione nihil eſt detractum, quæ cum integra manſerit, perinde fuit, ac ſi nihil de Fide aduentus in Hiſpaniam detraheretur. Etenim in Officio Iacobi in ſecūda ſecūdi nocturni lectione traditio hęc diſertis verbis ponitur. nempe *Prouinciæ Hiſpaniæ Eccleſiarum traditionem eſſe Iacobum Hiſpaniam adiiſſe, & ibi aliquos ad fidem conuertiſſe.* Quo fit vt traditionem eſſe iſtam negari nequeat. Hoc autem nullum maius eſſe poteſt de aduentu in Hiſpaniam Iacobi argumentum. Quod in hoc ipſum exemplo recogniti, & correcti Breuiarij in Aduerſarios retorto patet. Nam Vrbanus Papa item VIII. in accuratiſſima illa ſua recognitione, & caſtigatione, quod erat ex affirmatione in traditionem tranſlatum iterum reſtituit, & expuncta traditione affirmationem repoſuit, ſic enim hodie legitur. *Mox in Hiſpaniam profectus ibi aliquos ad fidem conuertit,* quo ſignificauit non multum intereſſe, vtrum ea eſſet traditio, an affirmatio; ſatis quippe conſtare, quod communi populorum, ad quos id attinebat, conſenſu, ſtabilitum erat, videbatur. Itaque non illa fuit aſſertæ rei infirmatio, ſed eiuſdem alio dicendi modo affirmatio. Si enim diuerſa, atque contraria ijs mutationibus

Breuiarum Romanum.

nibus verborum ſententia afferetur non vnus alteri Pontifex refragari vellet.

Oppugnent Aduerſarij quantis, & quibus modis velint hanc ſententiam, ipſa ſe ſatis vna Traditione defendit, quod ſummi vir ingenij, & iudicij P. Franciſcus Suarez, noſtræ ætatis inſignis Theologus, his grauiſſimis verbis tom. 1. de Relig. lib. 2. cap. 9. dixit. *Quamuis hoc tempore nonnulli tentauerint hunc Iacobi in Hiſpaniam aduentum, in dubium reuocare nullo modo poſſunt antiquiſſimæ Traditioni reſiſtere, nec aliquid proponere, quod probabilem rationem habeat.* Idem elegans, & doctus eiuſdem gentis, & Inſtituti Hiſtoricus P. Petrus de Ribaneyra in vita Sancti Iacobi teſtatur, cum inductis eorum, qui negant, aut in dubium vocant illius aduẽtum in Hiſpaniam, argumẽtis ait. *Plus eſſe ponderis in hac vna Traditione, quã in omnibus, quæ contra opponi poſſunt, argumẽtis.* Ac ea obturat ora contra ſentientium. Quod nos hic etiam agimus.

Suarez

Ribadeneyra

Verum quanta ſit vis Traditionis eo maximè apparet, quod eam negare non eſt auſus Rodericus Ximenius, quanquam viſus ſit velle infirmare cum dixit. *Memini benè in primis annis accepiſſe à quibuſdam Sanctis Monialibus, & Religioſis Viduis paucos admodum eius prædicatione eſſe conuerſos; in qua cum tam exiguos progreſſus effici videret in Patriam reuerſus fato functus eſt.* Non dubito quo erat ille acumine, voluiſſe eleuare fidem traditionis reducendo illam ad ſola teſtimonia fœminarum præſertim piarum, quaſi his facilius imponi poſſet. Sed nihil ſanè conſecutus eſt; nam aſſeruit Traditionem, atque in ijs maximè perſonis, quæ illas integrè, & incorruptè cuſtodiunt. Eiuſmodi

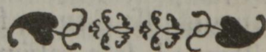
Ximenius

Ipſemet Ximenius non audet traditionem inficiari.

sunt fœminæ, præsertim Religiosæ, ac semotæ à turba, & tumultu, quæ semel accepta fideliter retinent, & conseruant. Quod autem ipse cum esset puer illud audiuit, traditionem iuuat, nam & pueri, & puellę ab innocentiam, eorum, quę audiunt, fideles custodes sunt. Et quod non sunt capaces alterius disciplinæ, traditionibus imbuuntur. Puto autem Ximenium tunc traditioni credidisse, quam postea negauit. Cui ego, si Compostellanus essem, in medio disputandi ardore ista obijcienti aptè opinor, & salsè more suo conuersus ad Papam, & Cardinales respondissem, *Melius illi erat, si non adoleuisset puer ille*. Crederet enim traditiones suas, nec eas ambitionis studio euertere conaretur. Eandem Traditionem omnes alij in eodem Concilio Metropolitani confirmarunt. Vnde enim eis ille in suo Principatu asserendo, & tuendo ardor, nisi ex ea, quam acceperant à maioribus suis Traditione, qua vna nixi Toletano homini doctissimo, & gratiosissimo, & opulentissimo, ac Regiæ Ciuitatis Episcopo se opponere, ac præponere ausi sunt?

Fæminæ, & Pueri traditiones incorruptius, seruant.

Ximenius acutè pungitur.



CA-

CAPVT VI.

Ex translatione Corporis Sancti Iacobi Apostoli è Iudæa in Hispaniam eius viui in eam aduentus probatur.

ET hæc Traditio est. Narrant hanc de inuento corpore Apostoli post multa sæcula Compostellæ anno 800. apud Marianam 816. apud Baronium, *scriptores, qui res Hispaniarum sunt prosecuti.* Excipe tamen Rodericum Ximenium, qui in sua de rebus Hispaniæ Historia, cum multa de Alfonso Casto Rege commemoret, ne verbum quidem hac de re fecit; quo apparet quam male in aduentu Sancti Iacobi in Hispaniam fuerit animatus; cum tam illustrem Historiæ partem omiserit. Narrat eam imprimis homo veritatis studiosus Mariana lib. 7. cap. 10. & Loaysa in notis ad decretum Gundemari tom. 2. p. 2. Conciliorum aud Binium. Locum sepulturæ dumetis, & vepribus obsitum iniuria hominum altiori obliuione sepelierat. Sed lux è Cœlo micans aperuit Theodomiro Præsuli; nec semel, nec ab eo solo visa, monuit de abscondito thesauro. Re ad Alfonsum delata, mirum quàm ille sit lætatus. Eius imperio Corpus ex eo, in quo neglectum iacuerat loco, in Templum ibidem ædificatum honorificè delatum, & conditum. Legatio ea de re missa Rauennam ad Leonē P. & alia ad Carolum Magnum. Exinde omnium totius Orbis con-

Inuentionis, & translationis corporis Sancti Iacobi Apostoli historia narratur.

Mariana

Loaysa

Corpus cælesti luce illata proditur.

concursu gentium celebrari, & coli cæptum. Luce id meridiana clarius est, adeo vt translatio corporis Sancti Iacobi Apostoli in sacros Fastos relata sit, & dies 30. Decembris ei assignata. Hæc summa est. Illud argumentum.

Qua obsecro de causa Sancti Iacobi Discipuli ex Iudæa illius defuncti corpus (nam ab ijs deportatum scribunt omnes, & Loaysa fatetur) in Hispaniam detulerunt? nisi quod in ea prius cum eodem Apostolo fuerant, aut nouerant eum ibi fuisse. Certè non alia esse potuit; vti rem consideranti patebit. Quomodo enim, aut cur ex tam dissita regione, in extremam illam Hispaniæ, & mundi partem, quæ Finis Terræ à Nautis dicitur, corpus illud Apostoli, suscepto studio, per tantam duplicis maris vastitatem, emenso Mediterraneo, & Oceano transportarent? nota illis erant illa littora, illi portus, imo & voluntas Apostoli perspecta, vt eò corpus suum post mortem transferretur. Nec adhuc moror, quò illuc tempore delatum fuerit, nec enim multum ad causam facere arbitror, quod quis forte magni interesse existimauit, eodemne quo passus est anno, quod affirmatur vulgo, an postea delatum fuerit? Dummodo enim sit in Hispanias à Discipulis comportatum, integra manet vis argumenti, quæstione temporis, quæ difficilior est præcisa; nolo quippe nisi certa, & explorata in argumentum assumere. Cum autem perspectum omnino, ac exploratum sit corpus Iacobi Apostoli in Hispaniam à Discipulis delatum fuisse, eo persuadere volo, ideo delatum mortuum, quia ibi moratus fuerat viuus. Cui argumento nihil detrahit annus, quo eum Discipuli detulerunt.

Cur à discipulis in Hispaniam delatum?

Innotuerat ijs Hispania.

Referũt mortuum vbi viuus fuerat.

Fuisse

Fuisse autem qui exportarunt Discipulos tradunt omnes, qui de illa Translatione scripserunt, & Baronius, & Spondanus; & Bisciola, & Garcias Loaysa fatentur. Ex quibus hic. *Corpus à Discipulis nauigio impositum ab Ioppe soluentibus in Hispaniam appulit 8. Kal. Augusti, quo die præcipuum eius festum ab Ecclesia colitur, & in Ciuitate Iria situm, demum Compostellam translatum 3. Kal. Ianuarij, quo die in tota Hispania translatio eius celebris est.* Si quid autem iuuet, nec enim id negem, causam nostram, quod eodemmet anno, quo mortuus est, eius sit corporis facta translatio, constat id ex Epist. Leonis III. in qua asseritur tunc facta esse; nec id Bàronius, Spondanusue inficiantur; & consentaneum rationi videtur, cùm semel accepto corpore æquum esset, vt statim transferretur. Et quidem mos erat, vt Discipuli Magistrorum corpora sepelienda curarent, vti de corpore Ioannis Baptistæ sepulto à Discipulis apud Marcum habemus. Idque exemplo Christi corporis à Iosepho, & Nicodemo curati, & tumulati clarius edocemur. Igitur quod eodem anno Iacobi nostri corpus in Hispaniam sit translatum, confirmatur maximè eius viui in eandem aduentus, quasi vellent Discipuli illud vnde recens ad patiendum venerat, reportare. Imo, si coniectura vti licèt, fortè Iacobus citius iugulatus est, quòd maius sibi Iudæorum odium concitauit, quod primus ad exteras Gentes profectus fuerit, iisque Euangelium prædicauerit. De quo postea redibit sermo. Illud hic animaduerto, non fuisse ausum Ximenium sepulturam Iacobi Apostoli apud Iriam Flauiam, & translationem inde Compostellam negare;

Leo III. Quo tempore in Hispaniam corpus comportatū.

Discipuli curare soliti corpora Magistrorum.

Coniectura probabilis, cur Iacobus primus Apostolorū obierit.

re; quòd erat ingens contra eundem aduentum viui inficiantem argumentum: si eo æmuli vti, aut scirent, aut vellent. Cur tam se timidè, & remissè egerint, suo loco dicemus.

CAPVT VII.

Hispanorum in S. Iacobum Apostolum Clientela, & eiusdem in eos Patrocinium aduentui in Hispaniam suo testimonium idoneum reddunt.

QVI Clientum, & Patronorum causas; & iura norit, ei demum Sanctum Iacobum venisse in Hispaniam perspectum erit. Ecquis enim Populus se in alicuius Ducis, Principisue clientelam dedit, quæ non prius eũ vidisset suæ Prouinciæ, vrbiue præfectum? Id Historias Romanorum legenti constabit; & quidem ratio persuadet, vt nonnisi ei quem probè noueris, te commendes. Quare ij qui Patrocinium aliquarum Gentium susceperunt, earum Prouincias peragrarant, easque vel armis domuerant, vel beneficijs deuinxerant. Cuiusmodi legimus fuisse Marcellos, Fabios, Metellos, Scipiones, à quibus deuictæ gentes in clientelam sunt acceptæ.

Populi sæpe in Romanorum Ducum clientelã venerunt.

Hoc nomine Hispaniarum populi sese Iacobi clientes professi sunt, isque se Patronum eorum præbuit; nec enim alia ratio tum clientelæ, tum

Pa-

Patrocinij eſſe potuit. Vnde quæſo tanta Religio, tot obſequia, tot officia Hiſpanorum erga Iacobum, tam præſens huiuſce tutela, tam certum patrocinium Iacobi erga Hiſpanos, niſi ex iſta huius inter eos habitatione, & prædicatione, ac doctrina? Cur non alium ex Martyribus, vel ſuis Gentilibus, vel vicinis adſciuerunt? Vnde noſſe poterant Iacobum? ſi Hiſpanias non luſtraſſet, ſi earum populos non erudijſſet. Certè nullum ex omnibus minus noſſe debuerant, ſi ille è Iudæa non exijſſet. Vixit ille parū. Si intra illas anguſtias in quibus vixit, mortuus eſſet, ecquis eum tandem agnoſceret; aut ſi noſſet, qua ratione eum alijs prætuliſſet? Aequius ſanè erat, vel Petrum, vel Paulum, vel Bartholomæum, vel Matthæum, vel Andream, vel Ioannem, qui non multum receſſerunt, Patronum elegire. Iniuriam facerent Hiſpani Petro, & Paulo Apoſtolorum Principibus; quorum Petrus authore Methraphaſte, & alijs in Hiſpaniam venit; aut ſi quod iudico verius, non venit, eò ſaltem miſit Epiſcopos, vti ſupra ex Innocentio diximus Epiſtola ad Decentium. Paulus vero aut Hiſpanias adijt, teſtè Mariana, qui magnis id authoribus infra producendos confirmat; aut ſi minus id probatur, optauit ſanè, decreuitque adire, vti in Epiſtola ad Romanos apertè monſtratur. Igitur iuſtiſſima cauſa interuenire debuit, quæ Hiſpanos compulit ad Iacobum ijs anteferendum; quæ iuſta eſſe non potuit niſi hæc, quæ in eius aduentu nititur. Eum ſanè Hiſpani tanquam Patrem diligunt, quaſi Magiſtrum colunt, quaſi Paſtorem ſequuntur, quaſi Dominum veuerantur. Eo duce aduerſus hoſtes, & Patrono vtuntur; præſens eius numen

Iacobus Patronus Hiſpaniæ.

Cur Hiſpani non Petrum aut Paulum Patronos elegerunt?

men implorant, eiusque nomine, quasi tessera, se milites eius esse profitentur. Cum pugnam ineunt, vt sibi animos sumant, & hostes exaniment, in prima quæ vehementior esse solet, impressione illam vocem intonant. *Sancte Iacobe: Vrge Hispania. Santiago, cierra España*. Vnde hæc tanta in Apostolo fidentia, tanta spes, tantus ardor, nisi ex insito in eum amore, & ingenita pietate? Itaque militari se illi Sacramento addicunt, & ordine illius nomini dedicato Religiosè eius se obsequio adstringunt; vt nullius erga quenquam alium Sanctum Patronum gentis, clariora extent, quam Hispanicæ erga Iacobum Amoris, & Religionis indicia.

Hispani Iacobi auspicijs bellant, & opem inuocant.

Iam vero quam bene huic amori, & cultui respondet Iacobus! Cura, & sollicitudine Patris, Ducis, Pastoris, Patroni, vt nullo se modo vinci à Clientibus patiatur. Eos domi custodit, foris defendit, propulsat mala domestica, externa bella auertit, & cum bellandum est opitulatur, & in aciem prodit, & cum hoste manum conserit, eumque profligat. Nec incognitus, aut obscurus pugnat, conspicuus apparet, & lucet, rutilatque in armis, & ab hostibus noscitur, ceu amet cognosci, & videri; quòd gloriosum sibi fore ducat inter Hispanos, & pro Hispanis dimicare. Quoties illũ, & Mauri in Hispania, & alię barbaræ Gentes in remotissimis regionibus viderunt equo feroci, ac pernici vectum, galeatum, & thoracatum, nunc hasta intenta, nunc euaginato gladio in se irruere, & voce tonare, ferro fulgurare, vulnere fulminare, & totam aciem impellere, loco mouere, & dissipare, seque *Boanergem*, idest *Filium Tonitrui*, re-

Iacobi erga Hispanos amor, & tutela.

Pugnare visus pro Hispanis.

præ-

præsentare, Hoc sæpe in vtriusque Imperij tum Orientalis Lusitanorum, tum Occidentalis Hispanorum Indiæ accidisse, Indi ipsi victi, & profligati testati sunt. Exempla non pauca, & illustria producunt Alan. Copus dial. 3. Ludou. Rom. Patra lib. 6. Suar. nauig. Petrus Maffæius Hist. Indic. lib. 4. Anton. à S. Rom. lib. 1. cap. vlt. & lib. 3. cap. 23. Freitas de Imper. Asiat. cap. 18. Solorzano Pereira lib. 2. cap. 4. E tot euentibus vnum in Castellæ, alterum in Lusitaniæ Regno commemorare volo; vnum in obsidione, alterum in acie, vtrumque memorabilem. Primum ex Mariana transcribam. Is est autem de mirabili ad Clauigium victoria, qua & hostes deleti, & Hispania ab infami iuxtà, ac miserabili centum Virginum tributo quotannis Mauris pendi solito liberata. *Ramiro Regi dormienti Iacobi Apostoli species obiecta, augustior quam pro humano habitu bono animo esse iubet, de victoria nihil dubitare, numinis ope, quam certò affuturam proxima luce speraret. Rex ad has Iacobi voces excitatus, lætusque nuntio, cum ex stratis se corripuisset Præsules, & Magnates ad se vocari iubet, &c. Hæc vbi dixit aciem instrui, & signa canere iubet. Nostri magna alacritate in hostes impressionem faciunt. D. Iacobi nomen magnis vocibus ingeminantes, quod ab hoc initio susceptum in morem abijt, vt Hispanis sit pro Tessera Militari. Barbari nostrorum audacia, quos victos esse putabant, commoti, & cælitus iniecta formidine perculsi nostrorum impetum non tulerunt. Iacobus, vti erat Regi pollicitus, in equo candido niueum vexillum præferre visus est, quod rubræ Crucis figura distinctum erat. Eius aspectu nostris vires auctæ, barbaris animi concidebant.*

Alan. Copus
Maffæius

Ant. à s. Rom.
Solorzanus

Eius rei exẽpla, & qui ea referant Scriptores.
Mariana
Describitur ex Mariana.

Memorabilis ad Clauigium ope Iacobi parta victoria.

Famosum illud de centum virginibus Mauris dandis pactũ rescinditur.

bant. Fæda fuga fuit, nec minor cædes. Sexaginta millia Mauri perempti. Clauigium, quo loco pugnatum sit hoc ipso tempore, strages passim effossæ indicant. Assertarum deinceps in libertatem Virginum non meminit Mariana, cum ante addictarum infami seruitio meminisset. Constat fœdus illud turpe, tum rescissum, liberatam eo iugo Hispaniam. Et à Virginibus illud periculum propulsatum, qui maximus victoriæ fructus fuit. Et hoc momenti accedit, quòd Diuus Iacobus pudicitiæ Hispanarum Virginum quasi Patrocinij iure Assertor, & vindex esse debuit.

Collimbricẽsis vrbis Iacobi auspicijs, & auxilio expugnatio.

Eius vrbis elegans descriptio.

Alterum huiusce tutelæ exemplum adducam ex Roderici Ximenij Historia lib.6. cap.11. vbi enarrat gesta Fernandi Regis, qui ad Lusitaniam occupandam expulsis Mauris animum adiecerat. Breui expugnatis Sena, Viseo, & Lameco, sic vocat, *Proposuit*, inquit, *Coimbriam maiorem Ciuitatem cum Dei adiutorio expugnare.* Est ea vrbs in Corde Regni sita, ceu illius cura, & amor: in edito, quòd pulcherrima sit, & spectari cupiat, sita, collibus modicè assugentibus quasi corona, siue ad dignitatem Regiæ Vrbis, siue ad custodiam carì pignoris circumdata, ad vsque ripam præter labentis Mondæ per decliues platearum ductus effusa, ceu vitreum in eo speculum quærat, vt se inspiciat, Narcissus vrbium; pari amoris euentu, nam quà propior est fluuio, aquis demersa pænas amoris nimij luit. Ridentis anni osculum dixeris. Nihil illo Cælo salubrius, nihil illo solo fertilius. Soles die melius nitent. Sydera nocte purius lucent. Aeris subtilitas iuuat, ne radij obtundantur. Eo indigenarum acuuntur ingenia. Intra

tra

tra Vrbem habitasse credas Venerem ob venustatem Vrbis. Circà, in collibus Dianam, in Pratis Floram; in Campis Cererem; in Oliuetis Mineruam; in vinetis Bacchum; in pomarijs Pomonam, & de primatu certare; quod certamen Cornucopia effuso prodigè cornu dirimit, ac sibi litem adiudicat. Oliuarum præterea ferax, sacrum Mineruæ domicilium, & Athenas extra noctuas, intra Aquilas redditura. Nempe Academiam nobilissimam in vtero ferens, quam opportune superiore seculo in lucem edidit, oleo perpetuo alendã. Addit venustatẽ Amnis, amore Vrbis in eius gremiũ se insinuans, & margines omni arborum opacitate inumbrans, & florum varietate depingens adulari vult vrbi, vt propiùs ad amplexus veniat, & altiùs in sinum penetret. Alueo currit argenteo, immixto quod ex ramentis morsu riparum erasis, aurum colligit. Eo pretio Ciuitatem allicit, & pulcritudini adijcit opes. Interdum eam inundat, qua parte in valles subsidit; nempe superbit hospitio, & extare tumidus vult, vt appareat; quòd si arenis abundat; ideo est, quod sitire se, ac arescere desiderio charę Vrbis significat; nisi si arenis castigat audax vadum, quod tantam vndarum molem collegerat ad eluuionem. Nullum quippe amnis tam citò tantam molem aquarum colligit, corriuãtibus eò se fontibus, & riuis, ambitione mixturæ. Ille ob studium visendæ Vrbis, ad quam properat, impingit vndas, quæ dum aliæ alijs potiundæ Vrbis cupidine agglomerantur, enormiter crescunt, & Ciuitatem, quam amant, obruunt. Sed mox amnem pænitet facti, & breui decrescit, imo & ad arenas penè redigitur, ceu pœnas Vr-

Conimbricẽsis Vrbis descriptio.

Munda Fluuius.

bi temeritatis det, ac præ pudore intra arenas conditur, & occultatur, ne compertus sit criminis. Vix vllus alius longiori, ac pulcriori ponte iungitur fluuius, estque morę pretium transeuntibus, ex aspectu Vrbis, & Vadi, quod spectare vult, & spectari. Nec tam ille transit per arcus, quam triumphat: id ex tumore arguitur, quod sæpe attingat fornices, & ruina gemituque domorum triumphum eum esse probet, nisi si ex amore Vrbis partem illius secum trahere conatur, & similem sui, idest fluentem, reddere. Munda is est, ab aquarum munditie tracto nomine, quibus nihil est purius, nihil splendidius. Arcana vadi patefacit nitore ingenito indoli incolarum congruo. Flexuosis sinubus labitur lentus, & sui tenax, implicat se, cum explicari vult, & sæpius ad se redit, quasi reliquisse pœniteat, & liquidis se catenis vincit, ne se deserat; nempe in astris fons est, dolet recedere, & petit mare, ceu repetat sidera. Sensatum fluuium dixeris, quòd caput quærat. Ille demum alienigena veram speciem Vrbis cepit, qui eius situ, prospectu, venustate, amænitate, solo, Cœloque considerato dixit, se vidisse Ciuitatem vndique ridentem; & tamen demittit lacrymas in eam Cœlum, quòd pluuijs sit obnoxia; atque adeo Collimbria, ceu Collis imbrium, dicitur, dolente Cœlo non posse se oculos donare, & cor per oculos, proindeque amoris testes lacrymas mittit, ridente Vrbe nimios Cœli amores. Hanc Vrbem 7. Lusitaniæ Reges Patriam habuere. Vnus ex alijs Dionysius. Academiam in ea instituit quam postea aliò translatam Ioannes III. Rex eidem restituit. Regia quidem amplissima in Sapientiæ do-

Pons amplissimus, & pulcherrimus.

domicilium assignata. Eo vrbs illa tanquam turrito quodam diademate coronatur. Eæ sunt Athenæ Lusitanæ.

Huiusmodi Vrbis potiundæ desiderio ardebat Fernandus. *Ergo*, inquit Ximenius, *ad petendum Cæleste subsidium Ecclesiam Beati Iacobi visitauit, & implorat, per triduum Diuinæ auxilio maiestatis Beati Apostoli oraculis confortatus contra Coimbriam exercitum congregauit, vbi fixis tentorijs circumquaque machinas, & Castra lignea eleuauit. Sed quia Ciuitas fortitudine, & magnitudine præeminebat, obsidionem contigit diutius protelari.* Et paulo post, *verum Christianis viriliter insistentibus, & machinis vndique quassantibus auxilio Dei, & Beati Iacobi interuentu murus irrumpitur Ciuitatis. Quo viso Arabes consternati Ciuitatem, & opes Fernando Principi obtulerunt, pro vita tantummodo supplicantes, quod Regis clementia acceptauit, & die Dominica hora tertia inuicto Principi Ciuitatis dominium reddiderunt. Eo tempore fertur vir Græculus ex Hierosolyma causa Peregrinationis ad Ecclesiam Sancti Iacobi venisse, qui in deuotione pernoctans audiuit indigenas enarrare, vt Militem, in Christianorum prælijs apparere: sed ipse, licet deuotus Apostolo, prædicabat non militem, sed piscatorem; cumque in tali pertinacia permaneret, reuelatione Diuina meruit intueri equo splendore conspicuo Apostolum præsentatum, & armorum insignibus decoratum obsidentibus Coimbriam subuenire. Et Peregrinus, de quo diximus, visionis huius certior factus, & dum horam captionis Coimbriæ in Ecclesia Apostoli publicè prædicauit, & sicut ipse prædixit, sic postea rei veritas patefecit; & sic remansit Terra circa Mondaicum Flu-*

Iacobi ope Collimbria expugnatur.

Conimbrica auspiciis, & ductu Iacobi Apostoli capitur.

uium Fidei Christianæ acquisita. Hæc Rodericus.

Quod autem, Militem, Iacobum appellauit pia illa gens, studium erga Hispanos Iacobi ostendit, qui non detrectat munus militiæ, & cum cæteris quasi commilito sub signis meret, & pugnat. Quare, vt scribit Mariana lib. 7. num. 13. tempore Ramiri Regis, cui in eo quod proximè descripsimus prælio militarem operam nauauit. *Additum præterea, vt hostium spolijs diuidundis lege in omne tempus lata, Iacobus Apostolus pro vno milite esset*. Rem miram: eò venisse Iacobum, vt inter gregarios milites censeretur. Verum amorem cultu compensatunt Hispani, nam *vectigal esse*, ait idem Author, *cum & frumentū nonnulli populi pendant*. Omitto templum eodem loco ab Rege Fernando ex manubijs hostium ædificatum, & mundo muliebr ab Regina Vrraca exornatum.

Mariana

Hispania S. Iacobo vectigalis.

Iam vero Hispana nobilitas Iacobo, tanquam Duci, militari studio se addixit. Itaque votis se deuouerunt, & ordines instituerunt, quos Diui Iacobi nomine, & insignibus decorarunt; quorum primus fuit Ramiro Rege, post illam victoriam apud Clauiginm comparatam, de quo præter Historicos Hispanos Petrus Gregor. Tolosanus in syntagm. iuris p. 2. l. 15. cap. 35. & Cherub. in Bullis Pontificijs à Ro. V. expeditis, & in compendio to. 2. in Gregor. 13. Qui ordo clarissimus habetur, & toti Hispaniæ communis est, & in Lusitania item receptus, ac de Spatha extra Hispaniam, in Hispania Sancti Iacobi vulgò nominatur. Sunt præter istum, vnus militum Calatrauæ, alter Alcantaræ, qui in Lusitania Auisiensis dicitur, qui omnes Iacobo dicati sunt, ac eius nomine appel-

Petr. Gregor. Tolosanus. Cherubinus

Ordines Militares Hispaniæ D. Iacobo addicti.

lantur

lantur, quemadmodum obseruat citatus Cherubinus varijs in locis Bullarum in Compendio, vbi refert Indulta, & priuilegia à Summis Pontificibus ijs ordinibus militaribus concessa. Quare omnis Hispana militia Diui Iacobi Militia nuncupatur.

Equidem puto, nec tot officijs, & obsequijs Iacobum Apostolum Hispanos esse prosecuturos, nec in eius clientelam tanta demissione, & ardore animi esse venturos, nisi suæ illum Gentis Magistrum, & Patriæ Patrem agnoscerent. Nec illum eos tam arctè esse amplexurum, & in gremium quasi suum, sinumque suscepturum, nisi eos Christo Filios per Euangelium genuisset.

CAPVT VIII.

Hispanorum in retinenda Fide incorrupta religio: in tuenda constantia: in propaganda diligentia; argumento sunt, eos à Iacobo Apostolo Euangelium accepisse.

PRIMVS *dicendi ardor nobilitas est Magistri:* rectè omnino dixit Ambrosius, quòd nobilitate Magistri accenduntur discipuli, ad specimen suæ disciplinæ præbendum, eiusque existimationem, & famam augendam. In D. Paulo fons, & ratio huius veritatis est, eo loco, vbi ad Timotheum scribit. *Sciens à quo didiceris.* Monet eum,

Ambrosius

Magisterii, quanta sit vis & authoritas. Timoth.

cum, vt ita se gerat, quemadmodum ille à quo doctrinam acceperat, cuius memoria stimulo foret, ad similia documenta alijs, quos doceret, tradenda; ac hortatur ne quid à Magistro diuersum doceat, imò ad eius, à quo didicit, imitationem se fingat. Itaque volebat Paulus, vt Timotheus magistro responderet: ac ei simillimus existeret. Ex discipulorum quippe doctrina, Magistrorum peritia æstimanda.

Ex Hispanorum Fide, ac doctrina deducitur argumentum prędicationis S. Iacobi in Hispania.

Hoc argumento probare volo, Iacobum in Hispania prædicasse, quod talis, & tam excellens eorum doctrina fuerit, vt non potuerit ab alio nisi ab Apostolo Iacobo prouenire. Ac primùm: nisi is eos discipulos habuit, exiguos certè sui sanguinis fructus collegit. Primus ille Apostolorum pro Christo sanguinem fudit, Antesignanus aliorum; quantos inde prouentus Ecclesia sperare debuit, cum Martyrum sanguis, teste Tertulliano *semen* sit! Vnde segetes copiosæ pullulent, & messis vberrima existat. Non igitur in illo vno Iudeæ angulo ille nobilissimi Martyris sanguis iacuit, penè inglorius; sed eò peruasit, quà Hispania se tota fundebat, eamque ita irrigauit; vt per vniuersum Orbem cum eorum doctrina, & prædicatione spargeretur; nec tyronis ille sanguis fuit, sed veterani Ducis inter Hispanos exercitati, Eruditus victorijs, Maturus ad palmam, Idoneus ad Triumphum. Si sanguis Stephani Paulum Apostolum peperit; cur non tanti sanguis Apostoli alios Apostolos peperisset? nimis inferior esset hic illo, si intra Iudææ angustias contineretur, ac ea vita Iacobi nimis otiosa esset, si eos terminos non transiliret.

Fructus sanguinis Iacobæi ad Hispanos rediit.

Sanguini Stephani conuersio Pauli tribuenda.

Sumus in re, quæ coniecturis nititur. Equidem

cum

cum mecum reputo, quàm citò Iacobus à Iudæis sublatus fuerit, cur ille potiusquam alius, ad cædem destinarus sit, causam existimo, odiū Iudæorū, quod vnus ille ex duodecim ausus fuerit Iudæa exire, ac Iudæis neglectis Gentilibus prædicare, extitisse. Cur enim in alios non sæuitum? Cur ab eorum cæde abstinuerunt? Cur alium Iacobum minorem tandiu sustinuerunt, & Episcopum in media Hierosolymorum tolerarunt? Nisi quia cęteri manserant in Iudæa, & inter Iudæos versabantur, eosque docebant; Gentiles non vocabant; nec ad eos eatenus deflexerant. Nihil tam inuisum, & detestabile Iudæis erat, quàm Ethnicorum gens: illos oderant, negligebant, abominabantur. Hinc odij item causa in Paulum, quòd gentium erat Apostolus. Hinc in Iacobum Apostolum ira, & indignatio, quem sciebant in Hispaniam isse, & inde redijsse cum Discipulis, quos constat habuisse, cum hi illius cadauer exceperint, & in Hispaniam, vti proximè diximus, retulerint. Hæc sanè probabilis coniectura est. Ideo placuisse Iudæis cædem Iacobi. *Videns autem* inquit textus, *quia placeret Iudæis*. Placuit, ex odio quo illum insectabantur: non tam quia Christum prædicabat, hoc enim cum alijs erat commune, sed quia Gentibus prædicauerat, & primus ad eos profectus fuerat.

Causa odii Iudæorum in Iacobum eius ad gētes profectio.

Actor. 12.

Hinc deduco: illum sanguinē ab Apostolo profusum, in Hispanias virtutem suam deriuasse, quod eos pertinuisset. Inde ardorem iniectum animis tuendæ Fidei, domi, & foris propagandæ. In quibus studijs nulla magis natio excelluit. Quòd enim attinet ad custodiam puræ, & incorruptæ reli-

Hispanorum pura, & incorrupta Religio,

religionis. Nuſquam tu eam minus inquinatam hæreſum labe inueneris. Nam olim vix eam Arianiſmus infuſcauit, parùm Priſcillianiſmus infecit. Poſtea deterſa caligine in media fidei luce vixit. Iam verò à multis ſæculis Sanctæ Inquiſitionis officium ad cuſtodiendam Religionem natum, tota ſummo conſenſu animorum recepit Hiſpania, eoque tanquam arce munitiſſima erecta, Eccleſiam, & Fidem puram, & inuiolatam conſeruat. Hoc horrent, tremuntque Hæretici, & Iudæi. Si quid (nam homines ſumus) à quoquam delinquitur, non aut diſſimulanter prætericur, aut remiſsè vendicatur. Singulæ Hiſpanorum Prouinciæ ſua in præcipuis ciuitatibus habent Tribunalia, ad quæ cauſæ Fidei reuocantur. Inijs diligenter examinantur, ſeriò recognoſcuntur. Rei acerbiſſimè puniuntur. Huiuſcemodi autem mala igni curantur, ne repullulaſcant. Aquo hæc ſpiritu manant, niſi à Iacobæo tonante, ac fulminante? Eliano ſimili ignem è ſuperis in perfidos euocante? Nec vero ſolum peſtilentia Hęreſum libera Hiſpania, ſed etiam Schiſmatum propè immunis. Raro id genus contagij in Hiſpania graſſatum, nam in ea Fides cum amore conſenſit. Ita Fides hæreſim, Amor Schiſma excluſit. Quin ex Hiſpania ad Indos Orientales, ad Occidentales, ad Aſiæ, Africæ, Americæque Imperia, ad Inſulas per Oceani, & Mediterranei maris vaſtitatem diffuſas, Religionis cēſores, vindiceſque mittuntur. Quo ſpiritu niſi Iacobi Filij Tonitrui, fulguris animati, quod ab Oriente paret vſque in Occidentem, & per vniuerſum terrarum vrbem euagatur.

Sacroſanctæ Inquiſitionis Tribunal. Fidei in Hiſpania vindex.

Hæreſis olim in Hiſpania rara, hodie nulla.

Aduerſus eā remedia.

Hæc ad tuendam Religionem præſidia in Hiſ-

pa-

pania, & Colonijs. Venio ad exempla. Quanta est in Hispania erga Superos pietas? Quanta erga Pontifices obseruantia? Quæ diuinorum præceptorum custodia? quæ Ecclesiasticorum obseruantia? Qui sacrorum cultus? quæ in rem diuinam propensio? quæ solemnitatum celebritas? quę templorum magnificentia? qui ornatus altarium? quæ pompa? quæ supellex? vt cùm in sacram quamlibet ædem intraueris, in Paradisum ingredi te putes. Tanta odorum flagrantia, tanta luminum copia, tanta instrumentorum varietas, tanta vocum harmonia, tantus sacrorum apparatus, tantus ornatus splendorque Templorum? Quid? quòd in sacrosanctum Eucharistæ mysterium, & Sanctissimam Deiparam Virginem tanto amore, ac pietate Hispani feruntur, vt inter cæteros Christianæ Reipublicæ populos eminere videantur? Ecquis verò in amplificanda, & propaganda Fide studia possit oratione complecti? Necesse est totam Orbis vniuersitatem animo comprehendere, & nullum prorsus angulum præterire, ac ea magnitudine, propagatam ab Hispanis Prædicatoribus Fidem metiri; qui exactè nosse illustriores sacras expeditiones velit (nam omnes infinitum esset recensere) legat Bozium de signis Ecclesiæ tomo 1. lib. 4. cap. 2. & 3. Primi Lusitani nostri inceperũt, & sub Ioãne Rege Primo, in Maurusiæ Africæ partem, expeditione contra Septam pręcipuam in ea Vrbem suscepta, cum armis Religionem intulerunt. Deinde Principe Henrico auspice, Ioannis filio. Alfonso V. & Ioanne II. Regibus totam Africam, quæ ab Atlantico mari ad initia Indici tenditur, idest Congum; Benijnum, Guineam, ac cite-

Studiũ religionis, & pietatis apud Hispanos.

De propagãda per vniuersum terrarum orbem Fide cura, & opera Hispanorum.

citeriores AEthiopiæ regiones Fides ijs ducibus peragrauit. Postea Rege Emanuele, & Ioanne III. ad Indiam citra, & vltra Gangem, ad Auream Chersonessum, & Samatram, & Taprobanem, ad Molucas, vsque, & Lequios, tandem ad Sinas Iaponesque eorundem opera penetrauit. Aperto deinde Nouo illo, quem appellant mundo, & America detecta, in immensas illas regiones Hispani, Euangelij lucem intulerunt. Ea ingentes insulas Sancti Dominici, Sancti Francisci, Cubã, Iamaycam, Campecham, Philippinas: præterea vastissimas illas Mexicanas, Cuzcanas, Cinguitanas, Areguitanas, Paraguayanas, Tileanas, Nicaraguanas, & quæ in vastissimo Peruano regno continentur, regiones illustrarunt. Rursum in eadem America per Brasiliæ, & Maragnonis ingentes Prouincias Lusitani Fidem catholicam longè lateque amplificarunt. Quo spiritu nisi Iacobæo? cuius sanguis effusus voce melius, quam Abelis clamante, per ora prædicatorum illic vociferatus Euangelium prædicauit? An ab alio, quam ab Apostolo instituti, tot viri Apostolici in vastis illis, ac remotis regionibus doctrinam Fidei per tot insidias, per tot arma, per tot cædes tradere potuissent? A quo alio nisi ab Apostolo Ioannes Albuquercius Franciscanus, Alexius Menesius Augustinianus Goenses Archiepiscopi? Michael Vaz, Didacus Borba Presbiteri? Turrianus, Gagus, Vilella in Iaponia, Sylueria in Monomotapa, Ouiedus in Aethiopia, Hieronymus Xauerius in Mogoribus, Barreria in Guinea, Anchieta in Brasilia Iesuitæ? Bucil Catalanus Benedictus in Insulis Americæ à Columbo repertis? In Mexico Marti-

Sacræ Lusitanorum expeditiones.

Sacræ aliorũ Hispanorum Prouinciæ.

Viri Apostolici, Hispani insignes.

nus

nus Valentinus Franciſcanus. In Cuzco Ioannes Solanus Dominicanus, in Philippinis Martinus Herrada Auguſtinianus. In Papoiano Ioannes à valle Presbiter, in Chiguana Prouincia Sebaſtianus Mercenarius Redemptor, & inſtructi, & incitati Euangelium diſſeminarunt! Quanto fructu? id paucis, & à properante dici non poteſt. Vnum tamen & alterum argumentum eius afferã. Quod attinet ad Indias Occidentales in vno Mexicano Regno Caroli V. tempore baptizati ſunt quater decies centena hominum millia, quod ex regijs tabularijs conſtat: vbi etiam ſcribitur ab vno Sacerdote baptizato ſepties centena millia hominum fuiſſe, quemadmodum commemorat Barboſa de officio, & poteſt. Epiſcopi 2.p. titulo 3.cap.2.num. 42. Ad Orientem quæ conuerſio fuit antiquior, & Luſitanorum propria, ſub vno Rege Ioanne Tertio maior adhuc fructuum vis collecta. Nec opus eſt probare pluribus ſacrorum illius temporis Heroum adductis exemplis. Vnus certè mihi ſatis eſt Apoſtolus ille Orientis Xauerius, ingens virtutis, ac Religionis miraculum, qui vel auditus admirationem in animis hominum excitat, cum ſenſu pietatis coniunctam, ad meam iſtam coniecturam firmandam. A quo enim Apoſtolicus illius, & ſpiritus, & doctrina niſi à tanti Apoſtoli exemplo, & ſchola duci potuit? aut cuius ille niſi Iacobi auſpicijs tot barbaras gentes ad Fidem Catholicam perduxit, quot non iam dico vnus, ſed ne multi quidem Hæreſiarchæ, auerterunt. Ebulliebat nempe in venis illius virtus ſanguinis, quem Iacobus Apoſtolus pro Chriſto primus effudit. De quo viro illud eſt apud Boſium lib.6. de ſignis

Fructuum ex Hiſpanarum prędicatione collectorum exempla.

S. Franciſcus Xauerus elogium.

Ecclesiæ elogium. *Vniuersi*, inquit, *Hæretici ab Ecclesiæ Christianæ constitutione per tot secula, per annos mille quingentos, & amplius haud traduxere ad hæreses suas tot gentes, aut idololatras, aut alioquin à Christi cultu alienas, quot vnus Xauerius ad Cultum Christi annis vndecim. Hæretici peruerterunt semper Christianos. At gentes à Christi cultu alienas nunquam perduxere ad illum. Quis itaque numeret, quot Hæreticorum millia in re præstat vnus Xauerius? Vnus Xauerius plures gentes Christo adiunxit, quàm innumera inimicorum millia ex omni gente, & natione, è toto terrarum orbe per annos mille quingentos auerterunt. Quis hic non obstupescat?*

Non potuerunt hæc studia religiosa nisi à magistro Iacobo Apostolo proficisci.

Hunc, & alios Fidei magistros, & Prædicatores non debuit alius institutor, & doctor erudire, nisi Apostolus. Ea enim quæ præclara, maximaque in conuersione Gentium hæreticorumque gesserunt, non aliter gesserunt nisi quod ardorem, & doctrinam ab illius fontibus hauserunt, qui primus & ijs prædicauit Euangelium, & suo sanguine confirmatum ad eos transmisit. Ita docuerunt alios, vti *memores eius à quo didicerunt*. Nempe à Protomartyre Apostolorum. Claudo. Non solo verbo, ac exemplo doctrinam Fidei tradiderunt, sed etiam sanguine confirmarunt. Nullius, absit inuidia verbo, nationis plures martyres reperies, quàm Hispanicæ, quod ei plures gloriosæ mortis occasiones contigerunt, nec opus est enumerare cum varijs in monumentis scripti reperiantur. Id tantùm dico. Eorum sanguinis riuos ad illud Iacobæi caput, & fontem sanguinis referendos.

Id ex Martyrum copia, & constantia confirmatur.

CA-

CAPVT IX.

Nouum ex Actis Concilij Rhemensis sub Leone IX. Anno M.XLIX. celebrati pro D. Iacobi in Hispanias aduentu argumentum.

HOC à me primum, quod sciam, repertum, & productum. Debeant mihi Hispani hoc ex Rhemensi Concilio (quis crederet?) ad faciendam sententiæ nostræ fidem illustre opinor, & solidum testimonium. Coegerat Leo IX. Anno M. XLIX. Sanctissimus antea Bruno, è Tullensi Episcopo Pontifex, frequens ex Vniuersa penè Gallia adiectis non paucis è Germania, & Anglia, & Italia Patribus Rhemensi in Vrbe Concilium. In quo de re Ecclesiastica, & morum disciplina seriò, ac seuerè actum. Caput rerum fuit statuere, *quòd solus Romanus Pontifex Vniuersalis Ecclesiæ Primas esset, & Apostolicus.* Et Anathema dictum, *ei, qui alium quempiam, præter Romanæ Sedis Antistitem vniuersalis Ecclesiæ Primatem esse assereret.* Postea variæ Episcoporum causæ agitatæ, ac definitæ sunt, & nonnulli criminum, de quibus postulabantur, comperti iure damnati. Inter quos. *Excommunicatus est Sancti Iacobi Archiepiscopus Galliciensis, quia contra fas sibi vendicaret culmen Apostolici nominis.* Hic locus rem prorsus continet. Nam hic S.Iacobi Archiepisco-

Concil. Rhemensis Acta, tom. 3. p. 2.

Solus Romanus Pontifex primas Vniuersalis.

Archiepiscopu Galliciensis vsurpat nomen Apostolici Primatis.

piſcopus Gallicienſis haud dubie Compoſtellanus translata cum eo Irienſi ſede ante annos 200. erat, qui eo nomine ſibi arrogabat titulum, & locum Apoſtolici, quod cum Apoſtoli, ſedem obtineret, ideſt Iacobi, culmen Epiſcopatus ſibi obuenire credebat. Quod certè non auderet, niſi certò ſciret eam Eccleſiam à Sancto Iacobo eſſe erectam, & fundatam. Non probo arrogantiam, nec excuſo factum: ſed ex eo deduco occaſionem quæ illi eos animos faciebat: nec enim temerè tantum præſumere auſus eſſet. Obtentu illius in Hiſpaniam per Galliciam Iacobi aduentus, & in ea Prouincia primæ, vti opinabatur, ſedis conſtitutæ, culmen illud, & apicem dignitatis vendicabat. Hoc nobis in argumentum ſufficit ad confirmandam eius aduentus traditionem. Hanc eo facto aſſerimus, cætera condemnamus, nec enim admiſſo quod Iacobus in Galliciam veniſſet, & in ea ſuam Cathedram poſuiſſet, quod extra controuerſiam putabat ille Archiepiſcopus, ſequebatur in ſupremo eſſe faſtigio Apoſtolicæ dignitatis. Cum ei tantum ſedi conueniret, in qua Princeps Apoſtolorum Petrus ſediſſet: cui id iure Diuino congruebat, & cuius perſonam illa prærogatiua ſequebatur. Alioquin Epiſcopus Hieroſolymitanus, quod S. Iacobo Apoſtolo Fratri Domini ſucceſſiſſet, parem ſibi nomen, & locum arrogaret. Quare merito ille ſuæ temeritatis Anathemate perculſus pœnas dedit: nobis tamen illud ijs inuolutum documentum reliquit *Traditionis* & antiquiſſimæ, & teſtatiſſimæ. Nempe S. Iacobum, & in Hiſpaniam veniſſe, & in Gallicia Eccleſiam erexiſſe, ac ſedem Epiſcopalem collocaſſe.

Excommunicatur.

Prętextus fuit Cathedra, & Eccleſia Iacobi.

Huic

Huic argumento nouum robur additur illo Caroli Magni facto, quod refertur in libro Lupoldi Bebenbergij de veterum Principum Germanorum Zelo in Christianam religionem, & Dei ministros, qui habetur tomo vlt. Bibliothecæ Patrum, vbi sic cap. 11. *Idem Carolus Magnus sub annum Domini 794. in Franckefurt magnam Synodum Episcoporum Germanorum, & Gallorum, & Italorum (cui etiam affuerunt legati sedis Apostolicæ) congregauit, vbi inter alia hæresis cuiusdam Episcopi Felicis, qui Christum secundum quod est homo, adoptiuum Dei Filiũ esse dicebat, tertio est condemnata, vt in Francorum historia, & Chronico Eusebij plenius continetur. Idem etiam Carolus in Ciuitate Compostellana constituit Episcoporum Concilium, vbi amore B. Iacobi Apostoli instituit vt omnes Reges, & Præsules, seu Principes Christiani Hispaniæ, ac Galliciæ, Episcopo Compostellanæ Ecclesiæ obedirent, vt vnusquisque possessor vnius domus totius Hispaniæ, & Galliciæ quatuor numos annuatim ex debito Ecclesiæ Compostellanæ solueret, vtque ab omni essent liberi seruitute, constituens vt virgæ Pastorales, Episcopales, & Coronæ Regales per manus Compostellani Episcopi ad honorem Sancti Iacobi præbeantur. Prout hæc in speculo histor. lib. 25. cap. 17. latius continentur.* Certe rem tantam non instituisset, nec decreuisset Carolus, nec alij paterentur, nisi ea illo iure, quod ex aduentu S. Iacobi Apostoli de sepulcro Compostellæ locato, eò ex Iria vrbe translata honoris prę̄rogatiua extitit, niteretur. Hoc nomine prælatus est vniuersæ Hispaniæ sacris profanisque Principibus Antistes Compostellanus, quem tanquam Iacobi Apostoli successorem suspiciebant. Neque

Confirmatio superioris argumenti.

Ex edicto Caroli Magni.

Lupoldus Bubenbergius.

Tomo vlt. Bibliothecę Patrum.

Compostellanus Antistes omnibus Hispaniarum præponitur.

Vectigal eius Ecclesiæ à reliqua Hispania penditur.

Inde coniectura fit ad offerendum aduentum S. Iacobi;

eleuari argumentis fides poterit occurrendo: id datum esse Corporis sepulturæ: nam ea causa leuior est, quam pro pondere obedientiæ, ac seruitutis, quæ altiori ex principio ducebatur, nempe dignitatis ob doctrinam, & sedē in ea Iacobi, cuius personam Præsul Compostellanus gerebat. Hinc illa postea Compostellani Episcopi, ambitio, arrogandi sibi nomen, & culmen Apostolici præsulis, quod solum erat Romani Pontificis, eoque iure summo spoliarus fuit Compostellanus, & si secus faciendo pergeret, anathematizandus. Cur autem eo argumento non fuerit obstructum os Ximenio suo loco dicemus. Interim satis sit, eo vti ad persuadendum D. Iacobi in Hispaniam, quod nunc agimus, aduentum. At vt nequid omittamus quandoquidem author nos remisit ad speculum Historiarum, in eo reperitur S. Iacobum in Hispaniam venisse, illicque prædicasse, & discipulos habuisse, vt vbi vnum narratum inuenimus, alterum etiam relatum inueniamus, & vtriusque nexum Aduentus, & Dignitatis, in eodem speculo intueamur, & obseruemus.

Speculum historiale illum adstruit.



CA-

CAPVT X.

Argumenta proposita quæ impugnabant Iacobi in Hispaniam aduentum soluuntur.

§. I. *Satisfit Primo ex difficultate Chronologiæ desumpto.*

DILEMMA hoc erat Cornutum, *vel* inquit *venit in Hispaniam Iacobus ante diuisionem Prouinciarum: vel postea:* neutrum esse posse monstrabat, ergo non venisse inferebat. Cui trifariam respondeo. Primò non constare, quo tempore huiusmodi diuisio facta fuerit. Vnde enim id assumitur? non est in scripturis definitum tempus. Videmus paucos Apostolos nominari in Actis post Pentecostem. Imo quatuor tantum mentionem fieri videmus. Petri, Ioannis, vtriusque Iacobi; de alijs ne verbum quidem. Vbi erant? Aut si erant Hierosolymis, aut in Iudæa, cur nō vti priores nominantur? si quis velit affirmare illos in suas iam Prouincias abijsse. Vnde quęso mendacij arguetur? Nec enim si Hierosolymis essent, omitti eorum nomina debebant, quemadmodum ante omitti non solebant. Quod si verum est, quod *Ximenius* asseruit in Concilio Lateranensi, diuisæ sunt Prouinciæ ante illius mortem, quod Aduersarij inficiantur, vincimus. Ait quippe *legisse se datam ei fuisse potestatem prædicandi in Hispania*. Quæ si data fuit, viuo non mortuo data fuit. Igitur hoc, cui tantum tribuit Ba-

De tempore quo facta est Apostolorum in prouincias suas profecto non constat.

Ximenius quod sentiat

ronius, authore in dubium reuocare possumus, quod ille statuit, non nisi post Iacobi Apostoli cædem, factam esse Prouinciarum diuisionem. Et quidem grauem habemus authorem, qui dicat generalem illam Apostolorum diuisionem in illo primo postquam conuersus est Paulus, idest multo ante necem Iacobi, anno accidisse. Is est Caietanus, quem fidenter, vel Baronio oppponamus.

De eo Caietani sentẽtia.

Verum esto: demus Baronio, quod vult, nonnisi Iacobo interfecto diuisas fuisse Prouincias. An ex eo necesse est sequi, illum non potuisse antea in Hispaniam venire? At non licet per sacram Chronologiam. Licet: idque demonstro, sitque secundus diluendi argumenti modus. Potuit, vel statim post lapidatum Stephanum, occasione exorta subinde persecutionis, vel post eam sedatam multò ante mortem suam Hispaniam adire. Nam cum inter vtramque Stephani, & Iacobi cædem nouem ad minus anni intercesserint, Stephanus quippe anno eodem, quo Christus est passus, idest 34. Iacobus vero Anno 44. mortem oppetijt, satis apparet superfluisse temporis, vt in Hispaniam venire potuerit.

Baronius nõnisi post necẽ Iacobi diuisionem Prouinciarum factam vult.

At non potuit, aiunt, occasione illius persecutionis exire: cum sacer Textus excipiat Apostolos, ait enim *Præter Apostolos* Do. quid inde? superfluerunt octo integri anni, quo tempore fas fuit inuiolato textu exire. Iam ergo hic non obstat aduentui. Potuit exire iam sedata persecutione cum satis temporis ante mortem suam superesset: sed nolo tam liberalis esse. Dico sine vlla textus iniuria posse affirmari Iacobo in illa persecutione in Hispaniam secedere licuisse. Patet; nam illa

par-

particula *Præter Apostolos*, non necessariò comprehendit omnes, sed satis est, si ad maiorem partem referatur. Solet hoc in sacris litteris fieri, in quibus sæpe synecdoche fit, & syllepsis, quemadmodum Maldonatus Matth. 27. vbi componens illos Euangelij locos de latronibus cum Christo crucifixis, quos plurali numero Matthæus, & Marcus efferunt, cum tamen vnum Lucas fuisse disertè scribat, ad synecdochen recurrit. Itaque mitius hic dicitur, *præter Apostolos*, non quod omnes significentur, sed plures ex Apostolis. Quod suadeo vicinæ particulæ sensu, *Omnes dispersi sunt*. idest Discipuli; vbi ly *Omnes* incertum, ait Lorinus, relinquit, *an omnino omnes*, *an soli antiquiores Discipuli*? Quod si particula expressa *omnes* non cogit de omnibus Discipulis rem intelligi: multo certe minus coget illa phrasis *Præter Apostolos*, quę non afficitur illo termino *Omnes*. Addo præterea in sensu multorum Patrum, locum esse negandi Omnes Apostolos mansisse, ac nullum in ea tunc persecutione exijsse. Nam multi Patres existimant illum Philippum, qui cum cæteris Discipulis tunc ad prædicandum in Samariam ijt, & Eunuchum Candacis Reginæ baptizauit, Apostolum fuisse. Non probo sententiam, sed ea vtor ad suadendum, non intelligendum eum locum de omnibus vniuersim Apostolis, cum aliqui Patres non eum sic intellexerint: & affirmarint aliquem Apostolum exire potuisse, cuiusmodi crediderunt fuisse Philippum. Cum vero hi Patres ita senserint de Philippo, non erit cur timeamus idem dicere de Iacobo: nec enim illa particula *Præter Apostolos* omnes prorsus comprehendebat: cum in eorum Patrum

Maldonatus. Matth. 27.

Lorinus in Act.

Confirmatur ex prædicatione Philippi.

Qui Patres cum fuisse vnũ e x Apostolis censent? Hilar. Beda Magister histor. Scholast. Albert. Mag.

trum sententia vnus ex ijs Phillppus, quem credebant Apostolum, exijsset. Sunt autem hi Patres Hilarius, & Beda Matth. 21. ex alijs Magister Historiæ scholasticæ, & Albertus Magnus, & alij authores, quos tacito nomine citat Lorinus Actorum 8. Augustinus autem an fuerit Apostolus tractatu in Ioannem 6. dubium relinquit. Quod non relinqueret, si iste id locus non ferret. Quare nihil obstat quominus Sanctus Iacobus Apostolus in ea persecutione cum Discipulis exire Iudæa, & quocunque terrarum vellet, ire potuisset. Quid? quod ipsemet Baronius in Martyrologio secutus priorem, quæ est nostra, de aduentu Iacobi in Hispaniam sententiam, ita exponit eum locum Actorum *Præter Apostolos*, id est *ex maiori parte*, quemadmodum proximè interpretati sumus. Itaque nobiscum sentit, is qui nos eo nomine vult impugnare. Itaque semper sequimur Baronium.

Lorinus Augustin.

Baronius

Baronius locum Actorum secundum nostram sententiam explicauit in Martyrologio.

Tempus idoneum profectionis Iacobi in Hispaniam.

At non est necesse ad has angustias redigi. Sedata illa persecutione in tanto numero annorum licuit per sacrã Chronologiam Iacobo in Hispaniam proficisci, quemadmodum, ex supputatione Baronij apparet. Totum enim nouem annorum spatium inter Stephani, & Iacobi cædem, vti proximè diximus, intercessit.

Occasio opportuna.

Si quis autem ex me scire desiderat, qua occasione, quo tempore Iacobus Iudæam reliquit, & Hispaniam petierit? dicam ingenuè. Existimo probabile cum Lazaro, & Maria Magdalena, Martha, & socijs nauim conscendisse (in quam ij omnes impositi, sine velo, ac gubernaculo fluctibus, & ventis obnoxij, vt perirent) quæ cum Dei voluntate regeretur, emenso vastissimo illo pelago

Mas-

Maſſiliam appulit; cumque ibi ſocios expoſuiſſet, qui ſatis erant ad Galliæ Maritimos illos populos inſtituendos, Iacobum in Hiſpaniam detuliſſe, vt in ea Euangelium prædicaret. Coniectura hæc eſt, ſed non opinor, reijcienda. Cui momentum addo ex alia. Anglicani Auctores narrant in eadem naui fuiſſe Ioſephum ab Arimathia, nobilem illum Decurionem, qui in Britaniam Euangelizandi cauſa nauigauit. Ita Hiſtoria Anglicana manuſcripta, quæ in Bibliotheca Vaticana aſſeruatur. Quemadmodum ergo Ioſephus abijt in Britanniam, potuit Iacobus petere Hiſpaniam: vel in eadem naui, vel poſtea in alia eò à Gallia ſoluente. Multò tamen certius eſt Iacobum in Hiſpaniam, quam Ioſephum in Angliam appuliſſe.

Magdalena cum Lazaro, & Martha appellit Marſiliam. Ioſephus item ab Arimathia an ierit in Angliam?

Hiſtoria Anglicana.

Veniſſe cum Magdalena Iacobum mari in Galliam ducunt in Hiſpaniam coniectura.

Alia melior coniectura eſt. Quod in ea item naui fuit Maria Salome Iacobi Mater, quam fama eſt, authore Baronio, in notis ad Martyrologium die 25. Iulij Diuo Iacobo ſacro, in Italiam veniſſe, & apud Hernicos quieuiſſe; ſicuti produnt monumenta Eccleſiæ Verulanæ. Vbi corpus eius ſeruatur. Quod ſi verum eſt, multum iuuat meam ſententiam. Decuit enim, imò & oportuit Filium Iacobum matrem ſuam comitari, & ſolari, cum præſertim Ioanni non liceret, quod ad eum pertinebat Sanctiſſimæ Virginis cura, quam omittere non poterat, cum à Chriſto in Cruce illa ei fuiſſet commendata. Quare ne in hoc quidem Baronium deſerimus.

Mariam Salome matrem Iacobi tenuiſſe Italiam fama eſt.

Baronius.

Reſtat adhuc ingens ſpecie difficultas. Non licuiſſe Iacobo, nec vlli alij Apoſtolo, aut Diſcipulo Gentibus Euangelizare ante illam lintei viſionem, per quam aduerſarij volunt apertum

Obiectio ex viſione lintei & cõuerſione Cornelij, antequam non licuiſſe gentibus euangelizare ex Baronio.

ostium esse: ita vt Petrus auctor eius potestatis fuerit, & Cornelius primus è gentibus in Ecclesiam receptus. Quæ cum prædicatione Iacobi in Hispania stare nequeunt. Huic difficultati occurro primò, concedendo quod volunt, nempe ante illud tempus non licuisse cuiquam Gentibus prædicare: negando tamen inde sequi, Iacobum non potuisse in Hispania prædicare, nimirum Iudæis ibi commorantibus: quod item Baronius concedit, imò & occupat, ne quis obijciat, quòd illum pupugerat. Sic enim in Martyrologio ait. *Hæc autem de accessu Iacobi in Hispanias non sic accipias, vt illic prædicauerit gentibus Euangelium (nondum enim decreto Apostolorum illis fuerat ostium reseratum) sed Iudæis tãtum suis non gentibus Christum annunciauit*: qua ratione Baronius eam in nostra sententia soluit difficultatem. Secundò: negando quod tantopere inculcat Baronius, non licuisse ante illam visionem Petri Gentiles ad Fidem Christi conuertere. Ac vt verum fatear, nescio quì hoc tam sibi persuaserit Baronius, & in oppositam sententiam inuehatur: arguens eam erroris, quod etiam notat, miraturque Lorinus in acta cap. 6. versu 27. Nam neque rationi, neque scripturæ illa opinio Baronij conformis est. Non rationi, quia mortuo Christo Synagoga expirauerat: & lex gratiæ nata fuerat, quæ gentes admittebat omnes: adeo vt ille Centurio, qui aderat morienti Christo, iam tunc Christum nosset, ac in eum crederet: nec decebat, vt Gentiles, dum illa visio lintei fieret, excluderentur à gratia, & baptismo Christi. Vrgeo rationem: si Gentilis aliquis vellet conuerti ad Christum, quomodo conuerti debe-

Soluitur primò ex eodem Baronio.

Baronius

Soluitur secundò negando non licuisse prædicare Gentilibus ante conuersionem Cornelii. Baronius

Lorinus

Licitum fuisse post mortẽ Christi gentilibus Euangelizare mõstratur.

bebat? Esse ne prius Circumcidendus? an non? sane dici nequit esse Circumcidendum; cum Circumcisio iam expirasset, & tantùm Iudæis esset permissa, vt Synagoga eum honore sepeliretur. Igitur baptizandus erat sine Circumcisione: hoc autem quid est, nisi conuerti Gentilem ad Christum? Nisi fortè velit dicere Baronius nullum eo tempore Gentilem posse conuerti. At hoc quam sit absurdum; apparet. Ego quidem non audeo affirmare, eos prius circumcidendos Sed tantum baptizandos. Quamdiu enim non fuit baptismus opus erat circumcidi, quemadmodum faciebant Proselyti. At post Baptismum, & mortem Christi non erat opus circumcisione gentilibus, imo nec me iis authore licebat: quia solis Iudæis licebat, dum lex gratiæ non erat satis promulgata. Hoc ad rationem pertinet: illud ad scripturam. Inuenimus in Actis Apostolornm Gentilem baptizatum, & è gentilismo ad Fidem Christi vocatum. Hic fuit Aethiops ille Eunuchus Candacis Reginæ, quem fuisse non Proselytum, sed omnino Gentilem communis Auctorum sententia est: quicquid Baronius reclamet. Ita Eusebius lib. 1. Hist. cap. 1. in fine, & Nicephorus lib. 2. cap. 6. & Arator carm. in Acta, & Glossa ordinaria, & interlinearis, Hugo, & Caietanus. Idem tradit perspicue Sanctus Thomas cap. 12. in Ioannem lect. 4. Albertus Magnus, Iansenius, Ioannes Arboreus, Claudius Guilialdus, Maldonatus, & Toletus, & Lorinus, apud quem hi omnes citantur: qui opinionem Baronij deserit, & nostrã multis persuadet. Sed nemo melius Maldonato in Ioannem cap. 13. & Toletus ibidem. Certè Patres eam tradidisse videntur, dum aiunt in

Idoneum argumentum à dilẽmate ducto ex Circũcisione.

Gentilium baptizatorum exempla ante Cornelium Baronius.

EunuchusCãdacis Aethiops à Gentilismo adChristum conuersus.

Euseb.
Nicephor.
Arator
Gloss. ordin.
Hugo
Caietan.
S. Thom.
Albert.
Iansen.
Ioan. Arbor.
Guiliald.
Maldon.
Tolet.
Lorin.
Cornel.

Psalm.
Basil.
Theodor.
Oecumen.
Euthym.
Beda

in hoc Eunucho impletam illam Prophetiam Dauidis, *Aethiopia præueniet manus eius Deo*, vti videre est in Basilio, siue Theodoreto, & Oecumenio, & Euthimio in eum psalmum. Significat idem Beda in cap. 8. Actor. quem omnino id affirmare sentit Lorinus.

Ratio autem cur Baronius negat fuisse Gentilem sumpta ex eo quod *venerat adorare in Hierusalem*: atque adeo esse proselytum, nec enim nisi eiusmodi esset, adoratum venisset, ea certè nulla est: quia multi gentiles, non proselyti, adorandi causa Hierosolymam ibant. Patetque ex loco Euãgelij Ioan. 12. in quo dicitur: *Erant autem quidam Gentiles ex his, qui ascenderant, vt adorarent in die festo*. Quos nemo vnquam, opinor, dubitauit Gentiles fuisse: ac ex ipso textu constat, idque disertè tradit Maldonatus. Et Lorinus aptè animaduertit Templum illud *famosissimum* in toto Orbe nominari in lib. 2. Machab. cap. 2. & in eo Heliodorum hostiam obtulisse, ac eòdem misisse munera Cyrum, & Darium: vt Esdræ narrat historia. Quid? quòd Magnus Alexander illud item est reueritus, & Iaddũ Pontificem adorauit. Quid? quod ante hos Zachæus, Gentilis cum esset, fuit tamen ad Christum à Deo vocatus, & à Christo conuersus, nec tamen erat proselytus quemadmodum Euangelium significat, cum narrat murmurasse de Christo Iudæos, quòd ad *hominem peccatorem diuertisset*. Ita de Zachæo censet Tertullianus, qui eum Allophylum vocat lib. 4. contra Marcionem cap. 37. Cyprian. lib. 2. Epistolarum epist. 3. & lib. de ope, & elemosina. Ambrosius in Luc. cap. 19. Chrysostomus hom. de Zachæo; idque ex recenti-

Ioan. 12.
Gentiles veniebãt Hierosolyma, adorandi causa id queiris permissum.
Maldon.
Lorin.
Lib. 2. Machab. 2.

Zachæus quis & qui ad Christum conuersus.

Tertull.

Cyprian.
Ambros.
Chrysostom.

bus

bus multis argumentis confirmat Maldonatus in Luc.cap.19. Maldonat.

Accedit, quòd Baronius in suo Martyrologio tradit Mariam Magdalenam cum Lazaro, & Martha, & Maximino, & alijs socijs Massiliam in Gallia appulisse, & quidem multò antequam illa lintei species Petro esset obiecta, ac opinione Baronij 8.ante annis. Videtur autem esse incredibile tot annis nulli gentili prædicasse, aut nullum ad Fidem ex ijs conuertisse, ac expectandum fuisse, donec Petro illa reuelatio fieret, & ad illos ea fama perueniret. Quòd si centum annorum spatio non peruenisset, nullus aditus ad salutem gentilibus aperiretur? Præterea constat Samaritanis fuisse prædicatum, quos certè paulominus, quàm gentiles Iudæi auersabantur: ac idcirco eos cum gentilibus coniunxit Christus, cum dixit. *In viam gentium ne abieritis, & in Ciuitates Samaritanorum ne intraueritis.* & patet ex verbis Ioannis 6. *non enim coutuntur Iudæi Samaritanis*, & ex maledicto Iudæorum in Christum *Samaritanus es tu, & Dæmonium habes*. Si ergo Samaritanos licuit ad Christi fidem traducere, cur non etiam Gentiles licuisset?

A Magdalena, & sociis multos Gentiles tractos ad Christi fidem probata Baronius

Samaritanos quantũper oderint Iudæi.

An fuerint ad Christum tra. ducti ante cõuersionẽ Cornelii.

Ad locum autem Actorum 10. vbi narratur visio lintei, & vocatio, & Baptismus Cornelij, quo exemplo aperta est Gentilibus porta in Ecclesiam, haud difficilis est responsio. Nam tunc aperta fuit palàm in Iudæa: vbi id minus videbatur licere, quia Iudæi erant electi ob Patres, atque ad eos tantum videbatur facta promissio salutis; proinde necessaria erat reuelatio voluntatis Diuinæ, vt etiam inter Iudæos Gentilibus locus veniendi

Locus Act. 10 à Baronio magna vi obiectus exponitur.

ad Fidem Christi esset: vt hac reuelatione, & miraculis eam consecutis, pateret Deum nullo discrimine, Gẽtilis Iudæus ve foret, quenquam habiturum. Id autem Petro reuelandum fuit, & quia ad eum tanquam Pastorem pertinebat, & quia Iudæorum præcipue curam gerebat, ac proinde gentiles difficilius videbatur admissurus. At vero extra Iudæam, vbi rari, aut nulli erant Iudæi; omnes huiusmodi rationes cessabant: ac proinde licebat Apostolis, & Discipulis eò intrantibus ijs Fidem, & Euangelium annunciare. Quemadmodum fecisse credimus Iacobum in Hispania, & Magdalenam in Gallia: & fortasse Iosephum ab Arimathia in Anglia: & Mariam Salome in Italia. Imo & Magos in Arabia, & hunc ipsum Eunnchum de quo proximè egimus in Aethiopia. Quem ait Irenæus lib. 3. cap. 12. in ea regione Euangelizasse: eum que ob id Hieronymus in cap. 53 Isaiæ, & Epistola 103. *Apostolum Aethiopum, ac Magistrum*, vocat. Sane haud ille Circumcisionem docuit, sed Baptismum. Verum quidem est posse respondere Baronium, Aethiopes circumcidi solere. At de alijs id affirmare non potest: ne in eam modò quæstionem deflectamus.

Intra Iudæam non licuit palam Gentilibus euangelizare ante lintei visionem.

Extra licuit, & firmatur exemplis

Irenæus. Hieronym.

Appendix illa primi argumenti, nempe Apollonij opinio: Apostolos iussos à Christo non excedere Hierosolymis ante duodecim annos: quam Baronius Anno 39. Christi ex Eusebio refert, ibi ab eodem refutatur his verbis. *Profectò maioris esse Fidei Acta Apostolorum à Luca conscripta quauis authoritate maiorum, nemo negabit: certè ante illud tempus Petrum, & Ioannem Hierosolymis recessisse, ac Samariam petijsse, quin & ipsum Petrum,*

Apollonij de missione Apostolorum opinatio refellitur. Baronius.

vt

vt vidimus Siriam Palestinam visitando Ecclesias peragrasse, imo & vt suo loco monstrabimus, eundem ante dictum tempus è Carcere ab Angelo liberatum, non tantum Hierosolymis, sed, è Iudæa etiam excessisse, ex iisdem actis certum, & exploratum habetur, adeo vt omnis prorsus de duodecim annorum mora sententia Apollonij confutetur. Hac ratione primum argumentum solutum manet.

§ II. D. Roderici *Ximenij adducta superius ratiocinatio perspicuè refellitur.*

TRaditione, quicquid ex aduerso *Ximenius* obijcit, confutatur. Sed volo manum cum hoc aduersario conserere, eumque suomet gladio iugulare. Primùm postulat dari sibi ex scripturis auctores. Det ille item nobis auctorem ex Scripturis qui neget. Pares itaque hac in re sumus. Traditione vincimus, cui nisi ille credat, quomodo nobis persuadebit Eugenium Primum fuisse Episcopum Toletanum? nec tamen ea est vniuersæ Hispaniæ, sicuti est Iacobæi aduentus, traditio. Vrgeo item Baronium. Dicat ille, quibus scripturis probetur, Petrum Romam venisse, cum tamen nihil eo magis certum sit. Non sunt ergo semper Scripturæ postulandæ; satis est monstrare Traditionem, ac nihil ei scripturas officere, quod nos accuratè, opinor egimus.

Confutatur Ximenii de scripturarum argumento ad probandũ aduentum Iacobi in Hispaniam petito sententia.

Non sola Scriptura Sacra res probantur

Redeo ad Ximenium: admissa narratione de qua postea. Vidit ille quantum in traditionibus momenti esset, ac eleuare conatus est eam de aduentu in Hispaniam Iacobi traditionem; *eamque Religiosis quibusdam viduis, & Monialibus* attribuit

Ximenius eleuare conatur Traditionem

buit, ceu eam vellet infringere. At quomodo potuit negare illam, qua cæteri omnes Hispaniæ Primates nitebantur. Itaque vnus ille traditionem inficiabatur, cæteri affirmabant. Erant autem Braccharensis, Compostellanus, Tarraconensis, & Narbonensis, illi duo præsentes; hi ore illorum, quos sibi absentes substituerant. Hi autem reliquam Hispaniam repræsentabant. His ergo credendum non Ximenio; non enim ille poterat solus traditionem conuellere: quæ in pluribus residet, & fidem publicam habet. Nec multum Ximenio esse fidendum in ijsquæ scripsit, eius historiæ lecta demonstrant, in quibus non pauca inueniuntur, quæ tamen propter inopiam scriptorum, & temporis illius iniuriam scriptori aliàs insigni benignè condonanda. Et quidem quod attinet ad res Hispanicas, legat notas Vasæi qui volet, & nōnulla fluxę fidei reperiet. Ego in Romanis rebus aliquos errores deprehendi, qui viro docto irrepserunt. Cap. 2. ait Aeneam cum Ascanio filio, & Niso, & Euryalo nobilibus nauigasse. Non nouerat alios Ximenius in comitatu Aeneæ nobiles præter hos duos, qui neduces quidem copiarum erant: sedinter milites numerabantur. Vbi Mnesthea, Sergestum, Gyam, Cloanthum reliquit. Hos legimus nobiles, & primates esse. Nisum, & Euryalum commilitones, & nobile par amicorum accipimus. Deinde eodem capite Poeticum Virgilij de Didonis amoribus cum Aenea commentum recipit, & pro vero narrat. Egregia sane scriptoris fide; & Ouidij carmina recitat pro oraculis. Quæ cap. 3. de Latino Euandro, & Aenea, ac Turno commemorat, minimè cum Liuij, &

Maior habenda fides 4. Metropolitanis Traditionem affirmātibus, quàm Ximenio neganti.

Aperiuntur, & taxātur errores Ximenii in historia.

In rebus Troianis, & Romanis lapsus Ximenii.

& Dionysij,& aliornm historijs cons entiunt: posset qui tantum fabulis studet, & traditionibus aliquid dare. Cap.4. confundit Procam cum Amulio, & Procam Fratrem Numitoris facit. Qua fide? nimirum: eà quà traditionem Hispanicam negauit. Verum est eum postea Amulium Procæ loco posuisse. At ne sic quidem errore se eximit, cum ex duobus vnum compingat. Iam vero cap.4. ait: Romulum Numitorem Auum suum occidisse. Se solo nimirum authore. Sed ille mirus est,& quod mendum typographi putem,error in eodem capite. Sex tantum Reges Romanos agnouisse. Cum lippis, tonsoribusque sit notum, eos septem extitisse! Deus bone? Hoc ne Ximenius ignoraret? Tarquinium Priscum cum cæteros, numerasset, prætermisit, & Superbo tantum tribuit, vt ex eo fecerit duos. Amabat vir ille elatos, & vehementes. Quid? quod cap.6. recensens Romanos Consules, & Dictatores,ita hinc, inde eos carpit, vt sine vllo delectu, & ordine præpostero plures numeret. Nec melius pugnas Anibalis cum Romanis ducibus, ac de ijs partas victorias commemorat. Additque in prælio apud Fluuium Sarnum ictu Annibalem amisisse oculum. Nec de illo ad Sarnum prælio constat, & constat Annibalem non ex ictu, sed ex glaucomate in palustribus locis contracto oculum amisisse. Perperam autem victorias Scipionis enarrat, sed ibi turpiter labitur, vbi vni Scipioni Africano victoriam de Annibale, & excidium Carthaginis attribuit. Ecquis enim ignorat Scipionem maiorem vicisse quidem Anibalem, sed euersorem Carthaginis non eum, sed Scipionem Aemylianum, qui minor est dictus,

Insignis error eiusdem.

His lapsus in hosticiis.

eiusque nepos adoptiuus extitit, fuisse? Tandem cap.10. & vltimo Iulium Cęsarem Generum Pompeij vocat, cum socer esset. Narrat Pompeium inuitatum ad conuiuium inter epulas interfectum, ac nescit in lembo à priuatis militibus occisum. Ibidem affirmat Sextum Pompeium in prælio ad Mundam cecidisse. Cneium verò euasisse, cum contrà acciderit. Non nego magnum esse Authorem Ximenium, & vt illa erant tempora, eruditum, & accuratum: toties tamen ab scopo aberrauit. Quo igitur iure, cum tot menda in breui historia admiserit, vult sibi fidē in Concilio adhiberi? Equidem non ei credidero, etiamsi pertinaciter neget, Iacobum in Hispaniam venisse, & credenti Baronio, vel saltem dubitanti hæc obijciam in historia peccata, quæ miror eum non legisse, nam si legisset eum ab illo argumēto aduersus traditionem conficto minimè absoluisset. Doleo me in ea tempora non incidisse, nec in eo Concilio interesse potuisse. Equidem si interessem non paterer ab eo Traditionem sacratissimam ijs artibus conuelli: eumque acriter reprehendissem, & ab illa loquendi licentia reuocassem; Clamarem cum Stephano Papa apud Cyprianum. *Nihil innouetur: nisi quod traditum est.* Et nomine Episcoporum tacentium clamanti Ximenio responderem, quod Nyssenus Ablauio in Epistola. *Sin autem nostra oratio proposita quæstione infirmior arguatur. Traditionem quidem quam à Patribus persuccessionem accepimus, seruabimus, in perpetuum firmam, & immotam.* Demum Baronio ob authoritatem Ximenij titubanti, & à scriptis primum resilienti opponerem, quam ille Chrysostomi affert in suis an-

Fides Ximenii tot errorum argumento infringitur.

Cyprianus

Traditione satis Ximenius refutatur. Nyssenus

Chrysost.

annalibus Anno Christi 153. num. XXIX. maiusculis characteribus scriptam sententiam. *Traditio est: nihil quæras amplius.* Et ad Episcopos competitores conuersus illud Pauli 2. Thessalon. 3. contenta voce dicerem. *Fratres state, tenete Traditiones.*

§. III. *Satisfit obiectioni ex correctione Breuiarij Romani, facta à Clemente VIII.*

ETsi satis opinor suprà illam diluerim, imò, & retorserim, volo tamen paulò accuratius refellere, commemorando ea, quæ in restituenda solemni, & veteri lectione Vrbano VIII. Pontifice acciderunt. Atque vt altiùs ordiamur. Antiquum Breuiarium Romanum venisse Sanctum Iacobum in Hispaniam certò affirmabat: idque Pius V. in sua correctione integrum, ac inuiolatum esse voluit. Postea cum Cardinalis Baronius ob illud manuscriptum Toletanum à Garzia Loaysa infeliciter repertum, de eo cæpisset ambigere, tanti viri authoritas Vrbem commouit. Exorta igitur contentio est, vtrum deceret antiquam illam formulam retinere, quæ eius rei auctorem Ecclesiam Romanam significabat, & publicæ Fidei, sacræque quodammodo faciebat? An aliam de nouo concipere, quæ ad Traditionem Hispaniarum, rem cum Fide tantum Hispanicæ gentis, traduceret: vt illa suis Authoribus nixa staret, nec intra Romanos sinus reciperetur. Visum hoc est Clementi VIII. æquius, & congruentius: cum præsertim affirmata traditione, minime labare Historiæ Fides videretur. Magnum huic sententiæ pondus ad-

Vrban. VIII. examinat, & recognoscit Breuiarium Romanum.

Aduentus S. Iacobi ex Breuiario constabat.

Baronij authoritas dubitantis formulam Breuiarii mutandi causa.

Clem. VIII. ea mouetur.

addebat Cardinalis Baronij, cuius grauiſſimum erat iudicium, noua de aduentu Sancti Iacobi in Hiſpaniam dubitatio. Quare illo in primis authore, mutata eſt priſca, & vetus, noua *Traditionis* inſerta particula, formula narrationis, quæ huiuſmodi fuit. *Mox Hiſpaniam adijſſe, & aliquos Diſcipulos ad Fidem conuertiſſe, Eccleſiarum illius Prouinciæ Traditio eſt.* Peruenit ad Hiſpanos fama: non potuerunt non vehementer dolere de inexpectata correctione: cumque inter cæteros eius gentis homines vnus eruditus, & inſignis amator Patriæ Didacus à Caſtillo Romæ tum eſſet, obſiſtere Decreto voluit, & priſcam Breuiarij formulam ſuſtinere. Scripſit ſuper eo Commentarium, quem cum ipſimet Baronio legendum dediſſet, miratus is, confirmauit idoneum eſſe, & ſibi omnino probari. Non potuit tamen ſcriptum, quod iam erat typis cuſum reuocare. Donec Vrbano VIII. Pontifice, qui ſeriò de recognitione Breuiarij, & Miſſalis, & cæterorumquæ ad Diuinum cultum, ſacroſque ritus pertinent officiorum, & correctione agitabat, adnitente D. Michaele d'Erze Ximenez viro impigro, & docto de reſtituenda veteri lectione, & inducenda noua agi cœptum. Dura Prouincia videbatur, ſed interuentu Cardinalis Borgiæ, legati Hiſpaniæ ad Vrbanum Pontificem Regij, admiſſa, & ſuſcepta cauſa fuit. Nihil diligentiùs, & accuratiùs examinatum, nihil ſæpiùs, & penſiculatiùs tractatum. Donec re perſpecta, & explorata, noua lectio antiquata, & vetus renouata. Hac formula. *Mox in Hiſpaniam profectus ibi aliquos ad fidem conuertit.* Cuiuſmodi hodie vbique habetur, & legitur. Narrat

Affirmatio in Traditionem tranſit.

Baronius iterum fauet S. Iacobi aduẽtui.

Opponunt ſe acriter Hiſpani.

Suſcipit cauſam Vrbanus VIII.

rat hæc latius idem Michael Erze Canonicus Legionensis initio libri, quem Hispanico sermone eruditè, ac solidè de aduentu Sancti Iacobi in Hispaniam scripsit. Cuius ego tamen authoritate vti nolo, quòd & Hispanus, & huius causæ Actor fuit. Afferam itaque testimonium Bartholomæi Ranaldi Lucensis, Protonotarij Apostolici in notis ad annum 1635. die 25. Iulij vbi sic. *Affirmatiua* inquit, *quæ habebatur in Breuiario Romano Pij V. de prædicatione Sancti Iacobi in Hispaniam, & per recognitionem Clementis VIII. reducta fuerat ad traditionem illarum Ecclesiarum illius Prouinciæ, nunc restituta est in ampliori forma per nouam Sanctissimi Vrbani VIII. recognitionem.* Quod ipsum alias repetit. Nec opus est alia fide, cum ipsummet Breuiarim satis per se loquatur. Hac autem voce litterariæ ibi controuersiæ silentium impositum. Ecquis enim deinceps audeat contradicere? Adeo vt me penè pudeat istam quæstionem excitasse, verum, non quòd quis ambigat disputo, sed vt quãto sit iure restituta lectio, constet, acta confirmo.

Erze Ximenez.

Bartholomęus Ranaldus

Deleta Traditione restituitur Affirmatio.

APPENDIX.

QVoniam multum operę in hoc argumento ex Breuiarijs sumpto, posuimus, oportet eius rei causam reddere. Ea demum est, quod video Baronium hoc genus probandi magni facere: ac mihi ad ei persuadendum Sanctum Iacobum venisse in Hispaniam nullum aptius argumentum obuenire potuisse; quandoquidem eo maximè confirmatam vult Sancti Dionysij Areopagitæ in Gallias profectionem, & prædicationem,

Quanta sit fides Breuiarijs habenda.

&

Dionisii Areopagitæ aduentus, & prędicatio in Gallia.

& Parisijs sedem, quæ haud minus historia facilis est probatu, quàm ille esse duxit Sancti Iacobi in Hispaniam aduentum, & in ea doctrinam, propter ambiguas de eo, ac discrepantes Gallorum sententias. Quas ille tamen imprimis componit, adducta Missalium, & officiorum Gallicanorum authoritate. Produco autem locum, qui est eiusmodi ex Martyrologio Romano Octobris 9. Anniuersario Sancti Dionysij die. *Quod autem* inquit *pertinet ad testimonium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ*, quo idem *Hincmarus eandem rem comprobatam affirmat, cum ad eam probandam citat antiqua Missalia Gallicana, ea probata dicit authoritate Romanorum Pontificum Innocentij, Gelasij, atque Gregorij, quorum ea de causa epistolas apud eandem Parisiensem Ecclesiam extare testatur, in sacris enim Missæ præfationibus moris erat vitam illius Sancti, cuius solemnitas ageretur, summatim collectam publicè recitari, vt etiam in Sacramentario S. Gregorij, & in Missali Ambrosiano hactenus cernitur.* Et rursum. *Ad illud etiam quod* idem Hincmarus ait. *Et Gallica intimat contestatio, sufficere possunt nimirum antiquorum tot Missalium Fides, & acta ipsa, quæ ex antiquis monumentis, & à Visbio Hilduinus collegit.* Et tertiùm ibidem. *Trophimum Arelatem, Paulum Narbonam, & Martialem omnes liquidò constat ab Apostolis esse directos, prout acta, & antiqua Martyrologia testantur.* Quibus tantum Fidei inesse vult, vt ijs Gregorium Turonensem, Magnum certè Authorem refutet. Et quamquam hic tertius locus non faciat mentionem de Breuiarijs, perinde est, ac si faciat, cum de actis loquatur, quæ in Breuiarijs continere solent. Et quidem sunt hæc maioris

Baronius, quantum deferat authoritatis sacris officiis, & Martyrologiis.

Missale Ambrosianum.

Hincmarus

Gregor. Turonensis.

Fidei cum ſint ab Eccleſia, ſiue iubente, ſiue approbante intexta. Quare quo argumento Baronius Gregorium Turonenſem refellit, eodem nos Baronium vrgemus, eique perſuademus Sanctum Iacobum in Hiſpania prædicaſſe.

Baronius iroget argumētum conuincitur.

§. IV. *Reſpondetur argumento ab Authorum Hiſpanorum diſſenſione, & contentione ducto.*

Spondanus

EO nos petit Spondanus tomo 1. annal. Baronij Anno 44. num. 7. in fine, vbi ait. Hiſpanos alios aliorum argumenta refellere, & ruinæ periculum ædificio afferre. Facile tamen hoc argumentum confutatur; nam ex eo, quod ſingulæ Prouinciæ pugnent pro Iacobo, ad ſe trahendo, non ſequitur eum in Hiſpaniam non veniſſe: imò ſequitur veniſſe, niſi enim veniſſet, non contenderent eum ad ſe trahere Prouinciæ. Igitur idcirco conantur eum ſibi ſingulæ vendicare, quod certum putent eum in Hiſpania fuiſſe. Vnde ineptum eſt argumentum: ſingulæ pugnant, & impugnant alias, ergo non venit. Imò quia venit, idcirco vnuſquiſque conatur eũ ad ſe trahere. Alioqui pugnando pro ſe, & impugnando alios, ſequitur Homerum Grecum non fuiſſe, quia tot de eo Ciuitates contendebant. *Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamin, Ios, Argos Athenæ*; nemini ſane in mentem venit negare Homerum Grecum fuiſſe, quod diſſenſio, & contentio de eo inter ſeptem Ciuitates fuit. Cur ergo non de Anacharſi, aut Numa Pompilio ciuitates illæ inter ſe pugnarunt? nimirum quia ſciebant Anacharſim eſſe Scytham, Numam Romanum: nec poſſe conari eos, qui Græci non erant,

Illius argumentum refellitur.

De patria Homeri inter Græcos contentio.

ad Ciuitates Græcas trahere. Homerum vindicare poterant, quia cum in Græcia natus esset, poterat in illa, vel illa Ciuitate nasci. Ita, cùm constaret Iacobum Apostolum Hispaniam petijsse, ac non posset in eam, nisi per aliquam certam intrare, volebant singulæ Prouinciæ affirmare, in suum primum portum appulisse. Idque ex studio, & pietatis, & Religionis in Apostolum profectum; quod inane prorsus esset, nisi Iacobus ad eas règiones peruenisset. Sin dicat Aduersarij, cur Prouinciæ Hispaniæ de Ioanne, Bartholomæo, Matthæo, aut Simone, aut de Iacobo minore non litigant, non contendunt; nisi quia sciunt horum neminem in Hispaniam venisse? Hinc igitur firmissimum sumitur argumentum penetrasse Iacobum Apostolum in Hispaniam, quod non de alijs, sed de illo vno singulæ tam acri, & pertinaci studio concertant. Cumque de Petro, & Paulo item possent, quod non sit improbabile eos ad Hispaniam peruenisse, quemadmodum supra indicauimus, asserere; nulla tamen de illis sibi vendicandis contentio est inter Hispanos authores: quasi ij ad se non pertinerent, alijs Prouincijs relinquunt. In solo Iacobo Apostolo morantur. Hinc Tarraconenses, hinc Bætici insiliunt, apprehendunt, & ad se trahere student, quod existimant cum venit in Hispaniam in suos portus appulisse; atque adeo posse singulos pro iure hospitij vendicare. Et quidem ex argumentis quæ quisque pro se adducit, apparet Apostolum totam fermè Hispaniam peragrasse. Idque fortasse æquius esset dicere; & omnibus commune aduentus, & Prædicationis bonum facere. Sed Hispani eo non contenti,

Prouinciæ Hispaniæ de S. Iacobi aduẽtu singulæ cõtendunt.

Id argumento est cum in Hispaniam venisse.

Qui populi in Hispania sibi vendicare B. Iacobum primo velint.

tenti, dum quisque vult illud hospitium vendicare, alij alios impugnant: non tamen ij negant Iacobum apud alios fuisse, & prædicasse, dummodo enim primi in eo excipiendo fuerint, non dubitant eum alijs communicare. Sed negant prius ad alios, quàm ad se venisse.

Hoc certamē ex pietate, & amore in Iacobum ortum

Debuissent facere Hispani in Iacobo viuo, quod Galli in Iacobo mortuo. Aiunt quippe se Tolosæ habere Corpus Iacobi maioris. Sed quod negare non possunt illud Compostellæ Leone III. Pontifice, Carolo Magno Imperatore, Alphonso Casto Rege inuentū esse affirmant se Tolosę illius partem id est caput habere: ac ea contenti quiescunt, quēadmodum scribit Resendius ad Kebedium. Qua de re sic Spondanus tomo primo ad illum Annum Christi 44. num. 4. ad finem. *Quod vero attinet ad Corpus Apostoli, gloriatur & Tolosa nostra de possessione illius, aut certè magnæ partis. Nec quæ aduersus hanc assertionem protulit vnus ex recentioribus Historicis Hispanis (nempe Maurus Castel Ferrer in Historia Sancti Iacobi lib. 3.) eiusmodi sunt vt id negent. Aiunt illa quidem esse Compostellæ Corpus Sancti Iacobi, sed non dicunt esse integrum.* Rectè quidem, & prudenter (opinor) Spondanus, non solum de Corpore Sancti Iacobi Apostoli, sed de alijs etiam quæ in illo augusto templo esse omnium penè Apostolorum dicuntur, affirmauit: hac enim ratione verum erit, ea ibi condi, & seruari. Nam cum Sanctorum Petri, & Pauli, & Philippi, & Iacobi, & Bartholomæi corpora Romæ sint; Diui Thomæ vel Edessæ, vel Calaminæ, Matthæi Amalphi, Iacobi Compostellæ; qui de illo Tolosano Templo affirmant nouem, vel decem,

Galli ractant se habere Corpus S. Iacobi.

Spondanus

Tolosates an & quomodo tot corpora Apostolorum sibi vendicēt?

cem, vti ego illac à transiens audiui, Apostolorum Corpora condita seruari, non potest omnino, ac ex integro sustineri: sustinebitur autem ea ratione, vt cum pars aliqua ibi sit collocata, ex parte totum per synecdochin intelligatur. Verum quia corpus viuum non est capax huiusce diuisionis, nec Diuus Iacobus per partes esse in singulis Prouincijs potuit, demus temporibus, id quod artubus trinequit, & concedamus Sanctum Iacobum Apostolum vnum & eundem totam Hispaniam peragrasse, & diuersis temporibus in ijs quæ litigant Prouincijs fuisse. Imitandi nobis sunt Galli, qui Traditionibus suis tanquam Polypi saxis suis adhærent; nec vlla se ratione ab ijs auelli patiuntur, cum tamen aliquæ aliarum gentium traditionibus noceant, qua de re cum ijs expostulat Resendius ad Kebedium. Igitur vndecunque arripi, & trahi sua monumenta viderint, non curant, hærent firmiter, in eodem stant vestigio, nec moueri se patiuntur. Quid tam in Historijs difficile, quam Dionysij Areopagitæ in Gallias profectio, & sedes Parisijs locata, & iuxta illam principem Vrbem Martyrium? Adeò vt fateatur Baronius ea de re quæstionem ante 700. annos agitatam, & definitam: nec tamen prorsus solutam: imò à nonnullis sui temporis scriptoribus in controuersiam deduci; nec id solum, verùm postea experti sumus à nobilissimis Gallis Authoribus aperte negari eũ Areopagitam fuisse: in qua sententia est vir eruditissimus Resendius, nec ideò tamen Galli ab ea, quam semel imbiberunt traditione volunt recedere, eosque qui alium conatur Dionysium intrudere, magna vi repellunt, quin imo & apud se affirmant eius-

Gallos suo exemplo conuincimus.

Andreas Resendius.

De D. Dionysio Areopagita quæstio. An venient in Galliam? Baronius Resendus

eiuſdem martyris corpus eſſe cum tamen illud ſibi vendicent Ratiſponenſes, Germani: quibus litem adiu dicauit Leo IX. Diplomate dato, & in 3. tom. Conciliorum 2.p. poſt eius epiſtolas adducto. In quo declarat Corpus S. Dionyſij excepta minima parte dextræ manus in monaſterio S. Emmerani Ratiſpone reperiri, & iubet Gallis, vt eo dimiſſo Corporibus S. Eleutherij, & Ruſtici ſint contenti. Nec ij tamen deſiſtunt à contentione, & vehementius, & acrius, ac iuſtius ſanè pro Corpore Martyris pugnant, quam Græci pro corpore Patrocli olim pugnaſſe in Homero leguntur. Non ſunt ij nobis Hiſpanis conſtantiores; hac enim certè virtute vincimus: ne igitur cuiquam, quicunque ille demum ſit, qui Sanctum Iacobum velit ſubducere, & auertere, cedamus: eique firmiter adhærentes, ſiue illatam vim, ſiue adhibitum aſtum propulſemus.

Atque vt alio idoneo item exemplo vtamur. Gallis perſuaſum eſt penes ſe eſſe Caput Ioannis Baptiſtæ, quod ijs Baronius in Martyrologio prorſus negat, affirmans alterius Ioannis Martyris illud fuiſſe. Tenent nihilominus Galli mordicùs ſuſceptam theſim, & Baronio diem dicunt, quod illa eos poſeſſione voluit exturbare. Mirabilius eſt, quod cum legant Auguſtæ Prætoriæ in Subalpinis partem ſaltem eiuſdem capitis ſeruari, & penè conſtet illud Romæ, excepto mento ad S. Syluestri in Monaſterio Monialium ab omni fermè Europa coli, non deſinunt tamen affirmare Angeliaci partem vnam, alteram Lugduni, alteram Ambiani ſe habere: vt neceſſe ſit illud caput aut multiplex eſſe, aut tamquam panes illos Euangelicos,

De capite Ioannis Baptiſtæ nobilis cõtrouerſia.

Qui dicant apud ſe eſſe cum Romæ ſit

Galli Baronio litem super eo intendunt.

licos, & pisces in manibus portantium multiplicatum fuisse: nisi forte quod in Borbonica clade milites non potuerunt efficere, à quorum rapina, & furore Moniales illæ caput auerterunt: postea pij aliqui, & religiosi viri perficere potuerunt. Nec obstat pugnasse inter se illos in Gallia populos de capitis possessione, quominus affirment eo se frui, saltem in partes secto, vt omnibus sufficiat. Hoc nos Hispanos documento erudiunt, vt etsi de aduentu Iacobi in certam aliquam Hispaniæ Prouinciam dubitemus, eum tamen in Hispaniam venisse fateamur. Imò & suo Gallos exemplo coerceamus, eosque doceamus posse nos mutuò de aduentu Iacobi in singulas Prouincias ambigere, nec tamen dubitare vlla ratione posse, quin Hispaniam adierit, eamque prædicatione sua illustrarit. Quod extra omnem controuersiam esse volumus: idque opinor certissimis argumentis monstramus.

Seruatum fuit Caput Ioannis Baptistæ à Monialibus tempore Borbonicæ inuasionis.

Spondanus, & Galli refutantur.

§. V. Testimonia Innocentij I. & Gregorij VII. contra producta ex Baronio expenduntur.

INnocentij I. testimonium duas habet partes. Prima affirmat in Italia, Gallia, Hispanijs, Africa, atque Sicilia nullum instituisse Ecclesias, nisi eos quos venerabilis Apostolus Petrus, aut eius successores constituerunt Sacerdotes. Hæc nihil continet aduersum Traditionem generalem, quæ tradit Iacobum in Hispaniam venisse, & ibi prædicasse, sed aduersum traditionem Ecclesiarum particularium, quæ affirmant ab eo esse institutas, & Episcopos à Iacobo accepisse. De quo ego abstineo dicere, qui id ago, vt probem generatim Ia-

Non sequitur ex epistola Innocētij Iacobum Apostolum non prædicasse in Hispania.

Iacobum euangelizaſſe in Hiſpania, quod fieri potuit ſine erectione Eccleſiarum, & inſtitutione Epiſcoporum. Quare ſtat mea veritas cum Innocentij doctrina. Do Innocentio ſolum Petrum, & ſucceſſores Pontifices miſiſſe in Hiſpaniam Epiſcopos, & Eccleſias in ea inſtituiſſe. Nego tamen Apoſtolum Iacobum non prædicaſſe: aliud quippe eſt prędicare, aliud Eccleſias inſtituere. Cum præſertim conſtet apud veteres authores Iacobum ſeptem tantum, aut nouem homines conuertiſſe; qui non ſunt ſatis ad Eccleſiam, ne vnam quidem inſtituendam, ne dum ad plures, quas Innocentius inficiatur erectas. Hac ratione manet antiqua traditio inconcuſſa, vti à nobis eſt propoſita, & aſſerta. Ita ſentit Ioannes Vaſæus diligentiſſimus antiquitatis indagator, & vindex, qui tradit anno 44. Chriſti ſex Epiſcopos Roma in Hiſpaniam miſſos à Petro, & Paulo fuiſſe. Ijs tantum laborandum eſt, qui aiunt in ſuis quas volunt præcedere alijs iure antiquitatis Prouincijs Eccleſias erectas, & Epiſcopos inſtitutos. Quod ego in medio relinquo: nec volo aut affirmare, aut negare. Cuique ſuum ius, & arbitrium liberum relinquo. Cum Innocentio non contendo, qui mecum non pugnat. Et quidem pars iſta difficultatem non habet. Sanè Boſius de ſignis Eccleſiæ lib. 4. cap. 5. Aduentum D. Iacobi in Hiſpaniam confirmat. Epiſcopos non veretur Romæ aſſignare, quòd eos à Petro, & Paulo Hiſpania accepiſſet.

Ioan. Vaſæus.

Quinam inſtituerint Eccleſias in Hiſpania?

Qui eò miſerint Epiſcopos? Boſius.

Secunda negotium faceſſit. *Aut legant*, inquit, *ſi in his Prouincijs alius Apoſtolorum inuenitur, aut legitur docuiſſe?* negat igitur vſquam legi, alium

Apo-

Apoſtolum ibi docuiſſe, ideſt prædicaſſe, præter Petrum, non quòd hunc in ijs Prouincijs prædicaſſe affirmet, ſed quod eò miſerit Prædicatores. Hac particula videtur excludi Iacobus Hiſpania. Primum miretur quis Innocentium negare legi vſpiam, alium Apoſtolum eas adiſſe Prouincias, cum Paulus in Italiam venerit, & Romæ fuerit, & docuerit: idque de Fide conſtet, cum in Actis Apoſtolorum habeatur. Deinde vt de Hiſpanis loquamur, quot Patres tum Græci, tum Latini ſcribunt Paulum ibi prædicaſſe? ij ſunt Hippolytus in libello de ſeptuaginta duobus diſcipulis. Athanaſius ad Draconiſium. Cyrillus Hieroſolymitanus Catech. 17. Epiphanius hæreſi 27. Chryſoſtomus in præfat. in Epiſt. ad Hebræos, & de laudibus Pauli hom. 7. & in Matt. hom. 76. Theodoretus in Epiſt. ad Timotheum cap. vltimo, & in Epiſt. ad Philip. cap. 1. & in Pſalm. 116. Hi ex Græcis. Ex latinis Hieronymus in Iſaiam cap. 11. Gregor. Papa lib. 31. moral. cap. 22. Iſidorus de vita, & obitu Sanctorum cap. 71. Beda in Martyrologio 11. Kal. Aprilis, & alij recentiores. Verum non poterat hos noſſe omnes, aut legere Innocentius, qui erat multis antiquior. At non paucos legere, & noſſe potuit, qui eo fuerunt antiquiores. Potuit Hippolytum, potuit Athanaſium, potuit Cyrillum, qui haud dubiè ante Innocentium fuerunt. Potuit prætera Epiphanium, & Chryſoſtomum, & Hieronymum æquales legere: nullos tamen legiſſe mirum eſt; quòd ſi legit, quomodo negat id ſcriptum inueniri, cum præſertim poſtea dicat in Epiſtola. *Quod ſi non legunt, quia nuſquam inueniunt*? Poſſent enim reſpondere Hiſpani in his

Hyppolit.
Athan.
Cyril.
Epiphan.
Chryſoſt.
Theodor.
Hieron.
Gregor.
Iſidor.
Beda

ſe

ſe authoribus inueniſſe, & legiſſe Paulum in Hiſpania verſatum fuiſſe, & ibi Euangelizaſſe. Igitur poſſent etiam dicere Innocentio Iacobum in Hiſpaniam penetraſſe, & in ea prædicaſſe: ſeque id traditum accepiſſe. Sed quoniam credibile non eſt, Innocentium nullum ex his, aut alijs, qui ſcripſere Apoſtolos in ijs, de quibus loquitur Prouincijs prædicaſſe, legiſſe vnquam: diligenter inſpecto textu Epiſtolæ, & conſiderata mente Innocentij apparet, eum eo tantum ſenſu locutum, quo cæperat negando vllum alium Apoſtolum præter Petrum Eccleſias in ijs Prouincijs erexiſſe, & Epiſcopos inſtituiſſe: atque adeo hanc ſecundam partem ad primam redire: nec aliud Innocentium quàm quod in ea primum aſſeruerat, deinceps affirmare. Non enim negare poterat Paulum Romę prædicaſſe, ſed quia Romæ nec Epiſcopum dederat, nec Eccleſias inſtituerat, non habuit rationem aduentus, nec prædicationis, quia de iſta minimè cogitabat: ſed de illa tantum quæ cum erectione Eccleſiarum, & inſtitutione Epiſcoporũ coniuncta erat, mentionem facere voluit. Patet hoc ex contextu Epiſtolæ, quæ ſcopum continet, quò eius mens collimat; is erat conſeruare, & cuſtodire Eccleſiaſtica inſtituta, & traditiones communes, & antiquas, & ad publicam diſciplinam ſpectantes, quas nolebat nouis, & peregrinis inſtitutionibus miſceri, & corrumpi. Hæc autem quoniam non pertinebant ad priuatam ſingulorum Fidem, ſed ad communem Eccleſiarum adminiſtrationem de earum inſtitutione loquebatur, eo argumento, quod cum illæ à ſolo Petro, & ſucceſſoribus eſſent erectæ, non deberent alijs inſtitu-

Exponitur textus Epiſtolę Innocentii.

tionibus regi, quam ijs quas initio à suis authoribus acceperant. Audiamus Innocentium. *Si instituta Ecclesiastica, vt sunt à Beatis Apostolis tradita integra vellent seruare Domini Sacerdotes, nulla diuersitas, nulla varietas in ipsis ordinibus, & consecrationibus haberetur; sed dum vnusquisque non quod traditum est, sed quod sibi visum fuerit, hoc æstimat esse tenendum, inde diuersa in diuersis locis, vel Ecclesijs aut teneri, aut celebrari videntur, ac fit scandalum populis, qui dum nesciunt traditiones antiquas humana præsumptione corruptas, putant sibi, aut Ecclesias non conuenire, aut ab Apostolis, vel ab Apostolicis viris contrarietatem inductam.* Hoc nequit de Fidei documentis intelligi, nec enim de ijs poterat esse diuersitas, aut in his corruptio: nec earum pro arbitrio mutatio. Itaque de institutionibus, & administrationibus communium, & publicarum rerum ad Ecclesiam spectantibus sermo erat. Has autem ille omnino volebat incorruptas, & inuiolatas seruari. *Quis enim nesciat* inquit *aut non aduertat id quod quod à Principe Apostolorum Petro* Roman*æ Ecclesiæ traditum est, ac nunc vsque custoditum ab omnibus debere seruari, nec superinduci, ac introduci aliquid, quod aut authoritatem non habeat, aut aliunde accipere videatur exemplum? præsertim cum sit manifestum in omnem Italiam, & cæt.* Iam intelligit, opinor, lector quid sibi Innocentius velit, & quid neget, dum inficiatur alium Apostolum præter Petrum in ijs Prouincijs docuisse, hoc enim verbo vtitur data opera Pontifex; non negat *Prædicasse, sed docuisse: legant si in his Prouincijs alius Apostolorum inuenitur, aut legitur docuisse.* Quod verbum ad communem

Innocētii verba adducuntur, & in rem nostram explicantur.

De ritibus, & cæremonijs Ecclesiasticis loquitur Innocētius non de doctrina, & prædicatione Fidei.

Ecclesiarum institutionem pertinet, & Ecclesiasticam disciplinam, de qua Innocentius agebat. Non obstat igitur hoc verbum quominus aliquis Apostolus prædicasset, & conuertisset priuatos: id tantùm vetat, ne quis credat aliquem ibi Ecclesiam fundasse, & disciplinam Ecclesiasticam tradidisse: idque ex adiunctis in ea Epistola capitulis patet, quæ octo sunt, omnia ad rerum sacrarum communes institutiones pertinentia vti manifeste apparet. Summa est: Innocentium inficiari quenquam alium præter Petrum, & successores Ecclesias instituisse, idque verbo *docere* significasse, non vero inficiari vllum alium Apostolum *prædicasse*. Hoc sensu dixit Stephanus Papa VI. Epistola ad Basilium Imperatorem: *Institutio enim, & sacerdotium omnium, quæ in Orbe sunt Ecclesiarũ à Principe Petro ortum accepit, per quem etiam nos sincerissima, & purissima doctrina monemus omnes, & docemus.*

Stare optimè cum Innocentii I. epistola Iacobi prædicationem ostenditur.

Summa doctrina Innocẽtii.

Adijcio: quocunque tandem sensu verba sumantur, non ruere traditionem; cum Innocentius solum mentionem scriptorum faciat, negetque vspiam legi. Potuit enim non legi, & tamen tradi. Quo nihil Traditioni detrahitur, qua nos quidem, vti supra sæpius diximus, nitimur, nec multum de Auctoribus laboramus.

Inter Traditionẽ, & Scripturam subtilis, sed apta distinctio.

Eadem est responsio ad locum Gregorij VII. quem obijcit deinde Baronius. Ille enim disertè ait, *Septem Discipulos Episcopos ab Vrbe Roma ad instituendos Hispaniæ populos à Petro, & Paulo directos fuisse*. Quod nolumus inficiari. Potuerunt enim hi, siue Discipuli Iacobi fuerint, siue Petri, siue Pauli, ordinari Episcopi Romæ, & inde ad

Gregor. VII. locus exponitur.

Hiſpanias mitti; quod placuit Baronio melius in Martyrologio ſentienti. Verum quidem eſt Gregorium videri in ea opinione eſſe: Paulum in Hiſpania prædicaſſe, vti optauerat; & ſignificauerat ſe facturum. Et idcirco adieciſſe. *Vnde enim non dubitatis vos ſuſcepiſſe Religionis exordium, reſtat, vt inde etiam recipiatis in Eccleſiaſtico ordine diuinum officium.* Verum hæc ſententia contradicit Gelaſio Papæ, qui negat Paulum Hiſpaniam petijſſe, ac refertur 12. quæſt. 2. cap. *Beatus*, vbi ſic. *Beatus Paulus Apoſtolus non ideo (quod abſit) ſefelliſſe credendum eſt, aut ſibi extitiſſe contrarius, quoniam cum ad Hiſpanos ſe promiſiſſet iturum, diſpoſitione diuina maioribus occupatus ex cauſis implere non potuit quod promiſit. Quantum enim ipſius voluntati interfuit, hoc pronunciauit, quod reuera voluiſſet efficere. Quantum enim ad Diuini ſecreta conſilij, quæ vt homo omnia non potuit, licet Spiritu Dei plenus agnoſcere, ſuperna prætermiſit diſpoſitione præuentus.* Igitur non à Paulo ij Diſcipuli, quos cum Petro miſit in Hiſpaniam ab eo ibi erant ad Chriſtum conuerſi; ſed aut ijdem fuerant Iacobi; quos cum Romam veniſſent Petrus, & Paulus inſtituiſſent Epiſcopos: aut alij præter eos, quos ordinatos Romæ in Hiſpaniam ire iuſſerunt. Vtcunque ſit: potuit Paulus in Hiſpaniam mortuo Iacobo venire, & vnam eius partem luſtrare, in quam Iacobus non penetraſſet: cuiuſmodi erat illa ſita in medio Hiſpaniæ, vbi Reges erant, ad quos ſcribebat Gregorius, & ibi Euangelium prædicare. Cum præſertim tam paucos Diſcipulos Iacobus Apoſtolus conuertiſſet. Et quidem maximus fructus in Hiſpania collectus Diſcipulorum Iacobi labor

De miſſis in Hiſpaniam à Petro, & Paulo Epiſcopis intelligendus Gregorius.

Paulus an venerit in Hiſpaniam. Gelaſius negat. capit. Beatus 12. q. 2.

Qui & quomodo mitti potuerint à Petro, & Paulo in Hiſpaniam Epiſcopi?

bor fuit, qui cum eò Hierosolymis cum Magistri corpore rediissent, illo Iriæ Flauiæ tumulato, operam dare Euangelio cæperunt: & sanè Romam ierunt, vt à Petro ordinati, & à Paulo instituti, ac eorũ authoritate freti in Hispania Ecclesias erigerent, & doctrinam Romanam traderent, quemadmodũ graue authores, ac iuxta eos Aegyd. Lusitanus, quem infra citabimus, scripsere. Itaque nihil ex his Pontificum Epistolis aduersus Traditionẽ deducitur. Summa est: Vtrumque id solum velle, vt Primi qui in Hispania fuerunt Episcopi, ij à Petro & instituti, & ordinati, & missi cum Episcopali dignitate Roma in Hispanias fuerint. De quo non contendimus. Imo cõcedimus his duobus Pontificibus, quos opposuit Baronius, & Stephano VI. & Concilio Suessionensi, quos nobis obiecimus, Institutiones Ecclesiarum Cathedralium, & Episcopales sedes vnquam nisi à Petro, eiusque successoribus emanasse, quo sensu qui legitimus est, apparet, integram fuisse Iacobi Apostoli in Hispania prædicationem paucis ijs conuersis, qui postea Hierosolymis cum Apostoli corpore redeuntes à S. Petro Episcopi ordinati Hispaniam repetentes Ecclesias ibi fundarunt.

Quos Iacobus in Hispania discipulos habuerit?

Non contendimus de Episcopis sed de Iacobi in Hispaniam aduentu.

CA-

CAPVT XI.

Soluitur Argumentum obiectum ex defectu Authoritatis.

§ I. *Respondetur obiectioni petitæ ex testimonijs aliorum Pontificum.*

IN hoc argumento desiderauit primùm Ximenius authorem scripturæ sacræ. Cui nos traditionem obiecimus, quemadmodum de nonnullis, quæ non sunt in sacris litteris, rationem à nobis petentibus hæreticis facere solemus. Iam supra monuimus Ximenium, qui negat, opportere aliquem locum scripturæ, quo nitatur afferre: cum præsertim impugnet apertam traditionem; quare nobis, qui tenemus priscam traditionem, aduersarius aliquid fortius debet opponere: non est autem aliud fortius, quàm scriptura, ergo ea contrà erat à Ximenio ponenda. Nullam tamen potest producere, igitur causa cadat necesse est. Deinde quæro ex eo, in quo libro, aut parte scripturæ legit, *datam fuisse potestatem Apostolo Iacobo in Hispania prædicandi?* nusquam enim hoc in sacris litteris inuenitur. Legit ille in alio authore, quem suo loco indicabo, & proficiam indicando. Quod si ad Traditionem recurrat, eadem Traditio addit, eum in Hispaniam venisse, & in ea prædicasse. Truncatam affert ille tradit traditionem: aut totam ponat, aut totam auferat.

Traditione satis tradita comprobâtur

Argmentum ad hominem contra Ximenium.

Baronius, quos authores antea citarat, earum fidem infirmat.

Venio ad Baronium, qui dubius omniũ quos ante produxerat eleuat Authorum fidem, neque Callisti II. commentarios, neque Leonis III. admittit

ser-

ſermonem, nec Epiſtolam. Turpinum figmentum putat. Iſidorum, & Bedam Pſeudo Iſidorum, & Pſeudo Bedam appellat; & alios recentiores non curat, ceu commentitios, & à defenſoribus huius ſententiæ obtruſos. Primum; culpare nos Baronius haud ſine iniuria poteſt, quòd hoſce Authores citemus, cum ipſe eos item in notis Martyrologij, quando idem nobiſcum ſentiebat, citauerit. At ille mutauit ſententiam, & authores neglexit, imò & fidem ijs abrogauit. Id quærimus, an iure fecerit? Certè mutaſſe ſententiam Baronium non dixerim: in dubium reuocaſſe conceſſerim. Nimis apud eum valuit Roderici Ximenij authoritas, quem tamen Turpino ſimilem magna ex parte euaſiſſe ſuperius, tot illius detectis, & productis erroribus monſtraui.

Nimis detulit Baronius Ximenio

Verum volo Baronium modeſtè admonere, non poſſe illum, ſemetipſo authore, quoſdam ex ijs authoribus, quos hic reijcit, contemnere. Atque vt omittam, de quibus ſeorſim ſum dicturus, Pontifices Calliſtum, & Leonem. Inuenio apud Baronium in annalibus in quibus maiorem ſibi haberi fidem cupit, & in eodem primo tomo Annalium, & poſtquam hæc de his authoribus refellendo eos ſcripſit, vnum ex ijs Iſidorum in operibus quæ reiecerat citatum: & inde teſtimonia ad faciendam fidem ſuo iudicio idonea deſumpta: eumque inter grauiſſimos Eccleſiæ Patres collocatum. Dum enim recenſet Patres qui Paulum Hiſpanias adijſſe tradiderint, Iſidorum etiam numerat, & citat librum de vita, & obitu Sanctorum. Verum quidem eſt eum ſe purgare addendo *Iſidorum*, inquit, *aut quiſquis ille eſt author*. Ingenuus ſum

Examinantur ſigillatim authores noſtræ ſententiæ, & probantur.

Iſidorus

ſum fateor, & ille cautus. Sed non elabitur. Nam dum ille ſiue nomine Iſidori, ſiue alio citat, non eius eleuat authoritatem, imo ea illam Patrum confirmat ſententiam: nec Pſeudo Iſidorum vocat, ſed quiſquis demum ſit, eum recipit. Cur ergo reijcit, & cum iniuria, quando authorem aduentus in Hiſpaniam Iacobi facit? Ferat eum, ac eodem modo, quo poſtea citet: dubitet de nomine authoris, libri non detrahat authoritati. Sinat adduci ab Hiſpanis quemadmodum ab ipſo in hoc Annalium loco adducitur. Non multum enim opinor, curant Hiſpani, ſit ne Iſidorus, an alter ſuæ ætatis ſcriptor, dummodo ſit idoneus, cuiuſmodi eum Baronius eſſe putat, dum inter Patres grauiſſimos recenſet. Nec debuit Baronius eum librum tanquam nothum repudiare, cum Bellarminus accuratus, & cognitor librorum, & cenſor, illum, tanquam germanum fœtum agnouerit, vti videre eſt in Catalogo ſcriptorum. Certè illo Iſidoro Authore confirmat hanc rem Mariana in hiſtoria lib. 4. cap. 2. quos ego duos eruditiſſimos viros Baronio fortiter oppoſuerim. Quod attinet ad Bedam video illa collectanea ſuſpecta eſſe: nec audeo Bedæ tribuere; verum, & auferre non audeo; non eſſe tamen contemnenda, patet ex Cenſura Pariſienſi, & Bellarmini in Catalogo iudicio. Do tamen, vt Bedæ non ſint, nego idonei authoris non eſſe. De Turpino haud multum laboro: nec enim opus eſt eo authore ad traditionem, quæ omni fortior eſt authorum teſtimonio ad rem probandam. Et tam ſum procul à reprehendendis Compoſtellano, & Braccharenſi, & cæteris Metropolitanis, quod in Lateranenſi Concilio non refutarunt

Bellarmini authoritate confirmatur Iſidori Fides

Mariana aſſentitur Bellarmino de Iſidoro.

Beda ad examen vocatur.

Recognoſcitur, & approbatur à Pariſienſibus, & Bellarmino.

Turpinus negligitur quod ad cauſam non faciat.

tarunt Ximenium productis authoribus, quod maluit Baronius facere, vt eos potius magnopere laudem, quòd ſolius Traditionis rationem habuerint: qua vna obiecta ſatis ſuperque omnia Ximenij argumenta confutabantur.

Sed iam ad Epiſtolas Leonis III. & Calliſti II. commentarios. Non audeo de illorum fide ambigere. Quì enim integræ epiſtolæ tam aptæ, tamque probabiles illis commentarijs inſertæ cõfictæ ſint? Et quomodo commentarij illi ſatis longi, & eruditi, & ad genium Calliſti facti, eiuſque pietatem ſpirantes ab alio quam ab eo ſcribi potuerunt, aut quomodo incerto authore irrepſere in Vaticanum, & tantum authoritatis habuere? Quid in ijs quæſo eſt, quod aut mendacium, aut ſuperſtitionem oleat? At, inquit Baronius, non illarum meminerunt ij, qui cum Ximenio contendebant; ſi enim eas noſſent, afferrent, ſeque illarum authoritate munirent. Quaſi verò ijs locum dederit reſpondendi Ximenius, cum ab eo præſidia omnia occupata, & erepta competitoribus dicendi poteſtas fuerit. Dicam prius de Calliſto II. quoniam in eius operibus continentur Epiſtola, & Sermo Leonis III. qui ſolitarij nõ inueniuntur. Igitur Baronius in notis ad Martyrologium die 25. Iulij affirmat hos commentarios Calliſti idoneos eſſe, & quod caput eſt iudicio Innocentij II. Profero Baronij verba: *Habentur*, inquit *litteræ Innocentij Papæ II. habentes ſubſcriptionem S. R.E. Cardinalium, qui illis vixere temporibus, quibus eiuſdem Calliſti commentarium comprobatur*. Igitur ſi hoc ſemel reperit Baronius, qui potuit poſtea dubitare? An illud Innocentij in

Leo III. & Calliſtus II. ad calculos reuocantur.

Pro fide illorum operum argumenta.

Baronius

Calliſti commentarij confirmantur.

Baronij in Martyrologium rectum de iis iudicium.

Teſtimonium Innocentii II pro Calliſto.

eo cœtu Cardinalium iudicium fidem non facit, aut meretur? Quid? quod idem Baronius addit momentum adijciens: *Latini vero hac die agunt* (loquitur de solenni eius Sancti festiuitate) *quando eius venerandum Corpus ex Iria Flauia Compostellam translatum est: vbi hactenus celeberrimo totius Christiani Orbis officio colitur, vt constat ex Apostolicis litteris Callisti Papæ II. quibus etiam expressum habetur, vt tertio Kalendas Ianuarij celebretur eius translatio Hierosolymis facta Galleciam, itemque electio: rursus, autem vt v. Nonas Octobres solennitas agatur, qua recoluntur eiusdem S. Iacobi miracula*. Et quod mirum est Trithemij authoritate idem Baronius paulo inferius hoc Callisti opus confirmauit, dum sic *Trithemius*, ait, *de viris illustribus dum recenset Callisti Papæ commentarios ait illum copioso sermone, & maxima diligentia tractatum scripsisse de miraculis S. Iacobi*. Hucusque authore Trithemio. Deinde ipse Baronius de suo penu *legimus* inquit *eiusdem Callisti nomine de ea re quinque libros digestos, quibus continentur miracula eiusdem Apostoli virtute edita, licet, vt constat ex ratione annorum numeri, aliqua fuerint superaddita, atque illis admista. Habentur & eiusdem Callisti sermones de translatione S. Iacobi, itemque ea de re Epistolæ*.

Aliud Baronij.

Aliud Trithemij.

Rursum momentum addit Baronius.

Verùm: dixerit hoc Baronius in notis ad Martyrologium. In annalibus tamen cecinit palinodiam. Nego nam 1. tomo Annalium, quod pulcherrimum eius operum est, Anno 44. dicta prius in notis affirmat, ijsque standum esse confirmat. *Quod vero* inquit *ad ipsum Iacobum pertinet, cum Hispaniarum Ecclesiæ omnes ex æquo profiteantur*

Baronius noster est:

Illustris eius in Annalibus sententia.

eundem Apostolum antea in Hispanias esse profe-ctum, illicque primum prædicasse Euangelium, & aliquot collegisse discipulos: nihil amplius, quod de ea re dicamus habemus, quam quæ sunt à nobis in Martyrologio Romano notata, quæ consulat, qui hæc cupit.

Quod si quis obijciat Baronium postea mutasse sententiam, & hac demum standum esse, quoniam posteriora consilia meliora, ad idque persuadendum, verba, quæ habet tomo 9. Annalium longè post scripto, quæ nos supra adduximus proferat: quibus Anno 816. num. 50. proscribit Callistum, Leonem, Isidorum, Bedam, & Turpinum de Iacobo Apostolo scribentes, ceu nothos authores, opponemus Baronio posteriori vltimũ Baronium, atq; adeo maturiorem, & doctiorem. tomo 12. anno 1121. num. 4. vbi scribit: illud opus Callisti à se tomo 9. improbatum, legitimum eius fœtum esse. Referens quippe particulam historiæ Vuilielmi Malmesburiensis ad probandum Callisti Papæ erga S. Iacobum studium, narrat eum concessisse Anglis Compostellam inuisendi, & colendi ergò S. Iacobi sepulcrum euntibus, pares indulgentias, ijs quas lucrarentur, si Romam ad Limina Apostolorum venissent. Igitur sic Vuilielmus. *Adeo vt Anglos peregrinos magis ad sanctum dictum Iacobum Compostellanum videlicet, quàm Romam pergere admoneret, pro viæ longitudine ad illum locum bis euntibus idē benedictionis refundendũ commodum, quod habent, qui Romam semel irent.* Hactenus Vuilielmus. Tum Baronius. *Fuit planè Callistus studiosissimus S. Iacobi Compostellani, & de eius miraculis volumen confecit, quorum non nulla*

Occupatur & remouetur obiectio.

Baronius sibi ipsi opponitur.

Vuilielmus Malmesburiẽsis.

Baronius nostræ suffragatur sententiæ

nulla recitat in suo speculo historiali Vincentius Belloacensis. Ecquis non miretur Baronium hic recognoſcere, & approbare librum Calliſti, quem antea tomo 9. improbarat, & reiecerat? Magna vis veritatis eſt, in quam demum nec opinantes compellimur. Itaque ſiue Baronium iuuenem, ſiuè ſenem ſequamur, Calliſti opera recipiemus, nec ipſe nos vituperare poterit, ſi eundem ter ita ſentientem eidem ſemel aliter opinanti anteponamus. Cum præſertim ille in notis ad Martyrologium hunc librum authoritate Innocentij Papæ II. munierit his verbis proximè adductis, quæ rurſum afferimus. *Item litteræ Innocentij Papæ II. habentes ſubſcriptionem S. R. E. Cardinalium, qui illis vixere temporibus, quibus eiuſdem Calliſti commentarius comprobatur.* Quod teſtimonium ille dum ab ea receſſit ſententia infringere debuiſſet. At integrum reliquit. Ei nos igitur adhæremus.

Iudicium Seuerini Binii de Calliſti opere pręclarum.

Cum præſertim in vita Calliſti II. quæ habetur tomo 3. Conciliorum part. 2. in Collect. Binij ita ſit ſcriptum. *His rebus præclarè geſtis Pontifex de Eccleſia optimè meritus multis præclaris conſtitutionibus, quæ in Decreto Gratiani recitantur, & quodam opuſculo de S. Iacobo in lucem edito clariſſimus migrauit ad Dominum.*

Leonis III. ſcripta, & ſermones excutiuntur.

Quod attinet ad opera Leonis III. illa ſunt ſermo, & Epiſtola, quæ habentur in lib. 1. operum Calliſti, quæ dum probat, vti proximè diximus Baronius, hæc duo ibi contenta, & Leoni III. attributa improbare nequit. Tum in epiſtola, tum in ſermone perſpicuè, & ſæpiſſimè confirmatur Iacobi aduentus in Hiſpaniam, & ibi eiuſdem prædicatio: & quidem Baronio authore, quem ſibi

Baronius ijs fauet.

ſibi ſemper oppoſitum volumus, vt maior ſit vis argumenti retorti, quam directi. De litteris conſtat. In Martyrologio enim ſic. *Habentur litteræ Leonis Papæ III. de translatione S. Iacobi in Hiſpaniam factæ 3. Kalend. Ianuarij. Eſt earum exordium Noſcat fraternitas Veſtra.* de ſermone Leonis nihil ibi habet Cardinalis, ſed cum in eodem libro Calliſti reperiatur, eiuſdem cum litteris fidei ſit oportet. Et quidem veriſimile eſt in tam mira, & celebri inuentione corporis S. Iacobi, eo Pontifice reperti, ſermonem ea de re ad populum habitum fuiſſe; ſed quoniam de ſermone tacuit Baronius, & nonnulli negant Leonis III. eſſe, quod malunt Leoni IV. aſſignare, quamuis non multum interſit, modò vnius eorum ſit, vtrius authoris fuerit, volo tamen ei fidem facere magni viri authoritate, ideſt Ioannis Grimaldi Archiuio Vaticano præfecti, Baronij coætanei, & familiaris, qui libro ſuo de ſelectis Pontificum rebus, dicato Cardinali Cobellucio ſermonem hunc Leonis III. integrum cum litteris inſerit, eumque illi adſcribit, & in Dedicatoria ſic: *Ex dictis* inquit *colligitur Leonem III. deuotiſſimum fuiſſe glorioſiſſimi Apoſtoli Iacobi, quem diuina procurante gratia patronum ſuſceperat.* Deinde *Reperitur* ait *infraſcriptus ſermo à Calliſto II. annis iam proximè quingentis in antiquiſſimo codice de vita, & miraculis S. Iacobi maioris relatus, qui quidem liber ab ipſo Calliſto editus, & forſan ſingularis in bibliotheca Vaticana Baſilica pretioſis libris hodie extat.* Et quoniam hunc ego authorem vice Baronij adduxi, opportet monſtrare Baronium ei aſſentiri. Igitur in eadem dedicatoria. *Hunc ſermonem* inquit

Ioannis Grimaldi calculus pro ſermone Leonis III.

Baronij cum illo conſenſio

quit à *Leone III. editum ob doctrinam, & pietatem satis commendabat Card. Baronius*. Semper Baronium eorum quæ probare volumus authorem habemus.

Et quoniam adiecit Baronius in Epist. Gregorij VII. quam attulit ad infirmandam sententiam de aduentu S. Iacobi in Hispaniam illa verba vltima, quæ nouas impugnationes continent, oportet ea expendere. Clausula est. *Quod Hormisdæ ad Hispalensem missa decreta insinuant, quod Toletanum, & Bracharense demonstrant Concilia*. Hic igitur videntur tria aduersus nostram sententiam testimonia, & quidem grauissima contineri. Vnū *Hormisdæ*. Alterum *Concilij Bracharensis*. Tertium *Concilij Toletani*. Quæ cum post Innocentij Epistolam proximè allatam referantur, apparet negare hos Patres, cum Innocentio, Iacobum Hispanias petijsse. Et quamquam superius satis pro re dictum sit, oportet hic de nouo, quoniam cum Baronio de fide incitandis authoribus contendimus, horum testimonia examinare; & an contra nos, & an secus sint, accuratius inquirere.

Argumenta ex Hormisda & Concilio Toletano, & Braccharensi desumpta.

Primus esto Hormisdas. Videamus quid ille dicat in decretis missis ad Hispalensem Episcopum. Fateor quidem hactenus à me non potuisse inueniri hæc decreta Hormisdæ: imo ne vllam quidem epistolam ad Hispalensem Episcopum, cum tamen multum hac in re studij posuerim. Reperi vnam ad omnes Hispaniæ Episcopos, quæ est 25. & aliam ad eosdem quæ est 51. sed datā ab eo ad Hispalēsem Episcopum nullam inueni. Garcias Loaysa in notis ad Concilium Gerundense, apud Binium, ait se in collectione sua decreta-

Decreta Hormisdæ ad examen vocantur.

Garcias Loaysa

lium posuisse Epistolã vnam Hormisdę ad Ioãnem Tarraconensem Episcopum, qui præfuit Concilio Gerundensi, atque hic fortasse est de quo mentionem facit Hormisdas in Epistola 51. dum ait: *Ioannes Frater Coepiscopus noster*. Illud affirmo ex Epistolis Hormisdæ apparere illum mire obseruantem, & religiosum custodem esse traditionum, & institutionum Romanæ Ecclesiæ, & magnopere commendare illarum obseruantiam, & custodiam, idque ex ipsismet litteris ad illos Hispaniæ Episcopos constare, atque huius exortationis multa in alijs epistolis esse documenta. Nam in singulis penè, quas ad Episcopos scribit, tertio quoque verbo eius rei mentio inuenitur. Exemplum est in ea, quam scribit ad Sallustium constitutum vicarium per Bæticam, & Lusitaniam, quæ est 26. & in hoc argumento tota versatur. Summa est. *Paternas* inquit *Regulas, & decreta à sanctis definita Concilijs omnibus seruanda mandamus*. & epist. 25. *Custodiamus Catholica instituta*: & tota eius series his mandatis constat: vt huic Pontifici is videatur finis constitutus. Ac proinde frequentia fieri iubet Concilia in quibus de obseruantia illarum Apostolicarum, & Paternarum institutionum tractetur. Verum nihil omnino in hisce epistolis inuenitur, quod Iacobi Apostoli prædicationi officiat. Imo ne vllum quidem de Petri, & Pauli in eam Prouinciam, vel profectione, vel legatione verbum occurrit. Itaque nisi Gregorij tempore alia extabat Epistola, in his quas legimus nulla de Petro, & Paulo, vel ab alijs missis Episcopis fit mentio. Quod si fieret, ea ad accipiendas regulas istas, & normas Eccle- siasti-

Seuerinus Binius.

Concilium Gerundense.

Epistola Hormisdæ ad Episcopum Hispalensem nõ potuit ab authore reperiri

Hormisdæ in seruanda, & tuenda Ecclesiastica disciplina studium

Litteræ Hormisdæ ad Sallustium Vicarium in Bæticam, & Lusitania.

Hormisda siubet frequenter cogi Concilia.

Nihil contra Iacobi in Hispania prædicationem.

siasticæ disciplinæ dicta Pontificis pertinerent? nam hic in sua epistola post quam de missis in Hispaniam à Petro, & Paulo Episcopis, & plantata ab ijs religione egit: ad diuini officij, & ecclesiastici cultus documenta diuertit. Quod nos minimè inficiamur, imo cum Innocentio I. fassi fuimus distinguentes inter prædicationem Euangelij, & institutionem Ecclesiarum, & Episcoporum consecrationem, & traditam ab ijs ecclesiasticam doctrinam. Quod est argumentum illius epistolæ Gregorij, & in hanc mentem trahit Hormisdam: quòd sciret eum acerrimum esse harum traditionum assertorem, & custodem.

Gregorii 7. cum Hormisda consensio.

§. II.

Soluuntur Obiecta ex Concilijs.

VEniamus ad Concilia. Nominat Gregorius in ea Epistola duo Toletanum, & Bracharense, sed numerum omisit, & nos reliquit ambiguos, de quonam loquatur Concilio? Igitur legenda omnia mihi fuerunt. Ac primum de Toletano, quod primum ab eo nominatur, dicam. Vsque ad Tempora Gregorij VII. qui floruit anno 1073. Concilia Toletana (loquor de ijs quæ sunt in Canone) xviij. celebrata inuenio. Incipiamus à 1. quod habitum fuit anno 400. Anastasio Papa, Arcadio, & Honorio Imperatoribus. In eo 20. sunt canones ad Ecclesiasticam disciplinam pertinentes. Nullus eorum quicquam ad institutum Gregorij pertinet. In regula Fidei, quæ est adiuncta, nulla nisi de credendis articulis mentio aduersus Priscillianistas. Adijcitur

Inspiciuntur, & recognoscuntur Concilia.

Omnia Toletana author examinat.

Concilium Toletanum 1

citur

citur in exemplari Professionis Episcoporum ad finem, quod ad causam Gregorij facere potest, & cum de cæteris egero Concilijs proferam; secundum cum isto primo ita confunditur, vt vix ab eo distinguatur, atque adeo ad primum redit. Eò reuertemur, cum reliqua absoluemus. II. Toletanũ ex aliud à primo. seorsim ab eo non ponitur.

Secundum Concilium, sic dicitur à Binio, & Loaysa, incidit in tempus Bonifacij Secundi, anno Domini 531. Eius quinque canones sunt: in nullo eorum mentio est de missis Episcopis, aut Ecclesijs ab ijs in Hispanias erectis. Omnia ad morum doctrinam spectant. II. iustum, & germanum.

Tertium, ac celeberrimum Papa Pelagio II. Rege Reccaredo. Anno 586. In eo statuitur veritas Niceni Concilij aduersus Arium, & iste cum suis erroribus damnatur, & Fidei catholicæ iuxta Oecumenica Concilia fit professio. Illud videtur rem Gregorij continere, quod 1. canone statuitur *Vt permaneant in suo vigore Conciliorum omnium constituta, simul & synodicæ sanctorum Præsulum Romanorum epistolæ.* Atque hæc obseruatio antiquorum Canonum magnoperè commendatur. Nihil reliquum est, quod detrahat prædicationi, nec de Ecclesijs vlla fit commemoratio. III. Canon producitur.

Concilium sequens, IV. ego dicerem, sed numero caret, tempore Bonifacij IV. & Regis Gundemari Anno 610. congregatum, super Primatu habitum est. De cæteris silentium. Toletanum Concilium præter numerum.

Igitur Concilium IV. Anno 638. Honorio Papa I. & Sisenando Rege insigne extitit, & quoniam ad hoc præcipuè respexisse puto Gregorium VII. nunc prætermitto: ad illud rediturus. IV.

V. Concilij eodem Honorio Pontifice, & Chin- V. Canones IX.

tillano Rege Anno 636. nouem canones vacui sunt prorsus eo, quod in Gregorij Epistola cōtinebatur.

VI. Canones xix.

VI. Concilij sub eodem Rege Chintillano, & Papa Honorio Anno 636. decemnouem canones sunt, omnes ea de re silent. De fide, ac moribus loquuntur.

VII. Canon. vi.

In VII. quod in tempus Theodori Papæ, & Chindasuindi Regis incidit materies longè diuersa tractatur. Ea in sex canones distribuitur; omnes doctrinæ sunt pleni; sed morum. Nihil autem habent cum illa, quam asserit ex Gregorio *Baronius*, commune.

VIII. Can. xii.

VIII. Illustre sanè extitit Martino Pontifice, & Recesuintho Rege Concilium anno 653. duodecim canones comprehendens: in quibus de Fide catholica, de institutionibus Clericalis ordinis, & correctione vitiorum in eum irruentium, & citra mentionem illius Episcopalis in Hispaniam missionis agitur.

ix. x. illud xvii. hoc vii. Canones habuit.

Duo Concilia IX. & X. sub Vitaliano Papa, & Recesuintho Rege Anno 655. & 656. celebrata eiusdem sunt argumenti. Illud decem & septem, istud septem Canonibus constat. Varia ad reformationem disciplinæ, ac morum documenta tradunt, sine vllo ad erectionem Ecclesiarum respectu.

XI. Rege Vuamba quid in eo decretū

XI. Toletanum cadit in tempus Adeodati Pontificis, & Regis Vuambæ anno 675. Præclara, eius initio, Fidei secundum doctrinā quatuor Proximorum Conciliorum professio habetur. Articulo quintodecimo multas benè instituendæ Ecclesiasticę Reipublicę regulas exhibet; in tertia antiqua decreta seruari iubentur, sed ea nominantur, quæ sunt nationalia. De sede Romana sermo

nullus

nullus. Episcoporum inter se, & cum Metropolitano consensio commendatur.

In XII. Concilio, est, quod pertinet ad Epistolam Gregorij, itaque nunc de eo dicere abstineo, & in suum locum reseruo.

XII. ad rem pertinet.

XIII. Concilium Toletanum totum versatur in Fide profitenda, & in vitijs corrigendis. Habitum Leone Secundo Pontifice, & Eruigio Rege. Duodecim canones continet.

XIII. Canones xii.

XIV. Concilium Anno 684. Benedicto Secundo Pontifice, ac Eruigio Rege congregatum, canones duodecim de Fidei professione secundum prisca concilia edidit.

XIV. Canones xii.

XV. Concilij duæ sunt partes: in prima Fidei Trinitatis professio exponitur, & defenditur. In secunda liberatur Rex Egica à iuramento præstito Regi Eruigio defuncto, quòd istud alteri solemni iuramento, quod cum Regnum inijt Reipublicæ exhibuit, erat contrarium. Ita Respublica Regiæ domus vtilitati anteposita. Annus Concilij fuit 688. tempus Sergij Pontificis, & Regis Flauij Egicanis.

XV. bipartitum.

XVI. Tres partes habet. Prima confessionem illustrem mysterij Trinitatis. Secunda decretum de reformatione. Tertia commendationem fidelitatis erga Regem Flauium Egicanem, & damnationem Siberti Toletani præsulis ob coniurationem aduersus Regem, qui ob eam deponitur, & proscribitur, & eius loco Felix Hispalensis Episcopus sufficitur. Incidit hoc Concilium in annum 693. tempore Sergij Papæ, & Regis Flauij Egicæ, siue Egicanis.

XVI. tripartitum.

XVII. Versatur in ritibus Ecclesiasticis asseren-

XVII. de Ecclesiastica disciplina, de negotiis Regiis, & Iudæorum punitione.

dis in Rege, & eius Regia familia laudanda, & Deo commendanda, & munienda, & Iudæorum ausibus coercendis, ijsque ad meliorem frugem reducendis. Celebratum fuit Rege Flauio Egicane, Sergio Papa Anno 694.

XVIII. solũ argumentum extat.

Concilij XVIII. exemplar non extat. Illud de eo ab Roderico Toletano scriptum accipimus, super ordinationeRegni celebratum. Annus fuit 710. Papa Ioanne VI.

Ximenius

Enumeratis Concilijs, ac eorum inspectis accuratè, & relatis fideliter argumentis, apparet, de tribus tantum posse intelligi Gregorium VII. in Epistola. Videamus ergo, vtrum aduersus nostram quæ communis est, & certa prorsus sententia, in ijs quicquam inueniatur.

Atque vt à proximo incipiamus. In Concilio XII. can.4. maiorum institutiones præcipiuntur seruari, & custodiri. Deinde de ordinandis Episcopis iuxta doctrinam Pauli in Epistola ad Titum, & Concilij Niceni, Laodiceni, & Africani 11. illud solum statuitur, *vt in vna Ciuitate vnus tantum Episcopus sit, & Diœceses, quæ nunquam habuerunt Episcopos, ijs careant, & Diœceses, quæ habuerunt, habeant*. In hanc sententiam adducuntur exempla aliorum Conciliorum. Et intra hos terminos hæc doctrina definitur. Atque adeo de isto Concilio locutum non fuisse Gregorium patet, nisi si voluit respicere ad illud, quod obiter dicitur eo in canone. Paulum præcipere Tito *vt Episcopos per Ciuitates constituere debeat*. Sed cum hic nihil adijciatur de Petro, non est verisimile de hoc Gregorium Concilio cogitasse.

Expenditur in rem nostrã Concil. XII.

Ad Titum

Nihil nocet nostræ sententiæ.

Adeamus IV. Concilium: quod puto ante oculos

los Papam Gregorium, cum illam particulam adscripsit de Toletano Concilio, habuisse. Canone quinto, vel sexto, pro diuersis editionibus, agitur de Sacramento Baptismi his verbis: *Proinde quid à nobis de Sacramenti diuersitate faciendum sit Apostolicæ sedis informemur præceptis: non nostram sed paternam institutionem sequentes. Beatæ ergo Memoriæ Gregorius Romanæ Ecclesiæ Pontifex, qui non solum partes Italiæ illustrauit, sed & longè excellentes Ecclesias sua doctrina perdocuit, efflagitante Sanctissimo Leandro Episcopo de hac Hispaniæ diuersitate, quid potius esset sequendum, sic ait. De trina vero mersione (quæ erat quæstio) baptismatis nihil responderi verius potest, quàm ipsi sensistis, quia in vna fide nihil officit sanctæ Ecclesiæ consuetudo diuersa.*

Producitur IV. Conciliũ Gregor. Magnus.

Leander Trina mersio in Baptismo.

Canone 16. statuitur recipiendum esse librum Apocalypseos, *quia multorum Conciliorum, & synodica sanctorum Præsulum Romanorum decreta Ioannis Euangelistæ esse præscribunt.* Hi duo Canones cum referantur ad doctrinam Pontificum Romanorum, videntur ad rem Gregorij Pontificis volentis Hispaniæ Episcopos ad formam disciplinæ Romanæ reducere, pertinere. Sed quid inde contra D. Iacobi in Hispania prædicationem colligi possit, non apparet.

Canon de recipiẽdo libro Apocalypseos.

Nil detrahitur de traditionis veritate.

Verum ne istud quidem Concilium mouere potuit Papam Gregorium ad proferendum pro sua illa de Episcoporum, & Ecclesiarum Apostolica institutione testimonium. Cum nulla hic mentio ea de re facta legatur.

Igitur constat de illo Concilio Toletano sermonem esse, quod multi non distinguunt ab illo

Ambr. Mor. Garc. Loaysa Baronius Binius

primo celebrato tempore Anastasij, in quibus sunt duo grauissimi auhores Hispani Ambrosius Morales, & Garcia Loaysa, contra quos sentit Baronius, & Binius, quibus ego assentior, nam illud primum sub Anastasio factum: istud secundum sub Innocentio I. habitum est, nisi velimus dicere illud primum Concilium in annum sequentem productum: ita vt ad Innocentium I. peruenerit; vtcunque sit de isto secundo Concilio nihil extat certum; nec illud affertur, aut à Loaysa, aut à Binio qui tomo 1. Concil. post Innocentij Epistolas inter alia, quorum summam texit, Africana Concilia hoc quoque Toletanum nominat: eiusmodi præfixo titulo *Toletana Synodus sub Innocentio*. Quod quidem argumentum est eã Synodum fuisse diuersam, cum ad illam Innocentius Epistolam scripserit, quæ est 23. Ex qua constat de qua sit ea Synodus re instituta, nimirum de ordinatione Clericorum, de cuius forma, & modo in Hispania erat dissidium, quod in schisma eruperat. Cum hoc igitur munus ordinandi ad Episcopalem curam pertineret, & Episcopi de eo minimè conuenirent, coegerunt Concilium, vt ea dissensio tolleretur. Patribus igitur iam congregatis scripsit illam epistolam Innocentius, in qua deprehenditur Synodi materia, & traditur ab Innocentio ratio, quam sequi deberent in ordinando. Quæ omnino ad maiorum institutiones erat reuocanda: tanquam ad certam regulam normamque pręstitutam. Audiamus Innocentium: ille nos docebit quàm hæc doctrina faciat ad causam Gregorij, nec tamen nostræ officiat. Igitur, *Sæpe me, & nimium cum teneret cura sollicitum super dissensionis schis-*

De I. Concilio Toletano Concilio inter hos authores dissensio.

Innocent. I.

Duo fuisse Concilia vnũ sub Anastasio alterum sub Innocentio contra Morales, & Loaysam statuitur.

Materies II. Concilii Toletani diuersa à I.

schismate Ecclesiarum, quod malum per Hispanias latius in dies separationis gradu incedere fama proloquitur, necessarium tempus emersit, quo non possit emendatio tanta differri, & deberet congrua medicina prouideri. Nam de ordinationibus, quas prauæ consuetudinis vitio Hispanienses Episcopos celebrasse cognoscimus, fuerat aliquid secundum Maiorum traditionem statuendum, nisi perpenderemus ne perturbationes quamplurimas Ecclesijs moueremus, quorum factum ita reprehendimus, vt propter numerum corrigendorum, ea quæ quoquo modo facta sunt non in dubium vocemus, sed Dei potius dimittamus iudicio. Decreuit deinde quid agendum sit, ex Concilij, & Patrum sententia. Hic ergo inuenimus curam Pastoralem communem Pontificis Romani ad omnes Ecclesias extendi, & Episcopos ad illam pertinere: ijsque formam ordinandi ab Romano Pontifice præscribi, & ab eo perperam facta reprehendi, quæ omnia indicant Episcopalia munera ad Romanam amussim esse reuocanda. Hoc autem rem continet Gregorij VII. qui volebat Ecclesiarum illarum Hispaniæ officium ad regulam, & normam Romanam redigere, & aptè monebat Reges illos ad quos litteras dabat, omnia quæ ad cultum, & Religionis vsum pertinebant Roma, vnde venerant Episcopi, accepisse. Id autem huius exemplo Concilij confirmauit. Cui Innocentij I. ordinandi leges ex maiorum traditione præscripsit. Ex quo item constat nihil eo sententiæ nostræ detrahi, quæ tantum agit de doctrina Fidei, & prædicatione Euangelij: non de constitutione, ac disciplina Ecclesiastica.

Innocentii I. Epistola.

De vitiis quę in Hispania ordinādo Episcopos accidebant.

Iis Innocentius tentat occurrere.

De hoc Concilij egetGregorius VII.

Cum eo stat doctrina tradita de aduētu Iacobi.

Pergo venire ad Concilia Braccharensia. Tria

sunt

sunt apud Seuerinum Binium ante Gregorij VII. tempora quorum primum ponit Binius Anno Christi 563. Ioanne Papa III. Verum aliud fuisse antiquius tẽpore Leonis Papæ III. anno incerto, ferme 410. monstrat Frater Bernardus de Britto Historiographus insignis Lusitanus in 2. p. Monarch. lusit. l. 2. quod agnoscit, & probat Spondanus Anno 563. additamento ad Baron. Barbosa De officio, & potest. Episcopi 1. p. tit. 3. cap. 8. & Rodericus à Cugna in 1. lib. Archiepisc. Bracchar. in Pancratiano; ac illud idem producunt Antonius Caracciolus in tract. de Sancto Iacobo: & Magister Biuar. in commentar. ad Flau. Dextr Anno 423. & Erze Ximenez in Hist. Sancti Iacobi p. 1. tract. 2.

Britta

Spond.

Barbos.

A Cugna

Caracciol.

Biuar.

Erze Ximen.

Incipiamus ab hoc. Quatuor illud capitibus constat. Omnia in eo argumẽto versantur, quod spectat ad tuendam causam Catholicæ Fidei contra Alanorum, Sueuorum, Vandalorumque errores, quos spargebant, & sæuitiam quam aduersus Christianos, & Catholicos exercebant: ac nihil commune habent cum causa Gregorij VII. Imo in 3. cap. aduentus in Hispaniam Iacobi Apostoli perspicuè affirmatur. Quo nomine citari non potuit à Gregorio, quem omnino latuisse hoc videtur Concilium.

Ex alijs omisso nunc primo, quod in suum locum reseruo. Secundum (ordinem Binij sequor) quædam habet ad disciplinam Ecclesiasticam pertinentia, sed aliena ab instituto Gregorij; nec enim ex ijs quicquam trahi ad causam potest. Incidit vero istud Concilium in tempus Ariamiri, siue Mironij Regis, vt vocat Loaysa in notis, & annum salutis 672. vacante, mortuo Ioanne III. sede

Loyosa

Ro-

Romana, quare ad secundum respicere noluit Papa Gregorius.

In III. Congregato Anno Christi 675. Adeodato Pontifice, Rege Vuambano, vti habetur in fronte Concilij, quidam inter alios (nouem sunt numero) Canones de Euãgelica, & Apostolica doctrina, & consuetudine Ecclesiæ agunt, ad cuius amussim volunt redigi sacramentorum administrationem, & ritus Ecclesiasticos: sed nullus fit ad institutionem ab Episcopis acceptam respectus: neque vlla de illorum in Hispanias à sede Apostolica missione commemoratio. Itaque rem Gregorij Canones illi non continent. Quare de primo apud Binium, secundo apud Britum Concilio agẽdum est, & accuratè inquirendum. An illud faciat ad causam Gregorij VII. & nostræ sententiæ aduersetur? Hoc igitur Concilium celebratum fuit anno Domini 563. sub Ioanne III. Papa, & Rege Theodomiro Sueuo. Fuitque Prouinciale. Adfuerunt octo Episcopi. Lucretio vno eorum Præsule Braccharensi. Habet iustum exordium, & Canones 12. Ad hoc sine dubio respexisse videtur Gregorius VII. nam in eo multa faciunt ad eius causam probandam, non solum de Ecclesiasticæ disciplinæ normis, sed etiam religiosæ, & Catholicæ doctrinæ regulis à sede Romana acceptis. Quod & si quidam Hispanorum negant, qui ad ritus tantum, & formam celebrandi officij Ecclesiastici capitula citata, & producta ex Romanæ sedis instructione restringunt, non videtur posse negari ad Religionen, & doctrinam Fidei extendi; non tamen ex eo sequitur Hispaniam accepisse primum fidei, & Euangelij prædicationem ab

III. affertur, & nouem illius Canones expenduntur.

Omnès alio spectant: quęstionem minime continent.

Examinatur Braccharen. I. Concilium in ordine Binij. Lucretius pręses in eo Concilio: Canon. illius xxij. Actum in eo de Ecclesiastica disciplina, & doctrina Fidei.

Ad hoc respexit Gregorius

Nihil officit Traditioni

Leo I. Turibius

Episcopis eò missis; nec enim hoc in capitulis continetur: nec ea quicquam de prima Hispanorum institutione, ac disciplina continent. Disertè enim agunt contra hæresim Priscillianicam, aduersus quam proferunt capitula missa, cum illa maximè vigebat in Hispania à Leone I. Papa per Turibium, quæ capitula probantur, & astruuntur, quod *ijs aiunt pristina Sanctorum Patrum instituta panduntur*. Et hoc perspicuè initio Concilij visitur. Ad idque pertinent decem,& octo capitula, seu canones, in prima parte Concilij positi. Constat autem hoc ex ipsomet exemplari, quod huc transfero: vt appareat nihil inde deduci ad firmandam sententiam de accepta prima Religione ab sede Romana, nec de Episcopis in Hispanias missis: quamquam hæc secunda pars à nobis minimè improbatur. Sed de illo tamen hic agi inficiamur, & monemus Hispanos nihil ex huius doctrina Concilij colligi posse,nõ modo ad oppugandũ nostrã deIacobo sentẽtiã,sed ne quidẽ ad persuadendum Gregorium VII. in ea sua Epistola voluisse de doctrina accepta ab ijs primis Episcopis hunc locum Concilij intelligere: cum is rem minimè contineat. Igitur in eo Concilio. *Lucretius* Episcopus dixit. *Prius ergo de statu fidei (sicut superius dictum est) conferamus. Nam licet iam olim Priscillianæ Hæresis contagio in Hispaniarum Prouincijs detecta sit, & damnata, nequis tamen per ignorantiam, aut aliquibus, vt assolet, scripturis deceptus apocryphis, aliqua adhuc ipsius erroris pestilentia sit infectus, manifestius ignaris hominibus declaretur, quia ipsi in extremitate Mundi, & in vltimis huius Prouinciæ finibus constituti, aut exiguam, aut penè nullam*

Quorundam Hispanorum authorum de materia huius Concilij sẽtẽtia cõfutatur.

Productо textu.

Hæresis Priscillanica.

nullam rectæ eruditionis partẽ contigerunt. Credo autẽ vestræ beatitudinis fraternitatem nosse, quia eo tempore quo in his regionibus nefandissimæ Priscillianæ sectæ venena serpebant, beatissimus Papa Vrbis Romæ Leo, qui quadragesimus fere Apostoli Petri successor extitit, per Turibium notarium sedis suæ, ad synodum Galliciæ contra impiam Priscillianæ hæresis sectam scripta sua direxit. Cuius etiam præcepto Tarraconenses, & Carthaginenses Episcopi, Lusitaniæ quoque, & Bæticæ facto interse Concilio regulam Fidei contra Priscillianam Hæresim cum aliquibus capitulis conscribentes ad Balconium tunc huius Braccharensis Ecclesiæ præsulem direxerunt. Vnde quia & ipsum præscriptæ fidei exemplar cum suis capitulis præ manibus hic habemus, pro instructione ignorantium (si vestræ placet Reuerentiæ) recitetur. Leo Magnus. Priscillianicæ hereseos euersor. Concil. Hisp. aduersus hæresim Priscil. Bale. Bracch.

Omnes Episcopi dixerunt: Valde necessaria horum capitulorum est lectio, vt dum simplicioribus, quibusque pristina Sanctorum Patrum instituta panduntur, abominata iamolim à sede Sanctissimi Petri Apostoli, & damnata Priscillianæ hæresis figmenta cognoscantur. Capitula cõtra hæresim Priscill.

Lectum est exemplar Fidei cum capitulis suis, quæ ne prolixitatẽ facerent his gestis minimè sunt inserta.

Post lectionem capitulorum omnes Episcopi dixerunt: licet lectio necessariè recensita sit, tamen euidentius, & simplicius ea, quæ sunt execrabilia, ita positis etiam capitulis modo declarentur, vt qui minus est eruditus intelligat: & sic sub Anathematis sententia explosa, iam Priscillani erroris figmenta damnentur, vt quisquis Clericus, vel Monachus, siue Laicus, tale aliquid sentire adhuc, vel defendere fuerit deprehensus, tanquam verè purè membrum;

Anathema Prisciallianistis dicitur.

brum; continuò de corpore abscindatur Catholicæ Ecclesiæ, ne aut societatis, siue prauitatis eius macula à rectè credentibus de permixtione talium aliquod orthodoxis reputetur opprobrium.

Proposita contra Priscillianam Hæresim capitula relecta continent hæc:

CAPITVLVM I.

Confessio Fidei.



I quis Patrem, & Filium, & Spiritum Sanctum non confitetur tres personas, vnius substantiæ, & virtutis, ac potestatis, sicut Catholica, & Apostolica Ecclesia docet, sed vnam tantum, & solitariam dicit esse Personam, ita ut ipse sit Pater, qui Filius, ipse etiam sit Paracletus Spiritus, sicut Sabellius, & Priscillianus dixerunt, anathema sit.

Hæc pars ad Fidei, & Religionis professionem pertinet. Sequitur altera spectans ad ritus, & officium Ecclesiasticum, quæ est huiusmodi.

Pars secunda Concilij ad res Ecclesiasticas pertinens.

Post quorum lectionem Lucretius Episcopus dixit: Ecce ex ipsa canonum lectione agnoscat sancta fraternitas vestra non solum in generalibus Concilijs, sed etiam in localibus congregatos simul sacerdotes vno consensu ea quæ Ecclesiastico conueniebant ordini statuisse, & secundum quod vnuscuiusque rei expetebat ratio, prospexisse, sequentes sententiam doctrinæ Apostolicæ dicentis. Probate quæ bona sunt, & tenete. Si ergo placet charitati vestræ quia sunt aliq ua Ecclesiasticæ institutionis obsequia, quæ in huius præ-

sertim

sertim extremitate prouinciæ, non per contentionem quod absit, sed magis (sicut præfati sumus) fiunt per iniuriam, aut per ignorantiam, constituamus quædam inter nos capitula, vt quæ non vno modo tenentur à nobis, ad vnam omnino formulam reuocentur.

Omnes Episcopi dixerunt: Necessarium, & valde hoc vtile arbitramur, vt ea, quæ apud vnumquemque nostrum varia, & inordinata consuetudine retinentur, vnito inter nos per Dei gratiam, & concordi celebrentur officio: & idcirco si quid illud est magnum, vel paruum quo variare videmur, ad vnam (sicut dictum est) formulam præfixis rationabiliter capitulis reuocetur, præcipue cum & de certis quibusdam causis instructionem apud nos sedis Apostolicæ habeamus, quæ ad interrogationes suas quondam venerandæ memoriæ præcessoris tui Profuturi prudentia, ab ipsa Beatissimi Petri accepit cathedra. Concordia de officijs Ecclesiasticis. Eorum ratio à sede Apostolica accepta.

Lucretius Episcopus dixit. Rectà Vestra Fraternitas pro authoritate Sedis Apostolicæ reminiscitaest: quæ licet eodem tempore innotuerit quo directa est, tamen pro firmitate testimonij, & instructione multorum si vestræ vnanimitati cõplacet, quia præmanibus est, coram his omnibus relegetur. Lucretius.

Omnes Episcopi dixerunt: Iustum est, vt quia mentio ipsius authoritatis est habita, quæ sit eius doctrina à circumstantibus audiatur. Episcopi.

Relecta est Authoritas Sedis Apostolicæ ad quondam Profuturum directam Episcopum, quæ propter prolixitatem his gestis minimè est inserta, post cuius lectionem Lucretius Episcopus dixit. Profuturus Antistes Bracharensis

Manifestius patet, Apostolicam nobis opitulari doctrinam: & ideo sicut fraternitas Vestra prædixit, si quid per ignorantiam, apud quosdam varium habea- Capitula super Ecclesiastica disciplina,

tur

tur ad vniformem concordiæ regulam præscriptis internos capitulis redigatur.

Proposita sunt igitur capitula, & relecta, quæ continent hæc.

Diuinum officium.

19 *Cap. 1. Placuit omnibus communi consensu, vt vnus, atque idem psallendi ordo in Matutinis vel Vespertinis officijs teneatur; & non diuersæ, ac priuatæ, neque Monasteriorum consuetudines cum Ecclesiastica regula sunt permixtæ.*

Vigiliæ. Missæ.

20 *Item placuit, vt per solennium dierum vigilias, vel missas omnes easdem, & non diuersas, lectiones, in Ecclesia legant.*

Salutationes.

21 *Item placuit. vt non aliter Episcopi, aliter Presbyteri populum, sed vno modo salutent, dicentes: Dominus sit vobiscum, sicut in lib. Ruth legitur, & vt respondeatur à Populo, & cum spiritu tuo, sicut ab ipsis Apostolis traditum omnis retinet Oriens, & non sicut Priscilliana prauitas permutauit.*

22 *Item placuit, vt eodem ordine Missæ celebrentur ab omnibus, quomodo Profuturus quondam huius Metropolitanæ Ecclesiæ Episcopus ab ipsa Apostolicæ sedis authoritate suscepit scriptum.*

Forma baptizandi.

23 *Item placuit, vt nullus eum baptizandi ordinem prætermittat, quem, & antea tenuit Metropolitana Bracharensis Ecclesia, & pro amputanda aliquorum dubietate prædictus Profuturus Episcopus scriptum, & sibi directum à sede Beatissima Petri Apostoli suscepit.*

Profuturus Sedem Apostolicam consuluit.

Tota hæc secunda pars versatur in officio, & ritu Ecclesiastico circa Sacramenta & Sacra: quæ doctrina tamen non affirmetur tradita Hispanis à prima institutione, sed quo tẽpore Episcopus Bracharensis Profuturus Romam contenderat: petitũ

ora-

oracula illius sedis, vti apparet ex illis verbis. *Præcipuè cum & de cœteris quibusdam causis instructionem, apud nos Sedis Apostolicæ habeamus, quæ ad interrogationem, quondam Venerabilis memoriæ prædecessoris tui Profuturi ab ipsa Beatissimi Petri cathedra directa est*. Atque huiusmodi institutio, & in Concilio legitur, & in certos Canones conijcitur. Faciebat hic quidem multum ad causam Gregorij VII. qui cum vellet officium diuinum, & in eo recitando formam ordinare ad normam Romanæ Ecclesiæ, ne in eo varietas esset, non potuit ad id melius exemplum afferre, quam istud Profuturi, qui Romanum Pontificem de eo, ac de alijs item sacris ritibus tanquam oraculum consuluerat. Hoc Conciliũ citat Gregorius VII.

Itaque ex scriptis in hoc Concilio apparet, quomodo sint Gregorij VII. dicta intelligenda: non enim ille, nisi ad mentem suam citaret Concilium: in quo cum nihil pertinens ad promulgationem Euangelicæ legis, vel fidei prædicationem inueniatur, nihil tum de eo cum illam epistolam dictaret Gregorius VII. cogitabat. Vnde quando loquitur de fundatione, & plantatione Christianitatis, & Religionis ad eum referendus est sensum, in quo Concilia loquuntur, quæ cum de certis doctrinis, quas suis hæresibus corrumpere Hæretici tentabant, cuiusmodi erat Priscillianica, mentionem faciant, intra sensum Conciliorum mens Pontificis versari debet, & ad eius institutum accommodari. Atque hac ratione soluitur præcipua, & capitalis difficultas, quæ ex textu huius Epistolæ Gregorij VII. existebat, quã Aduersarij Achillem esse putabant. Sed inuentus Nihil de traditionis veritate detrahi à Gregorio mõstratur.

tus

tus est demum, qui eum in pede, idest in plano, & simplici sensu intelligendo vulneraret; & mortalem esse doceret.

Breuiarii authoritate ab Vrbano Papa VIII. correcti Iacobi aduentus confirmatur.

Ad calcem obseruo: nostram hanc rationem interpretandi mentem horum Pontificum noua illa, seu veteri renouata Breuiarij iussu Vrbani Papæ VIII. de prædicatione S.Iacobi in Hispania lectione, magnopere confirmari. In hac enim vtrumque statuitur: & prædicatio in ea Iacobi, & Episcoporum in eam à Petro Apostolo missio: quo vnum & alterum cohærere posse ostenditur: vt nimirum Iacobus venerit, & prædicauerit, & aliquos ad Fidem conuerterit, Petrus autem ex ijs Episcopos elegerit, & Ecclesias instituerit, & illis eos præfecerit. Sic enim Breuiarium lect. 2. secundi Nocturni. *Mox in Hispaniam profectus ibi aliquos ad Fidem conuertit: ex quorum numero septem postea à B. Petro ordinati in Hispaniam primi directi sunt*. Quo sane modo Innocentij I. & Gregorij VII. dicta cum nostra sententia cohærent: quæ solum assumit, & probat Aduentum, & Prædicationem in Hispania Iacobi; nihil de singulis Prouincijs affirmando. Quarum iura in medio relinquimus, nec cuiquam his à nobis hactenus dictis nocere volumus.

Componitur, controuersia.

Innocentij I. & Greg. VII. mẽs aperitur.



AN-

ANTILOQVIVM

Ad Argumentum sumptum ex Primatu.

VONIAM de re grauissima, & accuratè quidem sumus acturi, quædam oportet animaduertere ad idoneam nobis in ijs, quæ adstruimus, fidem conciliandam. Primum: quæcunque scribimus in hac parte operis, ea omnia in fontibus omissis riuulis vidisse, eaque vti inuenimus syncere, & nullo præoccupatos affectu in lucem atulisse. Secundum: nolle vllo nos pacto quicquam detrahere iuri Primatus ijs Ecclesijs, quæ super eo in Hispanijs contenderunt, contenduntue: sed re in medio relicta, de eo tantum statuere, quod ad S. Iacobi aduentum, & prædicationem in Hispaniis attinet, & ad hunc finem cætera omnia, in quibus versamur, argumenta reuocare, nullo Ecclesijs illato detrimento; vt integrum sit vnicuique per me ius suum, & prærogatiuam tueri. Is enim sum, qui pacem amo, & dissensiones abominor, & vni studeo veritati. Tertium: quod capitale est, & propter quod proloquium istud instituì, magnam in Concilijs habendam esse rationem subscriptionum ad agnoscendam sedium Primarum, & Metropolitanarum præstantiam, quia cum sciam nonnulla Concilia decreuisse, vt Episcopi secundum rationem Antiquitatis in consecratione sedeant, & subscribant; illud ni-

Mens Authoris in hac parte tractatus.

Subscribendi ordo in Concilijs argumẽtum est dignitatis subscribentium.

hilominus constat, eam legem nunquam in Primatibus, ac ijs, qui Præesse solebant, locum habuisse. Quare semper is, qui primus subscribit, principem locum habet dignitatis. Quo Argumento vtuntur Patres, & veteres scriptores ad probandam Romanæ Ecclesiæ supra cæteras excellentiam: quòd semper eius Legati primi in omnibus, quibus interfuerunt Concilijs sederunt, & subscripserunt. Imo & Pij ac Religiosi Imperatores, vt se inferiores Episcopis esse faterētur, vltimo post eos loco subscribere voluerunt, quemadmodum fecisse legimus Constantinum Magnum, Theodosium, & Marcianum, vti apparet ex Actis Conciliorum, & notat Bellarm. lib. 1. cap. 19. & Præterea Basilium, & alium Constantinum, & Leonem Augustos, quod obseruat Osius lib. 11. de legitimis Iudicibus, & Loaysa in notis ad Conciliũ Toletanum sub Gundemaro: quanquam Basilius non post omnes Episcopos, sed post Patriarchas ante Episcopos subscripsit, quod eum Patres eo honore afficere voluerunt. Itaque hoc maneat: cuius prima est subscriptio, eum Summum, & Principem reliquorum esse; idque communi omnium calculo firmatum. Estque optimum huiusce rei exemplum cap. Concilia d. 17. vbi Gratianus tradit Laurentium Mediolanensem, Petrum Rauennatem Episcopum præcessisse, quod ante illum subscripsit. Idque confirmatur ex cap. Benequidem d. 96. in quo prius loquitur idem Laurentius *Argumento*, inquit Glossa, *Mediolanensem prærogatiuam sedis habere, ante Rauennatem cum ante eum respondit, sicut in alia Synodo ante eum scripsisse legitur.* Accedit Canon Concilij Bracharensis,

Id exemplis Imperatorum post Episcopis subscribentium ostenditur.

Constantinus. Theodosius Marcianus. Bellarm. Basilius. Constantinus. Leo Augustus Osius. Loaysa. Basilius Imperator quomodo subscripserit.

Gratian. Probatur aliis exemplis ab Episcoporum subscriptionibus petitis.

Glossa in cap Bene quidem d. 96.

rensis I. qui est sextus, vbi sic. *Item placuit, vt conseruato Metropolitani Episcopi Primatu, cæteri Episcoporum secundum suæ ordinationis tempus alius alij sedendi deferat locum*. Relinquitur suus, ac Pinceps locus Primati, seu Metropolitano; vbi is primus fuerit, certus, ac status, nullo discrimine antiquitatis; cuius tantum rationem seruant reliqui Episcopi. Vnde miror duos viros suæ ætatis longè doctissimos Loaysam, & Acugnam, vt suos Primatus Toletanum, & Bracharensem tuerentus affirmasse in Concilijs Toletanis Nationalibus Primates loco suo exclusos ab alijs inferioribus ratione antiquitatis consecrationis fuisse. Loaysa enim, qui studebat Toletano, & Acugna, qui Bracharensi fauebat, cum negare non possent in quibusdā Concilijs Bracharensibus, & Toletanis nationalibus alios Metropolitanos præfuisse, suos cessisse, ac post eos subscripsisse, eam rationem euadendi excogitarunt, vt dicerent non habitam Primatus, sed antiquitatis ordinationis rationem fuisse, vt tradit Loaysa in notis ad 3. Concil. Toletanum verbo Massona, & Acugna tract. de Prima. Brachar. Eccles. cap. 28. n. 7.

Mediolanensis Rauennati præfertur. Concil. Bracharense 1.

Primas nunquam alijs cedit.

Loaysæ, & Acugnæ suspecta sententia.

Tenent Primates cessisse inferioribus ratione antiquitatis.

Verum quidem est, vbi de Primatu inter aliquos in eodem Concilio præsentes, fuerit contentio, tunc gratia pacis, & concordiæ, statui posse, vt ratione antiquitatis præcedat Antiquior; quemadmodum ego existimo in illis Toletanis Concilijs accidisse, in quibus magna varietas est Episcoporum præcedentium, nam ea ætate, cum in varios conuentus diuisa esset Hispania, & singuli suos Metropolitanos haberent, quos Constantinus ijs præficiendos curauerat, teste Rases, cui

Vbi de Primatu constat nemo Primati præfertur, aut præferri potest.

Rases.

P 2 sub-

Resend.

ſubſcribit Andreas Reſendius in Epiſt. ad Kebedium, quæ habetur tom. de Hiſpania illuſtrata post medium, qui pares eſſe, & videri volebant, vt Paci ſtuderent, remittebant de contentione dignitatis, & primas antiquitati deferebant: quod obſeruat Mariana lib.9.cap.19.& Andreas Reſendius in epiſt. ad Bartholom. Kebedium. Ex quo noſtra ſententia robur accipit, nam ſi de Primatu conſtiterit, nemo huic ex alijs poterit præſtare, qui manifeſtè Primas fuerit: nec opinor quiſquam me, aut ratione, aut exemplo conuicerit. Quare canon ille Bracharenſis Concilij perſpicuè Primatem excipit, & cæteris tantum inferioribus Epiſcopis normam illam, & legem antiquitatis præſcribit: & hoc ſenſu loquitur Concilium 4. cap.4. vbi ait. *Conuenientes omnes Epiſcopi pariter introeant, & ſecundum ordinationis ſua tempora reſideant.* Et quidem ratio, & ius non ſinit, quenquam perſpicuè inferiorem, gradu, & dignitate ſuo ſuperiori præeſſe. Quare ſi quis primas indubitatus ſit, ac perſpectus, non poterunt ei alij ſede locoue præſtare. Alioquin in Prouinciali Cõcilio liceret ſuffraganeo antiquiori, ſuo Metropolitano præeſſe. Quo quid abſurdius? Idoneum vero eſſe exemplũ patet ex Doctrina ipſiuſmet Acugnæ citati cap.6.vbi latè, ac eruditè oſtendit *Primates æquiparari Metropolitanis in Prouincijs Metropolico iure ſibi ſubiectis*, & tantum poſſe *Patriarcham*, ſeu Primatem in ſubditis Archiepiſcoporum, ſeu Primatus, quantum poteſt Archiepiſcopus in ſubditis ſuffraganeorum, idque multis Iuris Canonici Decretis, & Authorum teſtimonijs confirmat,

Mariana.

Bracharenſe Concil. nihil contradiceit.

Canon nõ de Primatibus, ſed de Epiſcopis loquitur.

Suffraganeus licet antiquior nequit Metropolitano ſuo præeſſe. Acugna.

Quod autem Primas indubitatus præcedere omnes alios non Primates debeat, licet in Consecratione recentior & promotione iunior, & aliis rebus minor sit, probat Iacobatius de Concil. titulo de ordine sedendi. Et Antonius Augustinus in Epist. Iuris. Et Boerius de authoritate Magni Concil. Cassan. in Catal. 4. p. considerat. decimam nonam idque ex cap. *Conquestus* causa 9. quæst. 3. probat Acugna, sed in eo textu nihil reperitur, quod rem contineat. Ea tamen est apud authores indubitata. Felin. in rubr. de maior. col. 2. nu. 2. Seraphin. decis 1223. num. 2. Mastril. decis. 130. num. 13. Menoch. consil. 257. Imò & ipse Acugna huic sententiæ adhæret de primatu cap. 7. *Primates*, inquit, *præcedunt Archiepiscopos, & Episcopos, ea quod maiorem dignitatem obtineant, licet in promotione iuniores sint*. Quod sæpe repetit, & multis confirmat. Apparetque manifestè ex ijs quæ tradit Cassan. in catal. 4. p. considerat. decima nona. Et quidem de Primate constat, si cognitus & receptus sit, eum omnibus anteferri, vel ipso met qui hoc postea ijt inficias, Roderico Acugna Authore. Illud item extra controuersiam esse existimo: nullum Episcopum in Concilio Archiepiscopo præferendum, inuicto & irrefragabili argumento. Quia Archiepiscopi Pallio fruuntur, quo Episcopi carent: non potest autem qui Pallio fruitur cedere illi qui eo caret: adeo vt si contingat Episcopum donari Pallio à Pontifice, necesse sit eum cæteros Episcopos illud non habentes præcedere: quemadmodum idem met Acugna citatus fatetur his verbis: *Si Episcopus habeat Pallium debet omnes alios Episcopos præcedere qui Pallio non vtuntur non ser-*

Primatem or tum omnibus alijs non Primatibus etsi iuneor sit præferri multis Authoribus probatur. Iacobatius Ant. August. Boerius Cassanæus c. Conquestus Acugna Felin. Seraphin. Mastril. Menoch. Acugna

Nullus Episcopus Archiepiscopo præferendus Pallij prærogatiua.

Episcopus cur concessus est vsus Pallij alijs Episcopis anteponitur.

non seruato tempore ordinationis, ex eo quia Pallium est signum Autboritatis, & praeminentiae qua stante de ordine promotionis non curatur. Hinc illa Iacobatij sententia lib. I. de Concil. pag. 53. *Post Primates sedebunt Archiepiscopi, qui Regibus aequiparantur.* Quomodo igitur eos Episcopi praecedent? cum Archiepiscopi, Principes quidam Episcoporum, & Apostolici appellentur? authore Isidoro in cap. *Cleros*, versu, *Archiepiscopus* 21. distinct. Quin & Archiepiscopus perinde est, ac Metropolitanus iuxta textum in cap. *Pastoralis* in prim. de Offic. ordin. & extrauag. *Saluator de praeb.* inter communes.

Iacobatius

Archiepiscopus est Princeps Episcoporum. Isidor.

Cap. Pastoral Extrauag. Saluator.

Quare, quod aiunt duo ij grauissimi Doctores, Primates suarum, quarum Primatum tuentur, Ecclesiarum, interdum cessisse non Primatibus, & post eos subscripsisse, verum esse nequit, nec id ratio, nec vsus permittit. Et apparet ex ipsismet Concilijs, in quibus erant Primates indubitati, nemo enim vsquam eorum vllo in Concilio reperietur, Archiepiscopo Episcopo ve cessisse, nisi forte is Apostolicae sedis legatus esset. Hac enim ratione non solum Episcopus, sed etiam Presbiter non Episcopus praeesse Primatibus, & Archiepiscopis, cùm loco, tum subscriptione potest. Imò & de facto, vt aiunt, in Generalibus Concilijs praefuerunt. Nam in Niceno Magno illo Concilio, non solus Osius Cordubensis Episcopus, sed etiam Vitus, & Vincentius Presbyteri Romani Siluestri Pontificis legati, primum locum ante omnes alios tenuerunt, & primi omnium subscripserunt: idque testimonio Magni Athanasij in Epist. ad solitariam vitam agentes, & alijs argumentis confirmat Seueri-

Loaysa, & Acugna referuntur.

Primas vni tantum Legato cedit.

Legati Romani Pontificis omnibus alijs Patriarchis, & Primatibus semper praefuerunt. Athanasius

uerinus Binius in notis ad Concil. Nicēn. 1. tomo Concil. pag. 291. col. 2. & in Chalcedonenſi non non ſolum duo Epiſcopi Paſchaſius, & Lucentius, verum etiam alij duo Bonifacius, & Baſilius Preſbyteri cæteris omnibus legationis nomine præfuerunt. Quemadmodum ex Actis Concilij apparet, & in notis animaduertit Binius tomo 2. par. 1. pag. 410. Quomodo ergo Primates, & Metropolitani poſt alios inferiores dignitate ſedere ac ſubſcribere potuiſſent? Certe quæ deinceps exempla, Toletanis repræſentatis Concilijs, adducam moſtrabunt, nullum Epiſcopum Metropolitanis præfuiſſe: ac ex ijſdem item patebit Metropolitanos interſe non eundem ordinem, perpetuumue ſeruaſſe, ſed interdum hunc alijs, interdum alium cæteris prælatum, ceu nemo eorum indubitatus Primas haberetur, nimirum cum ſex, vel tunc in Hiſpania Metropolitæ eſſent Bracharenſis, Narbonenſis, Emeritenſis, Toletanus, Tarraconenſis, Hiſpalenſis, vti vult Mariana lib. 6. cap. 16. vel quinque negato Toletano, vti mauult Reſendius in Epiſtola ad Kebedium, ac omnes de Primatu contenderent, certum ſinguli, & conſtantem ordinem habere non poterant. Verum quidem eſt Loayſam magnum in ordine ſubſcribendi momentum eſſe exiſtimare, quoniam qui primo loco ſubſcribit ei ille primas deferre ſolet: niſi quando manifeſtè videt Toletano ſuo detrahi: quem vt ſuſtineat varias rationes excogitat, ne Primatu motus videatur. Acugna perſpicuè affirmat ſæpe Primatem alijs poſtpoſitum, quòd iunior eſſet conſecratione; quaſi hoc vſuueniret, cum tamen ille locis proximè citatis nullo id iure fieri docuiſſet. In quo

ſane

Binius

Patet ex Niceno, & Chalcedonenſi Cõcilio.

Mariana

Reſend. in Epiſt. ad Kebedium,

Loayſa

ſane doctum alioquin, & vigilantem authorem probare nequeo. Et quoniam ille vtitur Canone illo ſexto Concilij Brachar. primo, & quarto Concilij Toletani IV. qui eos legat, comperiet Bracharẽſem perſpicuè excipere ab eo ſedendi, & ſubſcribendi ordine Primatem, & Metropolitanum, quem vult primas habere, dum ait. *Conſeruato Metropolitani Epiſcopi Primatu*. Atque adeo titulum illum de antiquitate conſecrationis in cæteris alioqui dignitate paribus Epiſcopis locum habere: vti ſequentia Canonis verba declarant. *Cæteri Epiſcoporum ſecundum ſuæ ordinationis tempus alius alij ſedendi deferat locum*. Quo quid manifeſtius? Idem omnino decernit Canon Concilij Toletani IV. exprimens, de quibus loquatur, ideſt Epiſcopis. Itaque his decretis non potuit illa quam Acugna cum Loayſa, quem citat, doctrina contra Primates de loco, & ordine tradita vllo modo probari. Nequeunt hi ſuo loco, ideſt primo, ab inferiori dignitate, etſi antiquior is conſecratione fuerit, moueri. Quare qui noſtram hanc de ſubſcribendi ordine in argumentum Primatus Epiſcoporum ſententiam legerit, & forte in horum quos adduxi nobilium, qui contra ſentiunt autorum opera inciderit norit me recte ac iure feciſſe; nec quicquã eorum authoritate moueatur, meque ſolius veritatis amantem, & ab omni ambitionis, & partium ſtudio alienum ſumma fide, & integritate de re tota incorrupte iudicaſſe, comperiat. Et quò mihi maior habeatur hac in re fides affero ex Anglicano Cõcilio Londini Greg. 7. Pontificis Vvilielmo Rege Anno 1075. celebrato inſigne teſtimonium, quo exponitur mens eorundem in quibus fundantur

Primas nunquam inferioribus cedet.

Patet ex Toletano IV. ex Acugna, & Loayſa confutantur.

Conciliũ Anglicano;

ad-

aduersarij Conciliorum. *Ex Concilio*, inquit, *Toletano IV. Mileuitano, atque Bracharensi standum est, vt singuli secundum ordinationis suæ tempora sedeant, præter eos, qui ex antiqua consuetudine, siue suarum Ecclesiarum priuilegio digniores sedes habent.*

CAPVT XII.

Ratio petita ex Antiquitate, & Primatu Ecclesiæ Toletanæ diluitur.

HINC illæ lacrymæ. Doluit Rodericus Ximenius vir sane gloriosus, quod illa traditione Aduentus Sancti Iacobi Apostoli in Hispanias tanquam iniecta securi feriebatur: illudque vulnus ferre non potuit, quòd in animam, quæ in honore apud honestos clarosque viros sita est, penetrabat. Atque adeo vt illud propulsaret omnem lapidem mouit: omnes euadendi vias excogitauit. Hæc traditio iugulum Primatus Toletani petebat. Nam cum fieri non posset vt S Iacobus ad Hispaniam appulsus Toletum, quæ maximè mediterranea Vrbs est, primùm adiret, imo in eam non nisi peragrata magna parte, quocunque demum appelleret, penetrare posset, ac vidisset maritimas illas Vrbes eo nomine ad se illũ trahere, & cum eo antiquitatem, & Primatus eius appendicem transire, conatus, & ausus est Traditionem inficiari: & aduentum S. Iacobi in Hispaniam funditùs tollere. Eo intentus, vt remoto traditionis obice antiquitatem, & Primatum suæ Ecclesiæ statueret, quem astruere cogitabat.

Causa ob quã Ximenius S. Iacobi in Hispaniam aduentum negarit.

Eugenius an fuerit primus Episcopus Toletanus.

bat. Cum præsertim in animum induxisset suum, Eugenium fuisse Primum Episcopum Toletanum, quem Breuiaria prisca, & communis scriptorum veterum sententia eius Ecclesiæ Patrem, & authorem appellant. Quod vt verum sit, opus est omnino inficiari, ante eum alios in vlla Hispaniarum prouincia Episcopos extitisse. Igitur hoc accepto vt Toletanam sedem Primariam esse totius Hispaniæ astrueret, vendicabat etiam sibi antiquitatem, quæ stare non poterat cum Aduentu S. Iacobi in Hispaniam, à quo non erat dubitandum, quin Ecclesiæ fuissent erectæ, ac Episcopi instituti. Igitur omnino sustulit Apostoli in Hispaniam aduentum, & opinor negaturus item fuisset Petri, & Pauli, si de eo quæstio moueretur; imò & ab ijs Præsules missos inficiari perrexisset, cum Eugenius non nisi post eorum martyrium in Hispaniam ingredi potuisset: vt pote qui missus ex Gallia à Dionysio, atque adeo Clemente iam Pontifice, multo post Iacobi prædicationem, & mortem in Hispaniam florentem religione, & abundantem Ecclesijs Episcopisque venisset: quemadmodum communi consensu Galli, & Hispani scriptores, (vno tamen excepto Resendio de quo postea) affirmant. Quos citare non est animus, ne Bibliothecas extractis inde nominibus compilasse videamur. Id constat: in horum sententia Primarum Toletanum laborare. De qua re postea sermo redibit. Verum quidem est Loaysam virum prudentem, & sincerum, ita Primatum Toletanæ Ecclesiæ assignare, vt aduentũ, & prædicationẽ Iacobi minime inficietur: cum in eadem nihilominus sentẽtia sit Eugenium I. Episcopum, & Primatẽ Hispaniarum Toleti fuisse. Vult igitur

Aquo sit missus in Hispaniam, & quãdo?

Loaysa.

tur, vt Eugenius à Petro adhuc viuo in Hispaniam mitteretur, & ibi Toletanam Ecclesiam fundaret: Cuius Principatus est Author acerrimus, nec minus antiquitatis: perinde ac non posset altera sine alterius consensu, nexuque consistere. Quin ab eo tanquam à fonte, & origine deducit seriem omnium Præsulum Toletanorum, & statuit ab initio illam Toletanam sedem prærogatiuam primæ, ac primariæ habuisse. Nondum enim venerat in mentem Elpidij, quem nostris temporibus recentioris memoriæ scriptores inuexerunt ab Iacobo Apostolo eruditum, & initiatum, vt primus esset Toleti Episcopus institutus. De qua ego sententia nihil dico: eam arbitrio lectorum relinquo. Tantum aio, difficile mihi videri alios ante Eugenium Toleti Pastores constituere, cum tota eum antiquitas principem nominet: & quod apud me multum ponderis habet, prisca id Breuiaria sanctæ & indubitatæ fidei fecerint, quemadmodum ipsimet, qui intrudunt Elpidium fatentur authores. Certe ipsamet Ecclesia Toletana, cuius causam agere volunt, Inuitatorium hoc in sacro quod de illo est officio vsurpat. *Adoremus Christũ Regem, qui per Sanctum Eugenium Toletum ad suam legem à ritu traxit Gentium.* Et in prima Antiphona ad Vesperas canit sic: *Egregius Eugenius Fidus Toleti nuntius Christum prædicauit prius*, alias iuxta recentiorem editionem *Primus*: eòdem tamen redeunt ambæ particulæ. Mitto alias in Breuiarijs, quæ sunt multa, & antiqua, idem affirmantes. Ac ea fuerat primùm in Hispania recepta traditio: quam conantur hodie conuellere quidam magni nominis, sed nescio an paris fidei scriptores: & quod magis

Eugeniũ à S. Petro missum in Hispaniam Toletanam Ecclesiam fundasse tradit Loaysa.

Elpidius an fuerit primus Episcopus Toletanus ante Eugenium?

Breuiarium Toletanum fauet Eugenio

Taxantur nuperi scriptores qui Elpidium primum intrudunt.

mirari soleo, traditionem istam audent *errorem* appellare.

Omnium, & veterum, & nouorum mens est Toletanam sedem totius Hispaniæ caput, & fontem efficere: atque ad id statuendum, ea assumunt quæ veritati vim faciunt, eumque torquent, & gementem trahunt in suas quique partes: nec animaduertunt, quod cum Spondano obseruaui, ipsos semet suis vulneribus conficere, & traditioni qua maximè nititur Iacobi prædicatio, alias negando traditiones, officere. Itaque eorum studia probare non possum, nec ijs similis esse volo, cum tamen, vti Lusitanus, possem Bracharensis Primatus ius idonea ratione tueri. Verum omnia apud me veritas. Huic lito, nec amo lites. Abstineo, & in medio relinquo. Tantum, quod meum est, Ximenium, & qui cum eo, studio astruendi Primatum Toletanum aduentum Iacobi in Hispaniam negant, impugno; demonstro que Ius Primatus Toletani non posse cum veritate Conciliorum consistere; vt appareat frustra eos laborare de primo Episcopo, cum post illum quicunque tandem is fuerit, multi Episcopi Toletani Primarij non fuerint. Ad idque accuratissimè euolutis Conciliorum tomis, & illorum actis diligentissime inspectis testimonia euidentia producam ex ordine subscribendi, qui est idoneum prærogatiuæ Primatus argumentum.

De Primatu Toletano sententia.

Vt cum adstruat Ximenius S. Iacobum Hispania excludit.

Incipiamus à Concilio Elibertino, quod antiquissimum est ante Concilium Nicenum, Marcello Pontifice anno 305. habitum. Conuenerunt XIX. Episcopi inter quos Toletanus non primo, sed quod mirere vel septimo, vel tertiodecimo secundum

Concil. Elibertinum.

dum diuersas editiones loco subscribit.

Prima sic

Felix Episcopus Auxitanus
Sabinus Episcopus Hispalensis
Sinagius Episcopus Bigerrensis
Paulus Episcopus Mentesanus
Cantonus Episcopus Corsicanus
Valenus Episcopus Cæsar Augustanus
Melanthius Episcopus Toletanus.

Secunda sic habet

Felix Episcopus Accitanus
Osius Episcopus Cordubensis
Sabinus Episcopus Spalensis
Camerinus Episcopus Tuccitanus
Sanagrius Episcopus Epagrensis
Secundinus Episcopus Castulonensis
Paulus Episcopus Mentesanus
Flauius Episcopus Eliberitanus
Cantonius Episcopus Corsicanus
Liberius Episcopus Emeritensis
Valenus Episcopus Cæsar Augustensis
Decentius Episcopus Legionensis
Melanthius Episcopus Toletanus.

In eo subscribit 7.º vel 13. loco Episcopus Toletanus.

Procul erat à primatu, qui tam longe est à primo, vt nec in secundis tertijsue consistat. Sed in aliena Prouincia vi fortè exclusus, loco motus fuit. Eamus ergo Toletum, & vtrum in propria sede prærogatiuam obtinuerit? videamus. Ac primum se offerebat Toletanum illud omnium antiquissimum, atque adeo primum Concilium, celebratum Anastasio Papa, Anno Christi 400. Nationale, Episcoporum XIX. in quo Patronus, siue Patruinus præfuit. Verum ab eo consultò abstineo,

Primum Cōcilium Toletanum.

quod

quod non admodum constare video, An hic Patronus, siue Patruinus Bracharensis, Toletanus, an Tarraconensis Episcopus fuerit? Etsi enim certiùs putem Bracharensem eum, non Toletanum, vti Loaysa, aut Tarraconensem, vti Resendius Epist. ad Kebed putant, fuisse, quòd omnes, hoc excepto, Lusitanici scriptores de eo cõsentiant, & ijs multis ex Hispani assentiantur, quos citat doctissimus Acugna in tractatu de Primatu Bracharensi cap. 15. & ex eodem Concilio appareat eum Patronum, siue Patruinum ibi fuisse: nec alius eius nominis subscribat, isque Bracharensis appelletur, non est tamen omnino indubitatum, quod multi id authores negant cum Loaysa in notis; nonnulli ambigunt, vti Mariana lib. 4. cap. 20. Quare malo illud omittere, quòd non possum eo aduersarios conuincere, cum præsertim huiusmodi Episcopi non habeant proprijs nominibus adiuncta nomina Ecclesiarum, quemadmodum habent in sequentibus ferme Concilijs, quæ adscriptis Ecclesijs manifestius significant præstantiam Episcoporum. Itaque hoc prætermisso, de quo etiam dubitatur, an duplex fuerit, alterum sub Anastasio, alterum sub Innocentio Primo, transeo ad indubitatum Concilium, & si de numero sit ne secundum, an tertium, cum ex proxima quæstione pendeat, nihil certe affirmari possit. Atque vt de certis, & quæ sunt in Canone, vti ait ex Ximenio Loaysa, quod clara, & præcipua habentur agamus: Anno 589. Era 627. Pelagio II. Pontifice: Rege Recaredo Toletanũ, quod tertium dicitur Concilium celebratum, septuagintaocto Episcoporum Nationale. Hoc ordine subscribunt Patres.

Cur illud prætermittatur.

Fuerit ne vnũ an duplex ambigitur.

Loaysa Conc. Tolet. sub Rege Recaredo LXX. Episcoporum

Mau-

Mausona Emeritensis.
Euphemius Toletanus.
Migetius Narbonensis.
Editio altera.
Massona Emeritensis.
Euphemius Toletanus.
Leander Spalensis.

In eo subscribit secundo loco Toletanus.

Ne hic quidem primas habet Toletanus. Cedit alieno.

Inspiciamus proximum, eodem Reccaredo Rege lic et IV. numero minime appelletur, Era 635. Anno Domini 597. Gregorio Primo Pontifice. A 13. Patribus coactum Concilium: vna tantum est subscribentium series.

Aliud eodem Rege Concilium.

Massona Emeritensis.
Migetius Narbonensis.
Adelphius Toletanus.

Nihil ei locus Concilij profuit: in quo sedem habebat. Duos sibi Prælatos vidit, & tulit, non opinor laturus, si liceret præcedere.

Tertia subscripta est Toletani.

Insignis illa Synodus est Toletana Gundemaro Rege habita Era 548. Anno Christi 610. in qua statuitur Primatus sedis Toletanæ in tota Prouinuincia Carthaginiensi: nec enim ante, nisi Carpetaniæ Metropolitana, & caput erat, idque apparet ex Concilio Toletano III. in quo Euphemius subscribens se nominauit Metropolitanum Prouinciæ Carpetaniæ, non Carthaginiensis. Igitur conuenere Patres, dante ad id operam Gundemaro, vt declararent Toletanum Episcopum Primatem totius Carthaginensis Prouinciæ esse. In hac Synodo subscribit primo *Isidorus Hispalensis* secundus *Innocentius Emeritensis*. Toletanus, qui tunc

Synodus Toletano Rege Gundemaro.

In hac I. Isidorus Hispalensis.

erat

Toletanus nullus subscribit, cum adesset Aurasius.

erat *Aurasius* non subscribit. Duo hic obseruo. Vnum non modo totius Hispaniæ Primatem Toletanum ante ea tempora non fuisse, imò ne totius quidem Prouinciæ Carthaginiensis Metropolitanum fuisse: cum ad id opus fuerit Synodo opera Regis collecta. Alterum nihil amplius tunc obtinuisse; cum Isidorus, & Innocentius primi subscripserint; ille vero à subscriptione abstinuerit: quod non liceret ante illos subscribere. Nam quod ait Loaysa, ideo non subscripsisse, quia de eius Primatu agebatur, quod negat Loaysa æquum esse, probabilitate caret: quid enim æquius, quam vbi eius Primatus statuebatur, & declarabatur, aduersus competitores subscribere, & subscriptione decretum firmare? cum is scopus Concilij fuerit, quemadmodum ex ipsa Constitutione initio Synodi proposita patet. Quare longè alia videtur ratio non subscribendi fuisse. Videbat nimirum ille sibi non licere ante duos illos Metropolitanos Hispalensem, & Emeritensem subscribere: quòd ijs Prælatus non fuerat, nec præferri tunc poterat; idcirco minime voluit subscribere: omnino subscripturus, si aut omnibus Prælatus esset, aut soli ij conuenissent, qui Carthaginiensis Prouinciæ essent. Ecquis enim ambigat, quin quod à Concilio decretum erat, vellet statim confirmare, ac in vsum deducere, præsertim cum rem suscepisset, & vrgeret Rex Gundemarus, Toletanæ dignitatis Author, & Vindex? Ratio igitur non subscribendi ea fuit, quòd non poterat ante illos duos Bæticum, & Lusitanum Primates subscribere.

Loaysæ ratio cur primus subscripserit Isidorus, refellitur.

Loaysa conuincitur.

Loaysam vero præoccupati affectus iudicij manifestè conuinco. Nam ille in notis ad hanc Syno-

nodum fatetur Leandrum in tertia Synodo nationali Toleti habita, Rege Recaredo, præfuisse, ea nimirum ratione, quia Legatus Pontificis erat, ac Regis propinquus; qua item factum, vt in ista, Gundemaro Rege, coacta Synodo, Isidorus eiusdem Leandri frater præfuisset. Quæ sane ratio excogitata est a iudicio præoccupato amore Sedis Toletanæ. Nam vt omittam Leandrum, non solus Isidorus præcedit Adelphium Toletanum, sed etiam Innocentius Emeritensis, qui nec Legatus, opinor, Papæ, nec consanguineus Regis erat. Ergo alius fuit præcedenti titulus, nempe ius prærogatiuæ, quo duo illi Episcopi fruebantur.

Leander

Adelphius Innocent.

Data opera dixi. *Vt omittam Leandrum*: quia in eo Concilio tertio, vti proximè vidimus, non Leander, sed Mausona Emeritensis primus subscribit, atque adeo præest. Admitto tamen Leandrum illi interfuisse, & præfuisse, quod Loaysa sentire Doctos affirmat, & deterior fit causa Euphemij Toletani, nec enim solus Leander, sed etiam Mausona eum antecedit, ac redit argumentatio proxime in Isidoro facta, non priuilegio Legationis, aut beneficio propinquitatis victum cesisse Toletanum, sed iure dignitatis superatum, & in tertium locum compulsum.

Mausona

Euphemius Hispani omnes quomodo subscripse rint.

Concilij Toletani IV. Honorio I. Pontifice Era 671. Anno Christi 633. Rege Sisenando huiusmodi inscriptiones sunt.

Concilium Toletan. IV.

Isidorus Spalensis
Silua Narbonensis
Stephanus Emeritensis
Iustus Toletanus.

Ordo in eo subscribendi.

Tacet hic Loaysa, nec enim ad legationem, vel

propinquitatem potest recurrere.

Quinam, & quonam ordine in V. Concilio Toletano Episcopi subscribant?

Concilio V. adest, ac præest Eugenius Toletanus. At nullus ibi Emeritensis: Nullus Hispalensis: Nullus Narbonensis Metropolitanus. Erat quippe Prouinciale: ac proinde Toletanus primus subscribit.

Concilium Toletanum VI. Nationale quas subscriptiones habeat?

In VI. aliter res habet. Nationale quippe fuit. Era 676. Anno Domini 638. Chintillani Regis anno 2. Honorij Papæ extremis temporibus actum. Quinquagintaduo Episcopi interfuerunt Primi hoc ordine.

Silua Narbonensis
Iulianus Bracharensis
Eugenius Toletanus.

In ijs Toletana tertia.

Hæc varietas fidem facit Primatui aliarum Ecclesiarum supra Toletanam, quòd quando Concilium constat ex omnibus Hispaniæ Prouincijs, Toletanus minimè præest, sed subest, vel vni, vel multis: quemadmodum apparet ex superioribus Concilijs. Omnium enim aliarum Prouinciarum eum subesse cernimus, Hispalensi, Emeritensi, Narbonensi, Bracharensi.

Item tertia in Concilio VII. Nationali.

Hoc idem confirmant Toletani VII. subscriptiones hac serie.

Orontius Emeritensis.
Antonius Hispalensis
Eugenius Toletanus.

Similiter in VIII. Nationali.

Eadem est ratio, & ordo subscribendi in VIII. Toletano: vtrumque fuit nationale.

Orontius Emeritensis
Antonius Hispalensis
Eugenius Toletanus.

In IX. quod est Prouinciale I, subscribit:

Eu-

Eugenius Toletanus.

Quod argumento est eum suæ tantum Prouinciæ Primatem esse. Eodem prouinciali iure in X. primus Eugenius. In XI. Quiricus subscribit. Hæc autem Concilia duo Prouincialia Loaysa esse affirmat. Habita est hæc Synodus XI. Toletana sub Rege Vvamba, & Papa Adeodato Anno 675. ac ea claudit tomum secundum Conciliorum Seuerinus Binius.

Rursum in X. & XI. vtroque Prouinciali.

In Concilio Toletano XII. primo loco subscribit Iulianus Spalensis, post eum secundo loco Iulius Toletanus ante Liubam Braccharensem, & Stephanum Emeritensem. Incipit enim Toletanus caput attollere. Imò Loaysa animaduertit in notis. In codice manuscripto Regij Monasterij Sancti Laurentij primo loco inueniri subscriptionem Iuliani Toletani. Secundo Iuliani Spalensis. Annus autem huiusce Concilij fuit 681. Era 719. Eringio, siue Eruigio Rege. Vocat illud prouinciale Loaysa, quo iure nescio; cum in eo interfuerint Spalensis, & Braccharensis, & Emeritensis Metropolitani Bæticæ, Galleciæ, Lusitaniæ. Equidem persuasum mihi habeo non Iulium, siue Iulianum Toletanum, sed Iulianum Hispalensem huic Synodo præfuisse, & primum omnium subscripsisse, tum quia video variari nomen, eumque modo Iulium, modo Iulianum appellari: tum quia subscriptio illius codicis manuscripti sic habet: *Iulianus indignus Vrbis Regiæ Toletanæ sedis Episcopus Hæc Synodica subscripsi.* Deinde secundo loco. *Ego Iulianus Dei gratia Spalensis Sedis Episcopus hæc Synodica instituta à nobis edita subscripsi.* In quibus illud obseruo. In Iuliani Spalensis subscrip-

In XII. Nationali I. subscriptio est Iuliani Hispalensis.

Loaysa

Id accuratè probatur.

tione poni: *instituta à nobis edita*. Quod non est in Toletani inscriptione. Illud autem, *à nobis edita*, sonat maiorem in scribente authoritatem; sic enim loquitur, perinde ac ipse edita proponat, quæ est nota principalis Episcopi. Postquem cæteri videntur subscribere. Vnde illa Toletani secunda esse videtur subscriptio dum ait *hæc Synodica subscripsi*, quasi referens hæc Synodica ad illud *à nobis edita*. Quod si *à nobis edita* significat eorum authorem præcipuum fuisse subscribentem, qui sensus non est alienus à locutione latina, constat Iulianum Spalensem in ea Synodo primas tenuisse. Itaque siue ille ediderit, siue proposuerit, coniectura est eum primo loco subscripsisse.

Quo tempore cæperint Toletani Episcopi I. loco subscribere?

Exinde cœperunt idest ab anno 683. Era 721. quo Anno celebratum fuit XIII. Concilium Toletanum, Eringio Rege, Pontifice Paschali II. Episcopi Toletani primo loco in Synodis, etiam Nationalibus Toleti habitis subscribere, vti ex ijsdem apparet. Nego autem ante hoc tempus Eringij, siue Eruigij Toletanum Episcopum primatum habuisse. Ac miror Loaysam in notis ad Concilium Toletanũ III. 2.to.Conc.p.2.affirmare in Concilio Toletano XII. præfuisse D. Iulianum Toletanum, quod non est ausus dicere cùm in hoc Concilium XII. notas edidit; tantùm obseruauit in Codice illo Manuscripto Monasterij Sancti Laurentij primo loco Iulianum esse subscriptum. Audiat Marianam, cuius esse solet laudator, & admirator. Is ergo lib.6.cap.17.suæ Historiæ sic: *Actis Concilij*, id est *duodecimi*, *Iulianus Hispalensis*, *Iulianus Toletanus*, *Luiua Braccharensis*, *Stephanus Emeritensis* subscripserunt. Quo autem argumento

Loaysa.

Marianę iudicio confutatur.

Pri-

Primatum in hoc duodecimo Concilio probare conatur Loaysa, nimirum facultate concessa Toletano Episcopo eligendi, & præficiendi in vniuersa Hispania Præsules, nihil eo euincitur, quia in Canone illo VI. in quo ei illud priuilegium datur, disertè ponitur. *Saluo priuilegio vniuscuiusque Prouinciæ.* Imo ne id quidquam officeret Primatui aliorum, ac præcipue Hispalensis, voluit hic suum locum, id est primum, subscribendo tenere. Quod animaduertit Mariana ibidem, *&* *fortassis*, inquit, *Hispalensis Toletano Præsuli dignitate noluit quiquam concedere*. Loquitur autem de primo loco subscribendi. Concessit autem in sequentibus 13. & alijs posterioribus: in quibus, vti proximè dixi, Toletanus cæteros antecedit, quod item obseruauit eodem capite Mariana. Mariana.

Igitur à principio Ecclesiæ, Hispaniarum Primamatus penes alios, non apud Toletanum fuit: quēadmodum nos hactenus ex certis, & indubitatis Concilijs, quæ omnia suis in fontibus vidimus, accuratè, opinor, monstrauimus, & certis argumentis ostendit Resendius in Epistola ad Kebedium. Resend. Qua in re Garciæ Loaysæ fidem desidero, excuso affectum suæ Ecclesiæ Primatum asserendi: cum præsertim eum ita temperarit, vt noluerit Diui Iacobi aduentum, quod ausus est Ximenius, inficiari. Verùm, quod ait in notis ad Concilium tertium Toletanum, ab Eugenio Primo prærogatiuam fuisse Sedem Toletanam, & principalem in ea Cathedram collocatam, ac nunquam interrupta serie, dum fuerunt Episcopi, permansisse, id omnino est à veritate alienum. Nam ipsemet affirmat in notis ad tertium Toletanum

Loaysa non negat aduentum S. Iacobi in Hispaniam ob studium Primatus Toletani astruendi vti Ximenius.

Con-

Laudatur Loaysa

Concilium Regnante Cindasuindo Primatus dignitatem ab eo Rege Toletanæ Ecclesiæ esse restitutam. Igitur amissa aliquando fuerat. At de iure fortasse loquitur: quod non amittitur vi: aut iniuria. Esto. Illud ferre non possum, quod addit: *Marianus Societatis IESV doctissimus Theologus, diligens, & elegans rerum scriptor lib. 6. de rebus Hispaniæ ait, se habere anthorem, in quo scriptum est in septimo Concilio Toletano controuersiam de Primatu inter Toletanam, & Hispalensem exortam, fuisse compositam*. Ita enim hoc iacit, quasi significet causa vicisse, vti legenti patebit. Quod sane astutè magis, quàm ingenue ac iure dictum, qui legat locum Marianæ, comperiet. Hic ergo lib. 6. cap. 8. sic scribit; *Authorem habeo, qui controuersiam ait inter Hispalensem, & Toletanum Episcopos exortam de Primatu Patrum authoritate in hoc Concilio compositam*. Rem suspensam videtur relinquere, ac proinde obnoxiam legentis affectui. Oportet legendo pergere, ac sensum inquirere. *Postremo capite sanxerunt ex vicinis Episcopis vnũ aliquem singulis mensibus Toletum venire, suaque præsentia Regiam Vrbem cohonestare: id Regis dignitati, atque Metropolitani honori dari affirmantes*. Fauent hæc Toletani causæ; Exitum videamus. *Verum ea prærogatiua, atque honore Primatus dignitatem, haud quaquam Toletano Præsuli certe tributam esse, Patrum subscriptiones conuincunt. Vbi post Orontium Emeritensem, & Antonium Hispalensem, Eugenius Toletanus, & Protasius Tarraconensis subscribunt*. Perspicuè negat Mariana Primatum eo loco, cuius eum testimonio asserere volebat Loaysa. Quem nullo melius argumento re-

Rursum taxatur ob locum Marianę minus fideliter citatum.

Marianæ locus restituitur.

Mariana multos Hispanię Episcopos Toletano primis illis temporibus superiores fuisse ostendit.

refello, quàm ipsiusmet, quem tanti facit Marianę iudicio. Paulo post agens de studio, quo Rex Cindasuinthus curabat ius Primatus Toletano conferri, sic *Theodiseli* (Hispalensis Episcopus sede motus ob suspectam de fide doctrinam fuerat) *casum Cindasuinthus Rex ad occasionem arripiens Regiæ Vrbis Primatus honore decorandæ, à Romano Pontifice impetrauit Ecclesiastici Principatus iura Hispali, vbi hactenus hæserat, Toletum migrare. Sic Toletani Primatus authores affirmant, neque argumento satis idoneo, neque argumento paulo vetustiori.* Hæc Mariana. Ex quibus apparet eum ad ea vsque tempora, ius illud Primatus in Ecclesia Toletana minime agnouisse. Imo perspicuè Hispalensi sedi tribuisse. Consentit grauis author Resendius, qui accuratè probat ante Constantinum, imo & postea, Toletanam sedem sub Carthaginensi fuisse.

Primatus Toletanus quādo, & quomodo cæperit. Marianæ sententia.

Resendius

Addo, si demus, quod ij Toletanæ prærogatiuæ studiosi assumunt, verum esse, Hispalense ius cum suo Episcopo Toletum migrasse, eo maximè impugnari sententiam Primatus Toletani, quod non alia ratione Toletum translatum est, nisi cum persona Hispalensis Episcopi, quasi secum is ius Hispalensis Primatus transferret. Vnde constat Hispalim illud ius habuisse, & cum suo Episcopo Toletum transmisisse. Non est mei instituti de Iure Primatus Hispaniarum disputare, nec quicquam Toletanæ Sedi detrahere, quæ potuit hoc deinceps iure gaudere, satis enim ei est, si postea Eruigij tempore obtinuit, quod antea non potuit obtinere, quemadmodum Constantinopolitana Ecclesia diu pro Principatu Patriarchali inter tres sedes

Primatus cū Hispalensi Episcopo Toletum trausla tus.

Ale-

Alexandrinam, Antiochenam, Hierosolymitanam pugnauit, quem tamen ante Iustinianum obtinere non potuit. Quo demum gauisa est, ac deinceps post Romanam sedem secundas in Ecclesia habuit. Illud tantum volui assumere falsò argumentatum fuisse Ximenium contra Sancti Iacobi aduentum in Hispaniam à sedis Toletanæ antiquitate, ac Principatu, nec debuisse illum ambitione ductum, vt primatum suum statueret, traditionem antiquissimam de aduentu Apostoli deturbare: satis erat ostendere quod initio litis fecit, exhibere priuilegia Honorij Gelasij, Lucij, Adriani, & Innocentij, & legere palàm Hyacinthi Cardinalis latam pro suæ sedis primatu sententiam. Cæteris abstinere debuit, quæ ad Sancti Iacobi, & aliarum antiquitatem spectabant.

Male argumentatus ex Primatu Toletano ad negandum S. Iacobi aduentũ Ximenius

Priuilegia Pontificum in gratiam Primatus Toletani.

Nunc ad ea, quæ addit Baronius, ac Spondanus, quique cum ij sentiunt accedamus. Colligunt ex taciturnitate Braccharensis, & Compostellani, & aliorum, & ex victoria in causa Primatus Toletani, vera esse, quæ hic attulerat, atque adeo non potuisse alios ea confutare, cumque caput esset aduentus Iacobi in Hispaniam, quem negabat Toletanus alij affirmabant, de eo nihil constare. His ergo haud difficulter respondeo. Primum nihil hic actum contra Hispalensem, & Emeritensem, quos duos semper vidimus Toletano Prælatos. Quare non omnino certam, & exploratam Toletani victoriam fuisse. Secundum duos Tarraconensem, & Narbonensem minime adfuisse die qua egit causam Toletanus. Et quanquam Tarraconensis Procuratorem illa die haberet Episcopum Vicenensem, multum inter eum, & Ar-

Baronij, & Spondani ratiocinatio proponitur, & refellitur.

chiepiscopum interesse: quippe qui propriam causam ageret, ac sciret eam melius, & fortius sustinere. Tertium satis omnes officio suo fecisse, ac nullum eorum præuaricatum fuisse. Nam Braccharensis respondit se contestari litem, quòd non fuerat citatus. Idem fuit Narbonensis responsum. Responsio Brachar.

Acrius respondit Vicenensis Episcopus pro Tarraconensi. *Toletanum Episcopum nec esse Primatem, nec se debere illi in aliquo obedientiam præstare.* Responsio Tarracon.

Acerrimè autem Compostellanus se defendit, & Toletano fortissimè se opposuit semel cum dixit: *Pater Sancte derisoria videtur petitio Domini Roderici, quòd Ecclesia Compostellana tam antiqua, & nobilis condita in honorem Apostoli Iacobi Domini consanguinei, qui primum in Hispania verbum Domini seminauit, & infinitos ad fidem Christi conuertit, cuius corpus in eadem Ecclesia requiescit, nunc quod absit, obediat Ecclesiæ Toletanæ.* Et rursum postquam perorauit Ximenius dixit: *quod licet Toletanus esset Hispaniarum Primas, quod falsissimum erat, non tamen eius suffraganei deberent ei in aliqua re obedire.* Et quidem potuit Compostellanus obijcere Ximenio, Ecclesiam illam suam tanti iam olim habitam fuisse, vt Sancti Iacobi Archiepiscopus Galliciensis eam Apostolicam & esse, & dici voluisset, quod certè alio iure vindicare non poterat, nisi quod illam Iacobus Apostolus insedisset. Quemadmodum ex Rhemensi Concilio proximè ostendimus. Addito ex edicto Caroli Magni, quod adducimus prærogatiuæ inter cæteras totius Hispaniæ Sedes momenta, quæ mirum est, si ille Compostellanus ignorauit. Responsio Compost.

Itaque nemo tacitum tulit, quiquid in ea causa

S dixit

dixit Ximenius. Verum remissius multò quàm par erat, & timidius se gesserunt. Fateor, sed aliter se gerere non potuerunt. Agebant cum homine gratiosissimo, potentissimo, eloquentissimo, doctissimo, omnibus animi, & corporis dotibus instructissimo, & cui primæ eo in Concilio omnium iudicio fuerunt delatę. Ille inquit Loaysa. *De facultate Pontificis latinè concionatus est. Sed quia ex diuersis Mundi prouincijs tam Clerici, quam Laici conuenerant, vt omnibus satisfaceret, rationes, & testimonia latino sermone prolata Laicis, & maternis linguis singulis exponebat, Romanis videlicet Theutonicis, Francis, Anglis, Nauarris, & Hispanis. Huiusmodi autem prædicationis expositio valde placuit, vt pote quæ admirationem omnibus propter concionatoris acumen, & ingenij subtilitatem attulit, cum ab Apostolorum tempore auditum non sit, aut scriptum reperiatur, quemquam ad populum eandem concionem habuisse tot, ac diuersis linguis, cuncta exponendo.*

Loaysæ de Ximenio Elogium.

Cum hoc igitur viro præsertim natura vehementi, & opinione hominum, aura que inflato, atque ad dicendum proiecto, ecquis contendere ausus esset? Cesserunt non tam iuri, quam potentiæ & gratiæ, & eloquentiæ. Quantum in eo ille Concilio potuerit, ex ijs quæ impetrauit, constat. *Obtinuit*, ait Loaysa, *vt per decem annos Legati munere in Hispania fungeretur. Permissum est illi, vt cum trecentis illegitimè natis dispensare posset: vt ex his ad sacros ordines quidam: alij vero ad beneficia etiam animarum curam habentia: reliqui ad dignitates pro voluntate promouerentur, & vt cum aliquibus excommunicatis, sacrilegis, & irregularibus*

Quantum potuerit in eo Concilio ex priuilegijs ei concessis apparet.

bus,

bus, & concubinarijs dispensaret. Est etiam consecutus, vt quam primum ciuitas Hispalensis redderetur cultui Christiano, sine strepitu iudicij iure Primatus Ecclesiæ Toletanæ subesset. Obtinuit etiam, vt omnes Ecclesias tam Cathedrales, quàm alias, quæ in omnibus Hispaniarum Regnis ex Maurorum potestate in Christianorum ditionem peruenirent, posset pro suo libito canonicè ordinare, & non solum Clericos, sed Canonicos, & Prælatos in eisdem recenter creare. Quæ tanta sunt, vt obtenta pro Primatus prærogatiua sententia, horum appendix videri possit. Terrere ista potuerunt competitores: quorum prudentiæ dandum est tunc cessisse, lite tantummodo contestata. Quid quòd ipse Ximenius terminos disceptandi egressus dicterijs aduersarios, & iurgijs incessiuit, quibus ne audiendis quidem pares erant. Arrogans ille, elatusque ingenio, fastu ex aura, & plausu collecto despicere, irridere, traducere, insultare, & quod rationibus vix poterat, iniurijs extorquere. Penè pudet scribere, quæ ille dixit. In Episcopum Bracharensem renouata Burdini Antipapæ memoria, quæ cum execrabilis esset, ac ipse narrata prolixè historia execrabiliorem reddidisset, ac in Braccharensem, ceu eiusdem criminis particeps esset, audacter retorsisset, tantam ei inuidiam concitauit, vt ne mutire quidem ausus fuerit. Ac vt erat astutus, & audax, cum vidisset eam Burdini Historiam in aulæis illius, in qua conuentus erat, domùs expressam exhiberi, occasione vsus intento in eam digito, audientium eò oculos, & ora conuertit, *ac si quis,* inquit, *hac de re dubitat, tollat oculos ad præsentes huius aulæ parietes, & videbit huiusmodi historiam*

Ximenij factus, & elatio.

Obijcit Bracharensi Burdini Antipapæ historiam

Deterret irrisione, & metu à causa Bracharēsem

picturatam. Ecquid autem hoc erat aliud, quàm Braccharensem Archiepiscopum eo paradigmate traducere, & Schismaticum, quod Hyacintho Legato Cardinali iubenti in Hispania Ximenium primatem recognoscere, ac reuereri noluerit obedire, palàm dicere, & Burdinum alterum appellare. Quæ res coram Pontifice, & Cardinalium Collegio ita obiecta, non modo vocē Braccharensi eripuit, sed pudorem etiam attulit. Euētum describit Loaysa. *Erigentes autem oculos, omnia, vt dixerat, viderunt, & Domini Toletani subtilitatem, & peritiam collaudantes cæperunt tum admurmurare, tum etiam in Domini Braccharensis faciem intendere, quæ magno iam erat rubore perfusa*. Vicit ergo Braccharensem non ratio, non ius sed dicentis audacia, & proprius timor, illi coniecti in eum omnium oculi, illæ contra eum obmurmurantes voces, & imminentis periculi si repugnaret, ac inflictum Burdino, cuius imago obuersabatur oculis, supplicium examinauit, Fingat Baronius, fingat Spondanus, & quisquis taciturnitatem Braccharensi obijcit, se in eo loco ac fortuna esse, ac secum reputet, quid esset acturus, plane comperiet, nihil se aliud, quam quod Braccharensis fecit, esse facturum. Nec enim opinor ijs maior fuit, quàm Marco Tullio eloquentia, hic tamen pro Milone cum diceret, præsenti Clodianorum, qui intererant, metu consternatus nullus orator fuit, & causam amisit. Silent inter arma leges, & in periculis argumenta, sed bene est, quod ipse Loaysa *subtilitatem* illam, non rationem appellat, quo significat, arte, & astu Toletanum causam obtinuisse.

Loaysa

Culpatur Ximenius ob audaciam. Excusatur Bracharensis à metu exemplo Ciceronis.

Paulo

Paulo mitius egit cum Præsule Compostellano Ximenius, sed ingenium ferox non deposuit. Obiecit insipientiam personæ: nouitatem Ecclesiæ exprobrauit, traditionem sustulit, ac eo tandem deuenit, vt aduentum Sancti Iacobi in Hispaniam negarit, & quod magis mirandum est, sepulturam Compostellæ in dubium reuocauit: & pernicioso acumine multa miscuit, quæ cum ad causam non facerent, ea tamen si quis improbare, aut refutare auderet, hæresis suspectus euaderet: quòd ad dignitatem Sanctissimæ Deiparæ pertinerent. Opposuit enim nobilitatem Ecclesiæ Toletanæ, quòd eam Virgo Sanctissima sua præsentia decorasset, nobilitati Compostellanæ, quam Sancti Iacobi patrocinium muniebat. Opposuit corpus Beatissimæ Virginis viuum, gloriosum, quod Toletanam Ecclesiam consecrasset: cadaueri Beati Iacobi, quod in Templo Compostellano requiescit: quasi de eo vellet disputari, quod extra controuersiam esset. Astutè tamen hoc excogitauit, vt aut Compostellano facultatem contradicendi eriperet, aut si contradicere pergeret, ansam arriperet eum hæreseos accusandi, quasi de Virginis dignitate detraheret. Non erat hebes Compostellanus: sensit astum: abstinuit cæteris; negauit Toletanum Primatem esse: asseruit, admisso etiam quod esset Primas, nullum ei ius in suffraganeos suos esse. Contestata lite causæ sententiam expectauit; quæ & si pro Ximenio, vti aiunt litis sartores, lata fuerit, nihil tamen de veritate aduentus in Hispaniam Iacobi detraxit: cum aliud sit Primatum tribuere, aliud aduentum negare; nam vti superius diximus, ratio Principatus non est

Ximenius in Compostellanum actio.

Argumenta Ximenij arrogantiæ plena, rationis vacua.

Lis contestata à Compostellano.

appendix, aut consectarius antiquitatis, sed priuilegium dignitatis. Atque vt in alijs Ecclesijs, hoc non sit, certè in Toletana aliud esse non potuit, quemadmodum ex antiquis Concilijs manifestè apparuit, & ipsimet Toletani Primatus Authores cum Loaysa eorum Antesignano fatentur, dum aiunt ius illud Principatus cum Hispalensi, in quo antea erat, Episcopo, Toletum esse translatum.

Nihil hac historia, quęcunque illa tandem fuerit, de veritate Iacobææ in Hispania prædicationis detrahitur.

CAPVT XIII.

Non tanti esse testimonium D. Roderici Ximenij, etiamsi illam sententiam traderet, vt propter illud S. Iacobi in Hispaniam aduentus in dubium reuocari debeat.

NEGAVIT aduentum Sancti Iacobi, in Hispaniam Rodericus Ximenius. Negarit. Esto (non dum enim de veritate illius manuscripti, quod sæpe inculcaui, disputo) Quid tum? Ei omnino credendum: inficias eo. Affirmarunt in eodem Concilio eundem, quem negabat aduentum, Metropolitani Hispaniarum quatuor Braccharensis, Compostellanus, Tarraconensis, & Narbonensis: tot enim erant aduersarij,

ſarij, Mariana teſte lib. 12. cap. 4. Vni ne igitur neganti, an quatuor affirmantibus habenda fides? Malim ego certè quatuor, quam vni credere? Quid ſi eundem Marianam audiamus eo loco ſcribentem: *Lite integra diſcuſſum eſt, neutrò inclinatis ſententijs*, atque adeo ei aſſentiri velimus, ne illos quidem litem de Primatu perdidiſſe? Quod argumento eſt, minus, hoc nobili quidem authore, ea in cauſa Toletanum Ximenium valuiſſe. Verum caruit codice manuſcripto Mariana, atque adeo rei exitum ignorauit. At non ſolum ille codex acta illius cauſæ continuit. Aliunde ſcire potuit Mariana, quid actum fuerit: quod ſi alij codices manuſcripti Braccharæ, aut Compoſtellæ eſſent, aliud fortè diuerſum exhiberent. Eſto tamen: Stemus huius Codicis Authoritate. Vicerit cauſam Principatus Toletani Ximenius, non idcirco neganti aduentum Sancti Iacobi in Hiſpaniam credendum eſt.

Mariana refragatur item Ximenio.

Manuſcriptus Codex Toletanus ſuſpicionis arguitur.

Primùm, quia nihil ea de re contra communem traditionem ſtatutum. Secundùm, quia rationes Ximenij rem non continent, nec quicquam perſuadent, vti perſpicue, opinor, oſtendimus. Tertiùm, quia deprehenduntur in hac ipſa ratiocinatione futilitates. Nam Rodericus Ximenius hic ait. *Iacobo fuiſſe datam poteſtatem prædicandi in Hiſpania, ſed in vſum eam reducere non potuiſſe, morte interceptum*. Quod liberè imo, & temerè dictum conſtat. Vnde enim colligit datam poteſtatem, aut ſi hoc colligit, cur non admiſit exercitium poteſtatis? A quo autem data erat poteſtas? Si à Christo, potuit in Hiſpaniam proficiſci, cum inter mortē Chriſti, & Iacobi decem plus mi-

Illius etiam admiſſa fide nil contra Traditionem euincitur.

Eius futilitas oſtenditur.

nus anni interfuerint. Si autem ab Apostolis, cur non potuit eò concedere, cum satis ad id fuerit temporis, quocunque demum anno ea facultas data fuerit; nam si eam obtinuit ante visionem lintei, idem fermè spatium erat ad petendum, & prædicandum in Hispania, quod post Ascensum Christi fuit. At demus non nisi post linteum fuisse. Cum hoc ei ostensum sit Anno 41. Christi, & Iacobus mortem obierit Anno 44. satis adhuc temporis supererat ad eundum, & prædicandum, & redeundum ex Hispania. Licuit ergo ei vti facultate data.

Affirmat vnũ temerè, & negat alterũ nexum ineptè

Illud item friuolum est, velle officere traditioni antiquissimæ, & receptissimæ restringendo eam ad certas quasdam moniales, & viduas, cum omnes fermè illam Ecclesiæ per totam Hispaniam in suis Breuiarijs, & Missarum solemnijs personarent. Præterea quàm puerile illud de Pictura Pontificis, & Burdini; ad quam necesse erat intendere digitum, & Cardinalibus monstrare, cum risu quodem sardonico, eosque ad contemptum Braccharensis grauissimi Præsulis incitare! Tandem quid ineptius, quam inducere argumentum à consanguinitate Iacobi cum Domino Christo, perinde hoc ad causam facere posset, & illud imponere Compostellano Præsuli, qui ne de ea quidem re cogitarat? quid absurdius, quàm conari de dignitate certamen inter Deiparam Virginem, & Iacobum Apostolum instituere, & eò digredi, quod in mentem Compostellani Episcopi non venerat? & historiam de descensu Virginis ad Sanctum Ildelfonsum in Toletano Templo commemorare? quasi auderet ille reliquias Sancti Iaco-

Traditionem communem conatur priuatam efficere.

Aliæ in eo contentæ ineptiæ referuntur.

bi mortui cum Beatissimæ Virginis glorioso corpore comparare: quod ne somniare quidem, vel impos sui quisquam potuisset. Nec dum ego maiora inquiro, suo loco facturus: & bipennem huic oleastro pro oliua intruso iniecturus. Carpo leuiora: & fidem eleuo paulatim, vt postea subrutis fundamentis tota illa moles historiæ ad inanem speciem fictæ corruat.

Aliæ in aliud tempus reseruantur: postea suo loco redduntur.

Et quidem diu est, quod in vero Roderico Ximenio fidem in historijs desiderabam, atque id ego collectis nonnullis erroribus animaduerteram, præter eos quos superius commemoraui. Non amo vitia hominum detegere, sed cum oportet ijs detectis veritatem tueri, temperare mihi, nec possum, nec debeo, quin eos prodam non hominis odio, sed studio veritatis. Liceat igitur nunc ad infringendam Ximenij aduersarij authoritatem contra manifestam veritatem pugnantis nonnulla in historijs grauiora peccata reuelare, vt appareat quod initio capitis proposui, minus ei à Baronio, cæterisque eiusdem sectatoribus, quanuis verus esset author esse credendum: ne posteros, quibus consulo, errare contingat. Non mihi est animus omnia Roderici Ximenij scripta euoluere, & errores, qui latent excutere. Prolixa quippe, ac inuidiosa res esset. Eos tantum promere volo, qui satis sint ad pudorem afferendum ijs, qui tam ei cito, ac facile crediderunt.

Studium modestiæ, & veritatis in authore.

Munitur via ad eleuandam fidem Ximenij in historijs

Libro 1. cap. 2. ait Scythas, qui Massagetæ appellantur, & Gotthos, & Alanos, & Vandalos, & Sueuos, & Hunnos ex Magog prodijsse. Non taxo, quod ex Magog Gotthos prodijsse dicat, cum id etsi minus constet, idonei quidam authores af-

Primus error circa Gotthos & Hunnos, & alias gentes septentrionales.

firment: sed id sugillo, quòd omnes illas locis, & linguis, & moribus diuersas gentes inde exisse scribat. Ecquis enim Vvandalos, & Sueuos Germaniæ populos cum Getis numeret? vt de Hunnis, & Alanis taceam, queis nobiles Authores diuersas regiones assignant. Nec tamen omittam de Gotthis dicere, qui debent esse nobis Hispanis hominibus notiores, ex Scandia Insula, quam Scanziam vocant alij, prodijsse: & hanc ijs patriam primum fuisse, quod omnium pene consensu qui de Gotthorum origine scripserunt, authorum receptum est.

Vera origo Gotthorum.

Supputatio temporum, quæ in fine cap. 3. habetur, ab ea, quam Romani tradiderunt scriptores, dissentit. Iam illud non est ferendum in homine, & Episcopo Toletano, quod ibidem scribit. *Tolemon, inquit, & Brutus duo Consules condiderunt Toletum, centum, & octo annis antequam Iulius Cæsar regnare capisset.* Quot hic verba tot errores sunt. Vbi hæc monstra Consulum inuenit? & quomodo Toletum ab ijs conditum, qui nulli fuerunt? & illo tempore, quo iam Toletum arma Punica expertum fuerat? Certè haud paulò erat antiquior ea Vrbs, quam vt tam parum distaret à Iulio dictaturam inuadente. Audiamus ea de re Andream Resendium virum Lusitanum eruditissimum in Epistola ad Bartholomæum Kebedium, qui cum videret Rodericum reprehensum à suis, quòd Talabrigam, siue Talaueriam Aquas vocauit. *Nomen, inquit, hoc vbi nam repererit, tute ais nescire. Ego scio. Nempe ibidem vbi Consules Tolemonem, & Brutum Toleti conditores centum, & octo annis antequam Caius Cæsar Rempublicam inuasit.*

Error circa Tuleti incetta & conditores

Andreas Resendius.

Toleti Vrbis antiquitas.

uasit. Equidem Toletum non paulo antiquius existimabam: nimirum quia Philippi Macedonum, & Annibalis antecedit secula. Qui hæc duo in Hispania ignorauit, Talabricæ nomen, & initium, & authores Toleti, quam tu ei fidem habeas?

Pergo lib. 3. cap. 18. narrat Ximenius Suintilam, & Rechimerum eius filium pacificè regnasse, & vitam cum Regno finisse, cum tamen constet vtrumque Regno pulsum, & Sisenando regnum vsurpante priuatos mortuos esse. Idque Concilium Toletanum IV. legenti apparebit, quod non latuit vigilantem historicum Marianam lib. 6. ca. 5. Error circa Regum obitus.

Libro item quarto, capitulo quinto Alfonso Catholico duos tantum ex Ormisinda filios Froilam, & Vimarum attribuit. Tres ij; nam & Aurelium ex ea genuit, quem nouo errore capitulo septimo eiusdem Froilæ fratrem dicit; atque tertium addit: dum ait Silonem fratrem esse Aurelij: qua ratione oportet vt sororem suam duxerit: nam ei Odisindam sororem Froilæ vxorem assignat, qui si frater erat Aurelij, & huius erat Silo frater; non poterat non Odisinda soror Silonis esse. Error circa Regum liberos. Et Connubia.

Aliam eius in historia incogitantiam malo verbis Marianæ dicere lib. 7. cap. 9. *hic Rodericus Præsul, inquit, Regem Alfonsum Castum ait à Leone III. Romano Pontifice impetrasse, vt Archiepiscopi Cathedra Templum à senuper extructum honestaret, cum constet id tempore Alfonsi Magni factum esse.* In eodem sæpe, ac turpiter errauit hic Ximenius, quo se maximè voluit in hoc Lateranensi Concilio commendare nempe facto Burdini Antipapæ, vt videatur Deus ab eo pœnas iniuriæ Braccharensi Episcopo illatæ erroribus expetijsse. Igitur in hac Mariana ftaxat errorem chronologicũ Ximenij.

Alij errores in Historia Ecclesiastica

narranda historia lib. 6. cap. 28. sæpiculè peccauit. Primùm ait Ottonem fuisse eum Imperatorem, qui Paschalem coniecit in vincula, & Burdinum intrusit, cum hic nullus Otto esse potuerit. Sed Henricus IV. Imperator. Deinde affirmat Burdinũ fuisse intrusum tempore Paschalis II. cum constet eo mortuo Gelasio iam Pontifice ab Hernico Germaniæ Rege V. Imperatore IV. Antipapam creatum. Tertium ait: hunc iam in ordinem redactum in monasterio Calabriæ fuisse reclusum: cum in Cassinense monasterium relegatum, & in Arcem eiusdem iam euersam rursum reliquum vitæ duxisse; omnes fermè Italici scriptores prodant: idque domestica, & idonea Cassinensis Chronici author authoritate confirmet lib. 4. cap. 70. quamquam hic tertius leuis sit error, & in quem etiam Ioannes Mariana incurrit; at duo primi magni sunt, ac in homine docto ferri vix possunt.

Mariana

Cherubinus alios corrigit

Illos dissimulare non debeo, quos deprehendit, & corrigit Cherubinus in compendio Bullarij ad Bullam 44. Leonis X. Vbi sic ait. *Rodericus inquit militiam hanc, idest Alcantara tempore Ferdinandi II. Regis Legionis institutam, & anno 1163. ab Alexandro III. & à Lucio III. & postea 1265. ab Innocentio IV. comprobatam fuisse.* Corrigendus tamen est Rodericus, quia anno 1183. Lucius III. non Alexander III. & anno 1205. Innocentius III. non IV in solio Petri sederunt.

Alios prætermitto, quos magno numero admittit in historia rerum in Lusitania gestarum, quos malo silentio inuoluere, ne quis me existimet priuato magis odio, quam communis causæ studio in hunc Authorem inuehi; tantum afferre

volo

volo testimonium grauissimi, & eruditissimi Viri Andreæ Resendij, qui lib. antiquit. Lusitan. titulo de Orichiensi Agro sic. *Rodericus* inquit *Toletanus parum Lusitanis aquus*, & eius errorem in historia taxat; hæc opinor ad eleuandam huius cui tantum fidei habere voluit Baronius, scriptoris authoritatem sint satis. Eo autem animo hæc commemoraui, vt tam Ximenium, quam Baronium viros alioqui doctissimos fabam in se cudisse appareret, & minus in hac causa vidisse, aut videre voluisse. Excusandus est tamen Ximenius, quod illa de quibus egit tempora situm ex incuria scriptorum, & iniuria hominum litteras minus curantium, & rubiginem contraxerant. Multos in rebus Lusitanicis admittit Resendius.

CAPVT XIV.

Aduentui in Hispaniam Sancti Iacobi Ecclesiastica Authoritas suffragatur.

§. I. *Probatur ex summis Pontificibus.*

ET si Traditio satis superque sit ad fidem faciendam; nec illa egeat vllis adminiculis Authoritatis, quia tamen video eam ab Aduersarijs desiderari, & ad eruditorum voluptatem pertinere, nolui hac doctrinæ parte abstinere. Rem ita digeram, vt hic solum sacram, ex Pontificibus, & Concilijs, & officijs eruditionem colligam; ac breui proponam, ne actum agam; Ratio, & methodus huiusce partis.

reliquos Authores ad calcem reseruo: & integrum, ac iustum eorum catalogum textam: & quorum sum ope adiutus, candidè, ac ingenuè fatebor. Atque vt hoc iam præmittam, quæ hic produco testimonia magna ex parte debeo eruditis, & accuratis commentarijs Michaelis d'Erze, Ximenij, Legionensis Canonici, & à sacris Regis Catholici, quo nemo de hac re latius nitidius, eruditiusque tractauit; ac æquum erat, vt quando vnus Ximenius causæ nocuerat, alter eidem Ximenius mederetur. In producendis vero Authoribus non vtar coniecturis, sed eos tantum, qui id disertè affirmant recensebo, nec afferam verba, nisi si qua maximè rem contineant, contentus indicare locos, nec enim volumen molimur, sed opusculum concinnamus.

Leo III. Pap. Igitur primò loco est Leo III. Papa, qui floruit Caroli Magni, & Alfonsi Casti temporibus, ab anno Christi 796. ad 816. à quo sedes Iriensis Ecclesiæ, Compostellam, occasione inuenti ibi corporis Iacobi Apostoli Authore Seuerino Binio, translata est. Extant illius in illa translatione sermo, & Epistola in quibus Iacobi in Hispaniam aduentus, & ibi doctrina statuitur. Hæc autem duo refert in suis de Beato Iacobo Commentarijs Callistus II. Vtriusque opera suo loco afferemus.

Ecclesiæ Cōpostell. initia

Seuerin. Binius.

Translatio Corporis B. Iacobi.

Callistus II. Secundus sit ipsemet Callistus II. qui vt habetur in eius vita tomo Concil. 3. p. 2. *migrauit ad Dominum multis præclaris constitutionibus, quæ in Decreto Gratiani recitantur, & quodam opusculo de Beato Iacobo in lucem edito clarissimus.* Hi duo Antesignani, quodammodo, & Principes huiusce veritatis authores sunt, ij quippe seorsim eam tra-

dide-

diderunt. Multi sunt alij, qui approbando *illam*, suum ij calculum adiecerunt. Quicunque enim Rreuiaria tum vetera, tum recentia Hispani Cleri propria authoritate sua confirmarunt, quæ in ijs de Beati Iacobi aduentu traditio inclusa erat, eam stabilierunt, quos diligenter enumerat Erze Ximenez parte prima tract. 1. Ac ego antequam illum viderem collegeram nonnullos ex libro Ordinis officij Gotthici, qui extat tomo primo, Siue supplementi Bibliothecæ Patrum: cuiusmodi sunt Ioannes VIII. sic dicit, cum Decimus dicendus sit. Alexander II. Gregorius VII. Paulus III. qui *Missale* inquit ille author in Bibliotheca, *& Breuiarium Muzarabicum iussit asseruari in Bibliotheca Vaticana*, additque rationem qua superius vsi fuimus. *Hac in re visus est id omne, quod non abiecit, imo apud se haberi voluit approbasse*. Hos quatuor nominat author illius libri de Ordine, quamquam ordinem temporum in ijs recensendis minimè sequatur. Nos temporum rationem numerando habuimus. Ante Paulum III. alij sunt Pontifices nominandi, ita vt quartus sit Victor III. à quo item teste antiquo, & fortè idoneo Authore Iuliano Perezio (de quo suo loco) Breuiarium Muzarabicum anno 1086. approbauit quémadmodum eodem anno in Chronico testatur.

Breuiarijs cō firmatur aduentus in Hispaniam Iacobi Traditio

Erze Ximenez

Supplementū Biblioth. PP.

Qui Pontifices Breuiariū & officium Gotthicum approbarint.

Victor. III.

Quintus numeratur Callistus III. à quo in Bulla expedita anno 1456. in gratiam Ecclesiæ Sanctæ Mariæ à Columna Cœsar Augustanæ manifestè dicitur Beata Virgo apparuisse Beato Iacobo, & illi Templum in eodem, quo eam viderat loco ædificasse. Cuius diplomatis exemplum afferunt nonnulli Hispanorum scriptores, ac inter

Callistus III

eos

eos Erze Ximenius p. 1. tract. 1. cap. 115.

Paul. III. Sextum adduco Paulum III. qui tres litteras solemnes Apostolicas expediuit Breuiaria Hispanica confirmando, quæ in suis lectionibus aduentum Iacobi in Hispaniam astruebant. De principali diximus. Alias duas affert Erze Ximenez parte prima, tract. 1. cap. 115.

Iul. III. Septimus est Iulius III: cuius extat in Breuiario Ordinis Sancti Dominici edito anno 1552. in quo canitur hymnus, & habetur lectio de hac re, Bulla solemnis formulæ id approbantis.

Pius IV. Paul. IV. Pius V. Concil. Trid. In Octauo. qui est Pius V. duo alij Paulus IV. & Pius IV. Pontifices insunt. Quod enim ille correxit, ac correctum in Ecclesia recitandum ex Decreto Concilij Tridentini Breuiarium, in illo mentionem facit suscepti consilij à Paulo, & Pio IV. qui illam recognitionem antea agitarant, quã Pius V. perfecit, atque adeo ex omnium sententia illud editum est. Insigni illa particula inserta in quintam lectionem. *Mox peragrata Hispania, ibique prædicato Euangelio rediit Hierosolymam.*

Greg. XIII. A Gregorio XIII. qui nono loco venit numerandus tria testimonia huiusce rei accepimus. Primum anno 1581. approbatione officij Toletani Archiepiscopo tum Gaspare Quiroga Generali Inquisitore. In quo ad diem 30. Decembris translationis Anniuersarium hæc verba continentur.

Breu. Tolet. *Deo igitur duce per vastum mare delata nauis breui peruenit in Hispaniam, quam Iacobus viuens lustrauerat, & in qua Dei cultum magnis laboribus disseminauerat.* Secundum Anno 1584. in confirma-

Carmelit. tione solemni Breuiarij Carmelitani, quod semper retinuit formam illius à Pio V. recogniti, & casti-

gati.

gati. Tertium in commendatione Breuiarij Comensis facta, quæ visitur in ipsomet Breuiario typis mandato Anno 1585. quod retinet lectiones commemoratas. Comense

Decimus numero Sixtus V. magnum huic causæ momentum attulit, cum Anno 1589. officium proprium in honorem S. Iacobi Apostoli cum octaua, solemnis diplomatis authoritate muniuit; in quo prosa, & rythmo illius in Hispania prædicatio sæpe affirmatur. Sixtus V.

Sed illustre omnino est testimonium, quod supra attulimus Vrbani VIII. in noua recognitione Breuiarij Romani, cui restituta est formula prisca, quæ in traditionem tempore Clementis VIII. conuersa fuerat, retenta aduentus, & prædicationis Sancti Iacobi in Hispania affirmatione. Cui adijcio nouum momentum, eundem Pontificem cum accepisset recognitionem, & sententiam in ea quam instituerat Congregatione à Iudicibus latam, dixisse. *In eadem se semper fuisse sententia*: ac sibi cordi esse illud concorde consultorum, de prædicatione S. Iacobi in Hispania, iudicium. Quod viuæ vocis oraculum ex Apostolica Cortina prolatum hanc rem magnopere commendat. Breu. Rom. Vrban. VIII. VrbaniVIII. præclarum de aduentu in Hispaniam Iacobi testimonium.

V CA-

CAPVT XV.

Probatur ex Concilijs.

PLVRA solent Authores nostri ad probandam huiusmodi, quam statuimus sententiam, proferre Concilia, quæ examinare operæ pretium duco.

Probatur authoritate Cōciliorum. Brachar. I.

Primum est Concilium Bracharense primum, de quo supra diximus, repertu in Archiuio Alcobatiēsis Cœnobij in Lusitania antiquorum scriptorum thesauro. Cisterciensis illud est ordinis ex Bernardi instituto. In hoc igitur codex inuentus duplex huius Concilij manuscriptus ab eximio indagatore Antiquitatum Fr. Bernardo à Britto eiusdem familiæ Regio, & eleganti Chronologo, quod ille edidit in lucem in 2. p. Monarchiæ Lusitan. ann. 1609. cum eiusdem antea non pauca exempla transcribi curasset, quorum duo D. Augustino Castrio Archiepiscopo Bracharensi postulanti missa sunt. Imo is ea suis sumptibus transferri iussit: quod summæ fidei argumentum esse potest.

Fr. Bernardus à Britto.

Eius itaque Concilij cap. 3. cum de cura, & custodia Reliquiarum agat illa periodus est. *Præcipuè de Patre nostro, & Apostolo huius Regionis Petro Ratiastensi, quem ad saluandas animas Iacobus Domini consanguineus dimisit*. Auidè arripiunt testimonium tum Bracharenses ad suam prærogatiuam Primatus asserendam, tum reliqui Hispani ad Sancti Iacobi aduentum, & prædicationem affirmandam. Mihi habita omnium pace liceat de hoc Concilio dubitare; nec enim ex quo in-

Vtrum hoc I Bracch. verū, & idoneum sit.

illud incidi (incidi antem iam diu cum de Concilijs hoc in Collegio Controuersias institui) in animum potui inducere illud Concilium esse idoneum. Non possum id modo latè, & accuratè ostendere, qui id præsto in meo de Concilijs, & Ecclesia, quod adorno, volumine. Paucis tamen dico: ne me quis arguat temeritatis. Primùm illud Concilium, & Anno, & Rege caret, contra quàm in cæteris tum Bracharensibus, tum Toletanis, tum alijs ex Hispania fieri solet. Secundum ieiunium maxime, ac tenue est, cum tribus, quatuorue capitibus terminetur, ac nullum Canonem ediderit. Tantùm præmissa Confessione fidei, Statum Hispaniæ, & periculum Reliquijs Sanctorum imminens proponit, idque frigidissimè tractat, & nihil ferè momenti decernit. Tertium ratio congregandi longè diuersa est ab ea, quæ in reliquis Hispaniæ Conciliis seruari, solita, & proponendi, & agendi methodus, tantis Episcopis, haud digna. Quorsum enim congregantur Episcopi decem ex tot Prouincijs collecti ad rem, quæ vix agitata est, nec magni erat pretij operæ, tractandam? Alienum erat à tot tamque grauibus viris ea tantum de causa conuenire, vt de occultandis Reliquijs ageretur. Quod vnusquisque in sua Ecclesia curare poterat. Certè alia materies, aliud pondus est rerum in alijs Bracharensibus Concilijs agitatarum. Vti ostendunt tot, tamque illustres Canones Lusitano iudicio, & studio Religionis tuendæ digni, quos qui legat, & cum istis conferat, statim suspicabitur horum Lusitanos non esse Authores. Quartum, cur ij Episcopi Ecclesias suas imminentibus Barbaris deserebant, vt de

Examinantur Acta Concilij.

re tam facili consultarent, cum præsertim tempestiua ea præparatio esset, & mora perniciosa? At necesse erat Fidei professionem emittere, ac ea præcipuè de causa conuenerant. Non erat hæc in Concilio necessariò emittenda. Sed populos docenda: & domi tuenda; nec enim egebant Pastores corfirmatione, sed oues, quas in medio relinquebant discrimine. Præterea ista Fidei professio suspicionem mouet: nihil enim in ea ad detestandos Priscillianistarum errores, vti in alijs fieri solebat Hispaniarum Concilijs, pertinens reperitur. Omnia aduersus Arium proponuntur, quo tempore ea hæresi laborasse Hispaniam non legimus, nec ab ijs qui imminebant barbaris ea erat inducenda, qui Alani, & Sueui, & Vvandali cum essent, minus certè Arianos sectabantur. Iam verò in ipsamet formula Confessionis deest particula omnino necessaria ad ritè, ac catholicè sentiendum. Quid enim sibi vult illud. *Credo in Deum vnum verum, æternum, ingenitum, à nullo procedentem*: non nominato *Patre*, cum omnino exprimendus esset, ne quis existimaret sentire illos Patres cum Arianis qui solum *Patrem Deum* esse per Antonomasiam dicebant. Insuper illa confessio quæ *ad Spiritum Sanctum à Patre, & Verbo procedentem* spectat haud dubiè præcox est, non enim tam cito ea veritas in Concilijs expressa fuit, cum præsertim Concilia Bracharensia Nicenæ Fidei formulam sequerentur. Tandem quì Episcopus Numantinus, & Emeritensis in eo Concilio subscribunt, cum ad Calleciam minime pertinerent? Emeritensis totius Lusitaniæ Metropolitanus esset, ac primo interdum loco in Nationalibus

Hæresis Priscilliani.

Confessio Fidei facta in eo Concilio.

libus Concilijs, atque adeo ante Bracharensem subscripsisset, vti apparet ex tertio, & septimo Concilio Toletano, & alijs quæ contra Rodericum Ximenium adducemus. Vt omittam illum titulum Episcopi *Eminensis* qui nusquam reperitur; & vox *Vlixbona* quæ multò est, quam pro illo sæculo recentior. Hec cursim: vt significem me haud temerè ad prætermittendum illius Concilij in re tam graui, seriaque testimonium, motum fuisse.

Afferunt alia Concilia in quibus mentio fit Sãcti Iacobi honorificentissimis titulis affecti, vti *Beatissimi Apostoli Patroni*, & eiusdem modi; idquè authore Iuliano Perez Archipresbytero, quo multum vti solent certi quidam scriptores, confirmant. His ego prorsus abstineo, quod rem non continent: nec is mihi author multum arridet, & Perezij cognomen nuperum quiddam olet.

Alia testimonia minus idonea.

Aliud argumentum in Basiliensi Concilio assumunt, in quo prima sedes Toletano Archiepiscopo attributa est, ob id nimirum, quod eius nationis erat, quam Sanctus Iacobus Apostolus Fidei prædicatione lustrauerat. Concurrerant circa prærogatiuam loci quatuor. Ioannes Archiepiscopus Toletanus, Ioannes Archiepiscopus Rhotomagensis, Richardus electus Eboracensis: Andreas Episcopus Pocznamiensis, singuli suarum Nationum Præsidentes: ac in ea controuersia affirmant vicisse Ioannem Toletanum ea ratione, quòd gens Hispana prius Fidem Catholicam acceperat. Huius rei Authores inter cæteros sunt Erze Ximenius prima parte tract. 2. cap. 2. & Valdes lib. de dignitate Regum, & Regnorum Hispaniæ.

Concilij Basiliensis authoritas à recentibus authoribus adducta iniepta esse monstratur.

Erze Ximen.

Valdes

Con-

Confirmat assumptum Erze testimonio Cardinalis Turrecrematæ in sermone de Sancto Iacobo c. 13. citat verò locum Basiliensis Concilij tom. 3. Editionis Coloniensis sess. 1. pag. 5. & nititur hisce verbis. *Quo loco taliter electo, & pronunciato, ac assignato, & deputato vocati fuerunt in locum dictæ Congregationis Reuerendissimi Patres, & Domini, Domini Ioannes Archiepiscopus Toletanus nationis Hispanicæ Præsidens. Ioannes Archiepiscopus Rhotomagensis nationis Gallicanæ Præsidens. Richardus electus Eboracensis Anglicanæ nationis Præsidens. Andreas Episcopus Poczaniensis nationis Germanicæ Præsidens, in quorum præsentia dicti loci electio fuit solemniter publicata.* Ex his colligit Erze Prælatum fuisse Toletanum his verbis, quæ latinè reddo. *His constat anteposuisse Concilium illum Antistitem Hispaniæ Præsidentem assignando ei præstantiorem locum quàm alijs, qui pro Gallicana, & alijs nationibus.* Rationem vero affert ex Turrecremata.

Turrecrem.

Non soleo multum authoribus antiqua citantibus fidere, doctus meo malo, ac expertus me aliquando deceptum, quod ne deinceps contingeret, adire fontes statui, & ex ijs bibere. Accidit mihi legenti eos, & apud eos locum Concilij, vt hac de re aliquantum ambigerem, quod cum antea Concilij Basiliensis acta, quæ sunt prolixa, non semel legissem, nunquam id obseruassem. Quare Concilium euolui non ea modo prima sessione, sed in alijs etiam locis, qui rem continerent, nec vnquam contentionem vllam de prærogatiua loci reperire potui. Imò inueni illud, quod ab Erze Ximenio affertur testimonium, ac totidem verbis

bis habetur in Concilio, nihil ad dignitatem loci inter eos Epiſcopos ſtatuendam pertinere. Ne mirere lector. Audi tantum & percipe. Vocati ſunt illi quatuor Archiepiſcopi, vt de mutando loco Concilij, qui tum Senis erat, Baſileæ Vrbe conſentirent, quod ijs inconſultis fieri æquum non erat. Itaque decreto iam, & deſignato loco Baſilienſis Vrbis, *vocati fuerunt* illi quatuor nationum Principes, vt ratum haberent conſtitutum, idque manifeſtum eſt in Concilio: continuemus præciſa verba. Pergit Concilium. *Et per ipſos Dominos Archiepiſcopos, & Epiſcopos approbata, & confirmata. Dominus Ioannes Archiepiſcopus Toletanus Hiſpaniarum Primas, Regnique Caſtellæ maior Cancellarius, & ſupradictæ nationis Hiſpaniæ Præſidens ad dictam electionem reſpondit. Se habere duas voces, vnam vt Præſidens nationis ſuæ Hiſpanicæ: aliam vero, vt Archiepiſcopus, & Primas Hiſpaniarum. Quantum ad primam vocem non poſſe conſentire niſi requiſita, & conſentiente natione ſupradicta, quantum vero ad ſecundam vocem videlicet, vt Archiepiſcopus, & Primas dixite ſe conſentire: & expreſſe conſenſit.* Itaque de loco futuri Concilij, non de loco digniori inter quatuor Archiepiſcopos agebatur. Idque manifeſtum eſt ex ſubſcriptione Notarij. *Et ego* inquit. *Petrus Clerici Clericus Ambianenſis Diœceſis Magiſter in Artibus publicus authoritate Apoſtolica, & inclytæ nationis Gallicanæ in prædicto Sacro Concilio Senenſi Notarius, quia huiuſmodi electioni, pronunciationi, aſſignationi, & deputationi loci futuri Concilij, vt præmittitur proximè celebrandi, præſens fui, &c.* Qua ratione ergo aſtruatur hæc de loco, & ratione

Baſilenſe Cõcilium examinatur.

ne

ne obentæ prærogatiuæ sententia, ego non video: id solum reperio nominari hic primo loco Hspanum, sed locum ei primum in Concilio datum non inuenio. Quod verò attinet ad contentionem, Turrecremata, vti ab Erze citatur: non cum Gallo, & Germanico, sed cum Anglo susceptam fuisse narrat, eique Hispanum præstitisse. Sic enim. *Sicut Beatus Iacobus fuit primus inter Apostolos, qui Martyrium pro Christo suscepit, ita Regnum Hispaniæ videtur inter omnia Regna Fidei lumen, & Christianitatis titulum suscepisse, sicut Basileæ dum, cum Anglis de excellentia Regnorum altercabatur, fuit ostensum, & probatum.* Quare hoc testimonium idoneum ad rem, de qua tractamus probandam esse non puto. Cæterum hoc in medio relinquo. Forte enim erit alia editio Concilij, in qua aliter acta referantur. Verum iuxta horum tenorem nihil potest certi haberi: nec ratio Turrecrematæ quidquam expressum continet: Quod si contentio solum cum Anglis fuit, non video quorsum ea tendat, nec quid euincat. Illud obseruo; si res, vti commemoratur accidisset, multum in ea momenti fore oportere, cum initia illius Concilij germana fuerint ante sessionem secundam, in qua infœliciter, & falsò decretum, Papā Concilio subiectum esse, ob quam infaustam, & erroneam doctrinam, *Conciliabulum*, seu vt vocat Lateranensis Leone X. Synodus *Conuenticulus* esse Acephalus cæpit. Sed hæc aliàs.

Nihil hac de re, aut egisse, aut statuisse ostenditur.

Concil. Basiliense fuit Cōciliabulum. Leo X.

Explosis tanquam suspectis huiusmodi testimonijs Conciliorum, superest vnum irrefragabile, idest Concilium Toletanum IV. in quo Patres serio, & grauiter egerunt de ordinanda certa, &

con-

constanti Missalis, & Breuiarij ratione, *quæ in toto*, sic aiunt cap. 2. *Hispania*, *& Gallia*, puta Narbonensi, Prouincia, *seruaretur*. Quam Prouinciam demandatam fuisse Sancto Isidoro omnium fermè Authorum consensu traditur. Id eo anno Baronius, & Spondanus, & Bisciola, id Loaysa in notis, ac cum eo Binius, id Mariana lib. 6. cap. 4. ex traditione confirmat, qui diserte secundum eam scribit *Missale*, *& Breuiarium Mozarabum*, *sacrorum, precumque diurnarum, ac nocturnarum ritus Isidori tribui*. Imò & partem Leandro assignat. *Tametsi* inquiens *nonnulla Leander inuenerit*. Cum autem in ijs expressa mentio de Iacobi in Hispania prædicatione fiat: quemadmodum infra monstrabimus, authore certè Concilio id approbatur, & commendatur. Igitur Concilium Toletanum IV. iure pro hac sententia citari debet.

Mariana

Leander

Concilij IV Tolet. pro hac veritate authoritas.

Aliud Concilium, quod immeritò generale vocat Erze Ximenius parte prima, tract. 2. cap. 2. fuit Ioannis X. tempore, Romæ habitum super his officijs sacris tum Missalis, tum Breuiarij, Gothicis: nam cum Authore Mariana lib. 7. c. 20. persuasum esset Romanis, in ratione precandi Gotthica multa esse deprauata Ioannes Zanello, quẽ in Hispaniam miserat ad visitãdum Iacobi Apostoli corpus, deinde legatum instituerat ad recognoscendos illos sacros Hispaniæ libros, & Ritus, commẽdauit, vt quæ de ea re comperisset Romã ad se deferret. Quod ille diligenter præstitit, ac in Vrbẽ reuersus, cum Pontifice communicauit. Qui super eo conuocatis Patribus, de omnium consensu retenta fuit illa prisca orandi, & celebrandi ratio. Et solum *illud* ait Mariana de nouo sanxere. *In sacratiori, secre-*

Fauet Conc. Romanũ sub Ioanne X. Mariana

cretaque Sacrificij Christiani parte Romano ritu precandum videri. Nimirum alia mystica verba, quibus panis vinumque in Corpus, & Sanguinem conuertitur, retenta tamen sententia, proferebant ad hunc modum. *Hoc est Corpus meum quod pro vobis tradetur. Hic Calix nouum testamentum est in meo Sanguine, qui pro vobis, & pro multis effundetur in remissionem peccatorum*. Hactenus Mariana.

Baron. Quod item refert Baronius tomo 10. ad Annum 918. num. 2. non minore, quam Mariana pondere verborum. Consentit author Ordinis Diuini officij Gotthici Mustarabum, quem superius adduxi

Biblioth. PP. ex XV. tomo Bibliothecæ Patrum pag. 777. qui his verbis narrationem suam concludit. *A Pontifice confirmatus est ordo Missæ huius, totiusque diuini officij, vt in Hispania mos inoleuit, celebrandi*. Fateor in his Authoribus Concilij nomen desiderari. Verum *Conceßum* Mariana: *Synodum* Baronius, quod perinde est, appellat. Itaque Romanum possumus hoc secundum vocare Concilium.

Confirmat Conc. Trid. Tertium, & quidem summæ Authoritatis est Tridentinum. Quippe quod sess. 25. in fine, vbi continuatio sessionis ponitur, titulo 3. iubeat ea, quæ de recognitione, & castigatione Missalis, & Breuiarij certis quibusdam Patribus commissa fuerant, Sanctissimo Romano Pontifici exhiberi, vt eius iudicio, & authoritate terminentur, & euulgentur, quare haud dubium est, quin rata habuerit iam tum ea, quæ postea à Pio V. Pontifice sunt

Pius V. decreta. In quibus cum vetus, vti alias diximus, formula lectionum de S. Iacobi in Hispaniam aduentu, & prædicatione approbetur, deducitur eam quoque Concilio probatam fuisse, quæ sanè

summa

summa Authoritas est. Ac hisce opinor Concilijs nemo obsistere, opinor, poterit, aut refragari.

CAPVT XVI.

Probatur ex Breuiarijs.

QVANTA sit sacrorum officiorum, quæ Breuiaria dici solent, Authoritas non opus est, dicere cum nulla in re maiorem, & frequentiorem operam Pontifices, & Concilia posuerint, quam in ijs ordinandis, & recognoscendis, & corrigendis, quod ex publicis Diplomatibus, & Decretis super ea re expeditis constat. Quare quæ in ijs leguntur, & recitantur, certa ea, & explorata existimari debent, nec illa tantum, quæ Romana sunt, & publicam fidem habent, sed illa etiam idonea iudicanda sunt, quæ Ecclesijs priuatis sunt concessa: nam & hæc authoritate Apostolica sunt approbata, siue Bullis expressa, siue viuæ vocis oraculo confirmata, siue consensu re comperta tacito: quare quæ hic ex ijs desumpta sunt testimonia, multum ad causam faciunt.

Accedit Breuiarij Officij Diurni authoritas.

Hoc argumentum eruditissimè tractauit Erze Ximenius p. 1. tract. 3. qui omnes pene Bibliothecas Romanas excussit, & ex alijs exempla postulauit ad huiusmodi veritatem confirmandam, cui video nihil addi posse. Sed quia Hispanica lingua scripsit, consulam communi legentium vtilitati, breuiter numerando, quæ ille latissimè persequutus. De meo si quid addam, seorsim ponam.

Erze Ximen.

Romana Breuiaria Antiqua manuſcripta tria quidem numerat. Duo in Archiuio Sanctæ Mariæ Maioris, tertium in Bibliotheca Sanctæ Mariæ de Vallicella Patrum Oratorij, quæ hodie Eccleſia noua dicitur, quorum lectiones, & Antiphonæ prędicationem Sancti Iacobi in Hiſpaniam teſtantur. Adiecit Breuiarium Capuanum, Piſtorienſe, Lucenſe, Comenſe, in Italia; ex Gallia producit Santonenſe, & quod appellat Gallicanum, quod fermè commune ſit. Ex Dalmatia vnum. Ex Polonia Cracouienſe. Ex Ruſſia Varmienſe. Adiungit alia apud Armenos vſitata, apud Germanos Eiſtetenſe, apud Burgundos Beſuntinum. Iam verò Hiſpana recenſere non oportet, cum nulla ſit ferme Cathedralis Eccleſia, quæ in Breuiario Sancti Iacobi aduentum, & prædicationem non recitet. Nec verò hoc numero comprehenduntur Breuiaria Religioſorum Ordinum, in quibus de hac re fit mentio. Benedictina, Auguſtiniana, Dominicana, Franciſcana, Carmelitana, quæ numerare prolixum eſſet. Ego tria mihi vindico expendenda.

Breuiarium ex Archiuio S. Mariæ Maior. S. Maria de Vallicella. Capuan. Piſtorienſe Lucenſe Comenſe Gallican. Cracouienſe. Varmienſe Armenum German.

Religioſor. Ordinum.

Roman.

Primum eſt Romanum, de quo ſatis ſuperius dixmus. Huius ſacra; & communis authoritas eſt. Multorum, & ante Pium V. & omnium vno excepto Clemente VIII. qui Traditionem haud magna, meo iudicio, differentia inſeruit approbata.

Mediolan.

Secundum eſt Mediolanenſe, ſeu Ambroſianum, quod à Sancto Ambroſio fuit inſtitutum, & concinnatum, quemadmodum teſtatur Sanctus Carolus Borromæus Cardinali in Epiſtola Præliminari: in quod *etſi*, eodem Cardinali teſte, *non-*

S. Carolus Borrom.

nulla

nulla priuatim haud rectè introducta fuerint, ea tamen ille omnia recognouit, & ad calculos reduxit, vt nihil in eo nisi purum, & ad normam S. Ambrosij accomodatum remaneret. Quare ille illud *Ambrosianum, nostrum* appellat; ita vt hoc pro vero, ac legitimo Ambrosiano haberi debeat. Itaque magna authoritas est à tanto viro commendata. Quod autem à Sancto Ambrosio Mediolanensis Ecclesia officia, & ritus acceperit, non hic tantum modo tradidit Sanctus Carolus, sed etiam in Concilio Mediolansi I. ad finem, verbo *de Pœnis* &c.

In hoc ergo Breuiario de Sancto Iacobo sic legitur. *Iacobus Maior, Apostolus Domini, frater Ioannis Euangelistæ, filius Zebedæi, cum vniuersam prædicando peragrasset Hispaniam, &c.* quod à Sancto Ambrosio positum esse, ex aoprobatione Sancti Caroli manifestum est, nisi enim ab illo acceptum esset Cardinalis, qua erat accuratione, & seueritate expungeret. Nemo quippe Borromæo, vel in sacris tuendis, vel in moribus castigandis attentior vsquam, & vigilantior, & seuerior extitit. Quemadmodum eius, quæ extant, sex Concilia testantur.

Tertium sit Breuiarium Hispanicum priscum, quod postea Muzarabum, vel Mustarabum nuncupatum, de quo, vltra illa quæ iam diximus, pauca dicemus. Ante Isidorum viguisse constat: nam is illud non condidit de nouo, sed recognouit, ac ordinauit, ac in meliorem, quam antea erat, formam redegit. Vnde illius patet antiquitas, ac ex ea authoritas. Non pauca de illo superius diximus: idcirco breuiores erimus. Id Breuiarium & Missale, *Gotthicum* antea dici consueuerat, vti Breuiar. Gotthicum, siue Muzarabicũ.

Ma-

Mariana
Loaysa
Liber de Diuin. offic.

Mariana lib. 6. cap. 3. & Loaysa in notis ad quarqum Concilium Tridentinum, & liber Diuini officij Mustarabi tomo octauo Bibliothecæ tradunt. Post correctionem autem, ex præscripto Concilij ab Isidoro Isidorianum dictum. Ex quo Arabes in Hispaniam irruperunt, quod eo Christiani inter eos habitantes, quasi captiui vtebantur Muzarabum, seu Mustarabum nuncupatum. Fuit ergo illud *ex antiquo Gotthorum more conseruatum*, & totum emendatum ab Isidoro, & castigatum: *vt nemo* sit, quemadmodum habetur in eo libro Ordinis officij Mustarabici, *qui de illius integritate, seu authoritate ambigat, cum à Sanctis institutum ab ijsdem prouectum, miraculosè fuerit confirmatum*. Quod ibi exactius multis argumentis demonstrat. Et capite 24. hoc officium nunc Muzarabicum, nunc Isidorianum, nunc Gotthicum appellat. Verba autem, quibus Patres Isidoro hanc Prouinciam demandarunt excerpere volo, ex cap. 2. Concilij Toletani IV. *Vnus igitur Ordo* inquit *orandi, atque psallendi nobis per omnem Hispaniam, atque Galliam conseruetur, vnus modus in Missarum solemnitate, vnus in Matutinis, Vespertinisque Officijs*. Idque affirmat Baronius tom. 8. anno 615. numero 68. & 70. & in notis ad Martyrologium XXV. Iulij citat hymnum huius Breuiarij, quod vocat *Toletanum secundum regulam Isidori*. In hoc igitur præter lectiones ponitur hymnus, qui perspicuè continet aduentum, & prædicationem Sancti Iacobi in Hispania his rythmis

Concil. Tol. IV.

Idem liber.

Isidorus author Breuiarij Antiqui Gotthici.

Concil. Tol. IV.

Baron.

Breu. Tolet.

Magni deinde Filij tonitrui
Adepti fulgent prece Matris inclytæ

Vtrin-

Vtrinque vitæ culminis insignia
Regens Ioannes dextra solus Asiam,
Et læua fratrem positus Hispaniam.

Et rursum

O vere digne Sanctior Apostole,
Caput refulgens inclytum Hispaniæ,
Tutorque nobis, & patronus vernulus
Vitando pestem, esto salus cœlitus
Omninò pelle morbum, vlcus, famemque, &c.

Integer hymnus affertur in Ordine illo Offcij Muzarabici tomo XV. Bibliothecæ pag. 785. insertus horis vespertinis multo longior, & aliquantò dissimilior ei, quem recentiores habent Authores, sed nullatenus sensu alienus. Liber de ordine officij Mustarabici.

Adijcit Breuiario pondus, Missa, quæ ibi tota ponitur, vti est in Missali Muzarabico, propria Beati Iacobi; cuius nonnullæ Orationes significant prædicationem eiusdem Apostoli in Hispania, vti est illa post initium Missæ tertia, in qua sic ad finem. *Ea nobis obtineat adimplere, quæ in ipso Apostolo docente cognouimus.* En mentio expressa doctrinæ. Et rursum post oblationem. *Viuant in nobis Domine IESV Apostoli tui Iacobi prædicamenta doctrinæ, quibus docemur, &c.* Nec opus est alio argumento, quam quòd tota Missa in laudem Apostoli sit composita. Quorũ nisi ille doctor, & patronus Hispaniæ foret, non illa Missæ formula in eius solemnijs vsurparetur. Quare non immeritò Author Bibliothecæ in prœmio ad officium, & Missam Sancti Iacobi, de quibus agimus. *Quia festum* inquit *Sancti Iacobi Hispaniarum Patroni inter solemniora censetur, adijciam hoc consequenter vesperas, & Missam, &c.* quod ex ijs nouit

Missa S. Iacobi.

Vnius è Bibliotheca Patrum authoris egregium de hac re testimonium.

uit Patronum eum Hispaniarum esse. In cuius honorem, & Missa, & Officium solemne, ac proprium cantabatur, & recitabatur.

CAPVT XVII.

Falsum esse, & commentitium istum Commentarium manuscriptum Toletanum à Garcia Loaysa inuentum perspicuè ostenditur.

Commentarius à Garcia Loaysa inuentus quì authoris videri suspectus cæperit?

EX quo legere hunc Commentarium capi: Cæpi autem initio mearum in hac Alma Sapientiæ Academia lectionum, antequam vllum Hispanum Authorem (iuratus dico) legissem, suspicatus sum fœtum adulterinum, ac suppositum esse. Nolui tamen statim ea de re diligentius inquirere, quòd vellem etiam eius integra Fide aduentum Sancti Iacobi in Hispaniam sustinere, quod videram nihil in eo, & si germanus fœtus Roderici Ximenij esset, inueniri, quod à Traditione dimouere, acutum, & accuratum lectorem posset. Moueri me item siui authoritate tantorum virorum Loayzæ, ac Baronij, & quem permagni facere soleo, Spondani, & Seuerini Binij, quem iuxtà æstimo. A quo illud manuscriptum recipitur, & citatur in eo loco Decreti Gundemari: & notis ad Lateranense illud Innocentio III. Concilium tom. 3 p. 2. pag. 699. Itaque nolui

initio

initio repugnare, ne aut viderer eos deterrere, & illos Episcopos imitari, quos aiunt ad conspectum Ximenij tacuisse, & timuisse, aut nobilissimorum Scriptorum Fidei, nisi magnis, idoneisque argumentis detrahere. Ac videbatur mihi multo maius me operæ pretium facturum, si quæ eos mouerant à sententia concepta recedere, argumenta refellerem, quàm si ea negando tollerem, perinde, ac cum ijs luctari non possem. Nunc postquam, opinor, apparuit omnia à me satis esse confutata: nec quicquam ex ijs veritati communis sententiæ obesse, in animum induxi totam hanc machinam, qua nitebatur dubitationis ędificium, prorsus euertere.

Cur author non ab initio statim illum improbarit?

Duo mihi propono. Alterum hoc instrumentum tot mendis scatere, vt Fidem nullam mereatur. Alterum illud Roderici Ximenij opus esse non posse.

Scopus Authoris.

Antequam ad menda, & errores veniam. Animaduerto de hac lite nullam prorsus in historia, & actis Lateranensis Concilij mentionem fieri. Quo certe nomine iam suspectum videri incipit. Cum causa tam grauis fuerit, vt silentio præteriri vix posset. Cum præsertim tot aliarum minoris momenti rerum in eo expressa vestigia reperiamus. At non erat, dicet quispiam, locus, aut occasio ea de re, aut statuendi aliquid, aut loquendi. Erat certe, nempe cap. V. vbi de dignitate Patriarcharum Græcorum, & in VI. vbi de Metropolitanis, & Concilijs, quæ ab ijs celebrari debent, & in VII. in quo de correctione excessuum, quæ ab Episcopis in subditos exercenda est agitur. Et in alijs in quibus similia tractantur opportuna

Infirmatur I. ex eo quod nulla in Lateranen. Concil de illo mentio.

Acta in Concilio Lateranensi.

tuna se dabat huius Controuersiæ componendæ occasio : quæ cum palam coram Pontifice , vti scribitur, tanta contentione agitaretur , digna erat quæ sibi aliquam Concilij partem vindicaret. At silentio res tota inuoluitur. Itaque de Prædicatoribus , de Magistris scholasticis, de Capitulis Monachorum, de electione per scrutinium , vel per compromissum , de iustitia sæculari , de formula litterarum Prædicatorum, de cura viduarum, deque habitu illarum ; multus sermo. De re tam graui, ne verbum quidem fit in eo Concilio. Ac ne obijcias causam huiusmodi esse controuersam, atque adeo prætermissam, ne strepitus iudicij cursum rerum in Concilio grauissimarum turbaret ; Occupo. In eo causa Stephani Archiepiscopi Cantuariensis accusati de suspicione proditionis in Regem , & contemptus Censurarum ab Innocentio ei impositarum , & ob id in eodem Concilio puniti lata in eum , siue confirmata suspensionis sententia. Verum graues, opponunt , & quæ Regium , & Pontificium ius attingebant Controuersiæ illæ fuerunt. Esto. Quid tamen respondebunt ad aliam quæ ibidem acta est, causam, de confirmando in Eboracensi Ecclesia , ad quam euectus fuerat a Canonicis Simone Langetona , quem Innocentius III. noluit confirmare, surrogato Vualtero de Trai Episcopo Vvigoniensi , qui Virginitatis florem illibatum retinere ferebatur. Quæ duæ causæ apud Binium in notis, citato Matthæo Paris, reperiuntur. De nostra autem controuersia altissimum silentium est, cum in re tanta versaretur. Hæc, & alia suspectum mihi facere cœperunt istud instrumentum Toletanum. Non tamen idcirco

Leniores causæ in eo Concilio sunt propositę. Binius Matth. Paris

circo mihi persuasi, nisi posteaquàm ea meo suspicio altius insedit animo, ac eadem coegit reliqua scrupulosius inquirere.

Cuiusmodi ea fuerit, pando.

In ipsomet principio error est Chronologicus. Ait. *Anno Domini ducentesimo supra millesimum celebratum esse Concilium.* Quindecim annis antè posuit: nam illius annus fuit millesimus ducentesimus decimus quintus, qui incidit in annum decimum octauum Innocentij III. quem creatum fuisse constat anno 1198. Vnde nouus error existit, tertio anno eius Pontificatus habitum fuisse Concilium: non autem XVIII. vti Commentarius prodit. Grauior est alter error, cùm in disceptatione cum Braccharensi Episcopo ait. *Orta discordia inter Paschalem Papam II, & Otthonem Imperatorem.* Ecquis hic Ottho Imperator? Henricus fuit Rex Germaniæ Imperator IV. Tertij Filius, qui super inuestituris cum tribus Pontificibus Paschali, Gelasio, Callisto, omnibus nomine secundis, Armis disceptauit. Hic series incipit errorum. Affirmat Burdinum tempore Paschalis sedem Romanam ope Henrici Imperatoris inuasisse, quod omnino alienum est à veritate: nam Paschali viuo, non Burdinus, sed alij tres Antipapæ restiterunt, qui Clementi Pseudopontifici tertio vnus post alium successerunt, & Rempublicam Christianam turbarunt. Hi autem fuere Albertus Atellanus, Theodoricus Romanus, & Syluester IV. dictus. Nullus Burdinus, quem mortuo iam Paschali, Henricus Gelasio obstrusit. Hunc alius maior sequitur error. Sequitur enim. *Huic*, idest *Gelasio*, *succedit Alexander III.* Mira

Infirmatur II ex erroribus.

Error temporum.

Error personarum.

Error in successione Pontificum

ſupputatio. Dormiebat hic Author. Inter Gelaſium, & Alexandrum tertium, octo Pontifices intercurrerunt. Calliſtus II. Honorius II. Innocentius II. Cœleſtinus II. Lucius II. Eugenius III. Anaſtaſius IV. Adrianus IV. Cui ſurrogatus Alexander III. Et tamen huic viro credidit Baronius, & Loayza: alijſque id perſuaſerunt. Iam vero lapſus ſequens turpiſſimus. Affirmat *Alexandrum III. com Otthone Imperatore in gratiam rediiſſe, & pacem inter Imperium, & Eccleſiam Romanam conſtituiſſe*. Riſi cum hæc legi, videtur mihi Author huiuſce belluli Commentarij non àlios in ſerie Imperatorum niſi Otthones agnouiſſe; qui cum quatuor tantùm, & omnes multò ante Paſchalem, & Alexandrum fuerint, ille tamen eos quadraginta vult efficere, niſi forte in vitam reuocare vult eos, qui iam mortui fuerant. Pax inter Calliſtum II. & Henricum illum Imperatorem IV. & Regem Germaniæ V. facta fuit; idque conſtat ex vita vtriuſque. Annales idem cònſulat, ac ita rem habere comperiet. Nihil enim in hiſtorijs tritius, nihil extra hiſtorias, vt ita dicam, conſtantius. Id Sugerius, id Tyrius, id Pandulphus, id Author Chronici Caſſinenſis, id Rogerius, id Genebrardus, id Baronius, id Spondanus, id Platina, id Ciaconius, id Seuerinus Binius, alijque teſtantur. Id ex Concilijs Rhemenſi, & Lateranenſi ab eodem Calliſto celebratis conſtat. Ac extat in fine Concilij Lateranenſis in Biniana Collectionis formula Reſtitutionis Inueſtiturarum ab Henrico Imperatore facta, quæ incipit. *Ego Henricus Dei gratia Romanorum Imperator Auguſtus pro amore Dei, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, & Domini Papæ*

Error in ſerie Imperatorum

Sugerius
Tyrius
Pandulph.
Roger.
Genebrard.
Baron.
Platina
Ciaccon.
Binius
Later. Conc.

Cal-

Callisti, non Alexandri, qui post annos quadraginta Pontificatum accepit. Post illam, ibidem ponitur alia forma item solemnis Concessionis a Callisto Papa eidem factæ, qua permittit, vt ipse Electionibus Episcoporum, & Abbatum Teutonici Regni, quæ ad Regnum pertinerent, interesset, ac exortam inter eos dissensiones, citra vim tamen, & simoniam componeret. Hæc incipit *ita Callistus seruus seruorum Dei dilecto filio suo Henrico*. Nec in his tantum Concilijs res hæc acta, sed in alijs etiam Germanicis agitata fuit. Vvitembergensi nimirum, & Vvormatiensi: Abbate Vrspergensi idoneo, quòd ijs interesse potuit, Authore. A quo ista petijt Seuerinus Binius in notis ad Concilium illud Lateranense. Ac nescio vtrum magis mirer hunc hominem, quisquis ille demum sit, tam enormiter errasse: an tot viros doctissimos tam enormiter errantem non vidisse? cum nemo eorum non contrarium in suis Commentarijs scribat, ac sentiat. Quamquam ego quidem suspicer, hunc Authorem hæc glossemata ex industria finxisse, & in ea scrinia immittere voluisse, vt posteros in fraudem induceret. Ac illud mirabile puto, tam ei feliciter successisse, vt eruditissimis, ac vigilantissimis hominibus imposuerit. Quid enim quæso absurdius, quam contentiones Callisti, & Henrici cum dissensionibus Alexandri III. & Friderici primi turbato rerum, ac temporum ordine confundere: nec tamen ex ista peruersitate cæterarum rerum falsitatem deprehendi. Suboluit certè mihi, vel primum liminares paginas euoluenti, quanta hic Mephitis inesset. Intonabat quippe meis auribus illud apud Otthonem Frisingensem distichon,

Vvitembergense. Vvormat. Abbas Vrspergensis.

Otho Frisingens.

Er-

Ecce Calistus honor Patriæ, decus Imperialè
Nequam Burdinum damnat, Pacemque coronat.
Sic enim decantata carmina ad legem metri accommodo: dum bonus hic Author historiæ leges violat. Ac puto eum, quòd in nomen Otthonis Cancellarij Imperatoris Henrici III. incidit, eum pro Imperatore accepisse. At hic Ottho Cancellarius erat, & in Episcopatum Bambergensem loco Ruperti defuncti surrogatus ab eodem Imperatore, ac depositus, Romam supplex, & facti pœnitens venit, & iterum Paschali II. qui tunc Pontificatum gerebat, iure, ac legitime sedi Bambergensi præpositus. Nisi fortè si legenti historias eius temporis Othonis Frisingensis Historici nomen occurrit, eum Imperatorem existimauit: ita vt Othonem Historicum pro Otthone Imperatore vsurparit. En cui crediderunt viri summæ, & authoritatis, & fidei! si ista in Concilio Ximenius effutijsset, ab Innocentio doctissimo Pontifice, & à toto Cardinalium, & Episcoporum cætu refutaretur, & ab alijs auditoribus sibilo exploderetur. Quod si hæc ibi erat, aut picta in tabulis, aut texta in aulæis historia, illa intendentem in eam digitum, vel muta refutaret.

Occasio erroris aperitur.

Tametsi hoc leue sit: ait Burdinum *relegatum fuisse in Monasterium Calabriæ Sanctissimæ Trinitatis Scapili, in cuius caueam inclusus fuit Burdinus.* Constat eum primum in Cassinense Monasterium missum, & ibi in Arce, quam Abbas cuiusdam Monasterij exstruxerat custoditum suæ insolentiæ pœnas dedisse, ad ordinem Monasticum compulsum, & ibi consenuisse. Quod narrat Tyrius, & Pandulphus, & Author Chronici Cassinensis

Alius lapsus sed leuior.

Tyrius Pandolph. Author hist. Cassinens.

lib.4.cap.70. Vnde ex ijs Baronius, & Spondanus scribunt in Campaniam relegatum. Verum inde postea educi, & in illud aliud *Trinitatis Caueam* dictum, in quo claudi, & custodiri soliti Antipapæ deduci potuit. Illius vero Monasterij mentio fit c.1. de offic. Iudic. & c. Insuper de Testam. Huius rei Authores sunt Frater Antunius Yepes tom.6. pagin. 107. & D. Rodericus Acugna in sua de Archiepiscopis Braccharensibus Historia, in vita Mauritij Burdini.

Cap.1. de officio Iud. Cap. Insuper de testam. Fr. Antonius Yepes. Acugna.

Quid hoc homine faciemus? qui tam fidenter ait: his obiectis, & aspectu picturæ erubuisse Braccharensem Episcopum, virum splendore sanguinis, litterarum peritia, rerum experientia, excellentem: quem qui ex historijs Lusitaniæ norit, is demum intelliget, quam hic sit scriptor nugax, & ineptus. De quo postea redibit sermo. Nunc enim id solum ago, vt errores in Historia prodam, eumque suismet passibus persequar, & è vestigio demoueam.



CA

CAPVT XVIII.

Alij errores in ea enarrationis parte, quæ ad Compostellanum Episcopum pertinet, commemorantur, & confutantur.

INITIO quod ait ore Compostellani Episcopi, non ipse, opinor, vir in Historijs præsertim Patriæ versatus, diceret. *Sanctum Iacobum in Hispania prædicantem infinitos ad fidem conuertisse*. Nam vt multos conuerterit, non ij eum numerum effecerunt, vt dici de ijs infinitos fuisse possit. Imò & verosimilius puto, paucos ab eo esse conuersos, quòd video à pluribus, & grauioribus Authoribus tradi.

Paucos S. Iacobus in Hispania conuertit.

Sed excusari potest affectus Præsulis Compostellani. At quomodo excusabitur, quod sequitur, & Roderico Ximenio tribuitur? Nempe vt antiquitatem Compostellanæ Ecclesiæ euerteret, dixisse. *Antiquitas ista centum, & nouem annorum spatio continetur*. Cum ea plura sæcula continuerit. Nam anno 801. post inuentum Sancti Iacobi Corpus à Leone III. Alphonsi Regis precibus, & Caroli Magni Authoritate Iriensis sedes Compostellam translata est. Non igitur centum, & nouem annos, sed tria fermè sæcula numerabat. Sic enim à Leone III. ad Innocentium III. interfluxerunt.

Labitur in Chronologia.

Quo tempore translata sit Iriensis sedes Compostellã.

At

At loquitur de erectione sedis Metropolitanæ quæ faciebat ad causam. Hæc autem nonnisi à Callisto II. facta est, à quo *Ecclesia Compostellana Metropolitano iure* (Verba sunt Marianæ lib.10. cap.12. *aucta est*) *Atque Emeritensis Ecclesiæ, quæ in dictione Maurorum erat, iura, & potestas omnis, quò maior esset Authoritas Compostellam translata.* Quod iam dixerat antea lib.7. cap.10. vbi obseruauit, tunc etiam à Bracharensis Ecclesiæ, cui erat obnoxia, legibus solutam. Accipio, sed haud video constare supputationem. Nam quo anno prerogatiuam illam habuit, is fuit annus 1124. Callisto Papa. Annus autem eius disceptationis Innocentio Pontifice habita fuit iuxta numerum, initio narrationis positum 1124. ab anno autem 1124. ad 1200. intercurrerunt Anni 74. non autem 109. Quod si recurrat ad summam quæ in fine habetur, & est iusta, & Germana, idest Annum 1215. quo anno congregatum Conciliũ, pauciores adhuc anni intercedunt, qui summam conficiunt 91. Itaque ratio numerorum fallax, narrationi similis deprehenditur. Hic est primus error.

Mariana Ximenio contra dicit.

Errat in supputatione tẽporum.

Secundus, & grauior, & absurdior. Affirmare *ad ea vsque tempora, idest Callist.II. Oratorium quoddam admodum paruum esse locum illum, in quo tunc* (cum illa dicebat) *sita erat Compostellana Ecclesia.* Hoc quàm sit falsum manifestè apparet. Cum enim ea Ecclesia ab Alphonso Casto Rege ibi ædificata Cathedralis à Leone Pontifice instituta fuerit, & multis prædijs locupletata, auctaque reditibus, non paruum esse, diciue Oratoriũ potest, idque Ioanne Mariana Authore constat lib.

7. cap. 10. cum præsertim (verba sunt huius Scriptoris) *eò confluerent ex Italia, Gallia, atque Germania, ex propinquis, & vlterioribus, ex longinquis gentibus quam plurimi*. Quod item tradit Baronius Anno 816. & cum eo Spondanus, & Bisciola. Verum vt ea Ecclesia opibus magis, & fama, quam mole augustior fuerit, certè constat Rege Alphonso Magno intra seculum, idest anno 876. Authore instauratam, & amplificatam, & in augustum Templum conuersam: sic enim Mariana libro 7. cap. 18. *Templi Compostellani structuram* obserua, Templum dici, nō Oratorium *nouis ipse operibus auxit*. & infra, *Templum ergo Compostellanum solemni cœremonia sacratū. Nonis Maij die lunæ: tertio aureo numero, vt Sampyrius Asturicensis est Author, hoc est, anno octogintesimo septuagesimo sexto*. Huc pertinet *Ara maxima nomine Saluatoris: dextra læuaque duæ Aræ, prior Petri, & Pauli nominibus: posterior Ioannis Euangelistæ dicata: nam quæ tegebat Iacobi Apostoli ossa, &c.* non potuit esse angusta, quæ Altaribus abundabat, & à Magno Alphonso ædificari iussa. Itaque de eodem Templo recte Mariana eodem loco. *Templum Compostellanum, quod magnis cœmentis, & molibus ad culmen peruenerat, grauissima cœremonia sacratum est*. Videat ergo author Commentarij, quo iure, qua fronte dixerit paruum quoddam Oratorium locum illum ad vsque Callisti II. ætatem fuisse, cum ante ducentos, & eo amplius annos Templum magnificum, & augustum constet extitisse?

Baronius Spondanus Bisciola

Mariana

Idem

Compostellana Ecclesia quàm antiqua

Tertius eo turpior existit, quòd in re domestica Toleti, & à pueris cantata admittitur. Hunc

ipsis-

ipsismet conceptis ab eo Authore verbis volo proponere *Nobilior* inquit, *est, ac illustrior appellatio Beatæ Virginis, cuius inuocatione, & nomine Ecclesia quæcunque augustissima, & celeberrima efficitur, & potissimum Toletana, quam ipsa Virgo Sanctissima præsentia sua inuisere voluit, atque dignata est, cum quondam* Beato *Ildelfonso Archiepiscopo Toletano Sacrificium Domino offerenti, & omnibus præsentibus, qui diuinum audiebant officium, se visibilem præbuit.* Nihil est tam certum, quam tempus istius apparitionis fuisse nocturnum, dum matutinas in peruigilio diei Expectationis partus Beatissimæ Virginis in Choro cum Canonicis preces persolutum iret, & ante Arã procumberet, vt eas ex more recitaret: idque in officio eius diei omnes Ecclesiæ Hispaniarum canunt. Itaque in eius lectione quinta. *Cum enim, inquit Ildelfonsus ad preces matutinas Expectationis Beatæ Mariæ in Ecclesiam nocte descenderet, Comites eius in Ecclesiæ limine fulgore quodam repentino deterriti retrocesserunt. Ille vero intrepidus ad Aram progressus Virginem ipsam vidit, & adorauit, ab eademque vestem, qua in sacrificijs vteretur, accepit.* Idem referunt officia instituta pro die Festi Sancti Ildelfonsi, & Festi Descensionis Beatæ Virginis, quæ in diem 23. & 24. Ianuarij incidunt: in quibus eadem Historia enarratur. *Nocte*, inquit Breuiarium, *intempesta descendit de Cœlo Sanctissima Virgo Virginum, Angelorum comitata Choris, & in Cathedra vnde Ildelfonsus ad populum verba facere consueuerat, diuina quadam, & omnem captum excedenti forma, ac Sole splendidior*

Labitur in Apparitione Beatæ Virginis in Toletano tẽplo.

Breuiaria Hispanica Ximenium refellunt.

Eadem alijs in locis.

consedit, vniuerso Templo suauissima odoris fragrantia, & cœlestis luminis magnitudine completo. Quo Ildelfonsus ad nocturnas preces de more veniens, omnibus perterritis, & pauore dilapsis, ipse rei quidẽ nouitate initio perculsus, sed dicendi spe erectus, & deuotæ mentis humilitate securus, gaudio simul, & reuerentia tremens humi sese ante pedes Virginis supplex abiecit. Quem sic affata Virgo est. Propera in occursum serue Dei, & accipe munusculum de manu mea, quod de thesauris Filij mei tibi attuli. Et simul hæc dicens vestem Ildefonso induit cœlesti opificio contextam.

Iulian. Pomerius.

Eius item rei Author est locuples, Iulianus Pomerius Toletanus Diaconus in Prœmium ad libros laudis Intemeratæ Virginis Mariæ Ildefonsi, quod præponitur eius operibus, quæ habentur tomo 7. Bibliothecæ Patrum, vbi latè, & eleganter commemorat, quid in ea visione acciderit, & ait, *Ante horas matutinas solito more ad obsequia Deo peragenda consurgens, vt vigilias suas Domino consecraret*, &c. Et infra. *Ante Altare Virginis procidens reperit Dominam in Cathedra sedentem*. Et mox *serue Dei charissime accipe munusculum*, &c. quem Authorem citant, & probant Baronius ad anno 657. & Bellarminus lib. de script. Ecclesiast.. Nemo est, aut ex Hispanis, aut ex externis author quin de nocte miraculum contigisse confirmet, præter istius, Commentarij consarcinatorem. Loayza postquam id affirmasset in notis ad Concilium Toletanum X. ait id fusius tradi in officijs Ecclesiasticis Ecclesiæ Toletanæ *à Sanctiss. Domino Nostro approbatis* contineri.

Species B. Mariæ Virginis Ildelfonso apparentis.

Baronius Bellarminus

Loayza.

In hos errores nullus, vel mediocris eruditionis Author incideret: quos nescio qui non obseruarunt, tam vigilantes, & accurati authores. Ego non ijs sum eruditior, aut solertior: sed alia tamen deprehendo, quæ suspectum mihi hunc authorem faciunt: & præuaricationis reum. Nam dum Primatui Toletano fauet, tot inserit à veritate aliena, vt Fidem in cæteris eleuent: Itaq; minime credendum, eum qui in multis, perspicuisque mentitur, in alijs obscuris vera dixisse.

Animaduerto igitur, cum iacere quędam quasi casu, quæ indicant animum maleuolum, & Hispanis rebus infestum, vti cum ait de Ecclesia Compostellana: *Vt Peregrinantium deuotio, qui ob reuerentiam Beati Iacobi cuius Corpus ibidem creditur esse sepultum, in melius semper cresceret.* Pupugerunt me illa verba. *Cuius Corpus ibidem creditur esse sepultum*: quòd dubitantis sunt, & ad opinionem rem certissimam reijcientis: quasi vero fide tantum vulgari, id æstimandum sit, non certa traditione, & veritate tenendum. Quid enim quæso certiùs, quam Corpus Sancti Iacobi Compostellæ asseruari. Cum id præter fidem Historiarum, & authoritatem Breuiariorum, & Priuilegia Pontificum, peregrinationes eò ab omnium penè Nationum Principibus tum viris, tum fœminis, præter alios omnis ordinis hominum susceptæ, testentur. Inter quas illa habenda est celeberrima, quam Regina Sancta Portugalliæ Elisabetha instituit, quæ omnia illa, & interna Templi, & circumuicina loca piam quadam curiositate lustrauit, & in omnibus suæ reliquit impressa Religionis, & liberalitatis vestigia. Eam

Infestus animus scribentis de S. Iacobo.

De illius sepultura corporis ambigentis more loquitur.

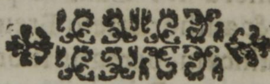
Peregrinatio S. Elisabethæ Compostellā.

Bzouius
Vasconcellus

latissimè describit Bzouius in Annal. Anno 1336. & Vasconcellus in Anacephal. Regum Lusitaniæ, & passim in Historijs Lusitanijs inuenitur.

Traditionem traditione vult euertere.

Aliud obseruo eiusdemmodi. Semel ait ex sententia Compostellani. *Diuum Iacobum plurimos conuertisse*, & rursum nomine Monialium, *paucos admodum ab eo fuisse conuersos*, quod astutè velit Traditionem Traditioni opponere: & cum vna alteri sit contraria, vtramque euertere. Nam Compostellanus nonnisi ex Traditione dicebat plurimos; & Moniales, nonnisi ex eadem paucissimos esse conuersos. Vnde pugnare secum Traditiones, hic quicunque est Author, quasi aliud agens monstrabat. Hæc autem non ab homine amico, sed suspecto videntur profecta. Certè si quis inimicus vellet fraudulenter detrahere, sic opinor, scriberet. Vnde præuaricatorem optimè appellaui.



CAPVT XIX.

Hanc ratiocinationem Roderici Ximenij nullatenus esse, idoneis argumentis suadetur.

FATEOR multum mihi ac seriò huiusmodi Historiam pendenti, & inuenta ibi argumenta, cum ijs, quæ in scriptis de Rebus Hispaniæ Roderici Ximenij legendo reperiebam, & omnia inter se diligenter, & accuratè conferenti, illud demum visum, non potuisse Ximenium ea argumenta ratiocinando proferre, quæ omnino à suis historiarum monumentis discrepabant. Itaque statuo, quæ me mouerunt, & nunc mouent ad hoc sentiendum, exempla collatis inter se locis proferre, vt persuadeam Lectoribus, hoc glossema suppositum, ac nothum esse; qua ratione Baronium ad nos reuocabimus, vt nobiscum sentiat, cum Ximenij illud opus, quod nutare in prima sententia coegit, non esse monstrabimus.

Author manuscripti Cōmentarij Toletani non videtur esse Ximenius.

Prima sit de Burdino historia: de quo in libro 6. cap. 28. sic scribit, inserens Epistolam Gelasij Papæ II. ad Bernardum Toletanum, vti vocat, Primatem, & cæteros Hispaniarum Episcopos. *Non latere credimus fraternitatem vestram, qualiter frater noster Mauritius Bracharensis Episcopus sententiam diu habuerit, & quomodo Ecclesiam suam dimiserit, & quomodo Regi excommunicato adhæserit. Illud etiam, vt opinamur, nostis, quod à* Pra-

In historia Burdini non cōsentit cum Authore manuscripto Toletano Ximenius.

Prædecessore nostro Sanctæ memoriæ Paschali Papa in Concilio excommunicatus sit, & quod Bracchareнsi Ecclesiæ mandatum, vt Pastorem sibi alium prouideret. Nunc idem per Regis tyrannidem post longum electionis meæ spatium in cubili Sanctæ Matris Ecclesiæ se ingessit. Ideoque fraternitati vestræ mandamus, vt ad electionem in Braccharensi Ecclesia faciendam solicitudinem charitatis debitæ operam præbeatis. Ipsum vero Mauritium excommunicatum, periurum, & Matris Ecclesiæ constupratorem cœteris Ecclesiæ filius publicetis. Datum Caietæ octauo Kal. April. Tum ille. *Et idem Papa in Gallias nauigans Lugduni decessit in Pontificatu vix anni curriculo expleto, & huic successit Callistus II. qui erat Archiepiscopus Viennensis frater Raymundi Comitis Patris Aldelfonsi Imperatoris Hispani. Hic mox pace firmata debitæ restituitur dignitati, & Burdinum iam ab Imperatore abiectum Sutrij conclusit obsessum, & captum, & depositum in Monasterio Sanctæ Trinitatis de Cauea captiuitati perpetuæ mancipauit. Qui ibi vixit fere vsque ad tempus Eugenij III. à quo fuit quartus Dominus Alexander. Vnde & in secretario Palatij Constantiniani hi versus reperiuntur conscripti.*

Epistola Gelasij II. ad Bernardum Toletanum Primatem dictum.

Roderici Ximenij de Mauricio Burdino narratio diuersa à Cõmentario Toletaño.

Ecce Calistus honor Patriæ, decus Imperiale
Nequam Burdinum damnat, pacemq; reformat.

Contraria hæc prorsus sunt ijs, quæ in Concilio Lateranensi de Burdino, & Alexandro Papa dicta finguntur à Ximenio, & ad ea refutanda apposita: his enim nos paulo ante illam fabulam confutauimus. Non erant igitur illa dicta Ximenij: sed simiæ alicuius, qui illius personam voluit astutè agere. At quam ineptè egerit, nos hisce

Author manuscripti Toletani vothus & commentitius.

ſce prodendis monſtramus.

Secunda eſt illa pars ratiocinationis aduerſus Compoſtellanum, quæ refertur *ad Oratorium paruum*, illis verbis conſtans. *Nam ad hæc vſque tempora Oratorium paruum erat locus ille, in quo nunc ſita eſt Compoſtellana Eccleſia.* Refellamus hoc verbis Roderici lib. 4. cap. 15. vbi de Rege Alphonſo Magno, qui floruit tribus ferme ſæculis ante Ximenium: *Eccleſia Sancti Iacobi, quæ erat terrea quadris lapidibus, & columnis marmoreis reparauit.* Quì ergo potuit *paruum* illud *Oratorium* dicere Ximenius? verum eſt illum tacuiſſe de Templo antè ab Alfonſo Caſto extructo. Sicut etiam ſiluit de inuento Iacobi Apoſtoli corpore, quod non probo. Illud autem etſi aliàs minuat fidem authoris: non opus eſt ad ſententiam fidei refellendam: ſatis enim his verbis Ximenij confutatur.

Obiectio de Paruo Oratorio ex ſcriptis Ximenij refellitur.

Tertia ſit narratio de tempore Deſcenſus Beatæ Virginis in Eccleſiam, & Sedem Toletanam, quando illam ſacram caſulam de theſauris Filij ſui Ildelfonſo attulit. Perſpicue enim ſcribit Ximenius de nocte id ad matutinas preces ſurgente, & ingreſſo ad eas recitandas in Templum contigiſſe. Verba ſunt. *Vnde, & in feſto Beatæ Virginis, quod in Hiſpania XV. kalen. Ianuarij celebratur, cum ipſe ad Matutinale Officium comitatus Clero, & populo, & multis luminaribus ad Eccleſiam comendiſſet, apparuit ei Beata virgo Choris Apoſtolorum, Martyrum, ac Virginum comitata, & ſic ait. Quia Fide certa, conſcientia pura, lumbos tuos Virginitatis cingulo cinxiſti, & labijs tuis gratia diffuſa virginitatis meæ gloriam in cordibus*

Hiſtoria de Virginis Mariæ ad Ildefonſum deſcē. ſu aliter narratur à Ximenio.

fidelium depinxisti, accipe vestem de thesauris Filij mei, vt etiam in hac vita vestimento gloriæ adorneris, & ea in meis, & Filij mei solemnitatibus vestiaris. Et his dictis cum glorioso cœtu, quo apparuerat ad gloriam Filij remeauit.

Hæc tria sint satis ad faciendam tituli fidem. *Nullatenus illam ratiocinationem Roderici Ximenij esse potuisse.* Mitto alia minora; vnum illud animaduerto nusquam reperiri in Ximenio locum, in quo neget Sanctum Iacobum in Hispaniam venisse. Imo inter narrandum multa inserit, quæ significant eum communem Hispaniarum sententiam Breuiarium tradidisse. Nam lib. 4. cap. 3. recognoscit, ac probat Gotthicum, quod ab Isidoro fatetur compositum, & Muzarabum dicitur, de quo affirmat in sex Paræcijs Toletanis recitari, ac celebrari, in quo sæpe, ac perspicue dicitur S. Iacobum in Hispania fuisse. Ex quo apparet notum esse Ximenio eius aduentum, & fidem ei precando facere. Huc spectat quod de Rege Ranimiro, & Victore apud Clauigium lib. 4. cap. 13. commemorat. Deque pietate Alfonsi Magni erga eundem, ac eo nomine instauratam Ecclesiam proximè dicimus. Itaque neminem qui hæc seriò velit expendere sibi persuasurum existimo, illam ratiocinationem Roderici Ximenij esse: sed fucum ea nobis quempiam sycophantam facere voluisse. Cuius certè genium redolet, tam illa est audacula, & astuta: tam dolo plena: rursum tam putida, & inepta, vt qui veræ, & solidæ eloquentiæ gustum habent, non possit eam non modo concoquere, sed ne dum etiam deglutire.

Ximenius in suis scriptis nusquam negauit aduentum S Iacobi in Hispaniam

Non esse illud manuscriptum Ximenij concluditur.

CA-

CAPVT XX.

Tandem ea narratio maioribus argumentis apertæ falsitatis conuincitur, & prorsus refellitur.

QVAMVIS satis, superque monstratum sit duobus proximis capitibus manuscriptum hoc Toleti à Loayza repertum tot mendis scatere vt fidem non mereatur, Volo tamen omnes illius vires eneruare, ita vt nullius omnino authoritatis esse appareat.

Igitur tota hæc machina narrationis ficta fabula est: nam inducit in scenam ad litem agitandam quatuor Archiepiscopos, Bracharensem, Compostellanum, Tarraconensem, Narbonensem, eosque cum Toletano committit: & ita rem actam describit, vt hic victor euasisse videatur. Quod Loayza ex euentu ibi perspicuè collegit, perinde ac Toletano *Ximenio* fuerit lis adiudicata. Hæc prorsus falsa, & commenta sunt. Nam Compostellanus in quem præcipuè tempestas, quæ Sanctum item Iacobum inuoluit, detonat: illi Concilio non interfuit. Ac ita memoriæ produnt notissimi tres rerum Hispanicarum Scriptores Garibay tomo 2. lib. 12. cap. 38. Zurita tom. 1. lib. 2. cap. 67. & Mariana lib. 12. cap. 4. Anno 1215. Imo, & hic negat adfuisse Narbonensem, & solum producit in arenam Bracharensem, & Ausetanum Episcopum, Procuratorem Tarraconensis. Sic enim scribit. *Roderici orationem cum Bracharensis qui aderat, & Au-*

Falsitas narrationis ex lite adiudicata in ea Ximenio perspicuè ostenditur.

Garibay
Zurita
Mariana

ſetanus Epiſcopus pro Tarraconenſi refellere aggreſſi eſſent. Abeſſent alij, quorum intererat, hoc eſt *Compoſtellanus*, & *Narbonenſis*. Ex quo perſpicuè pars huius narrationis corruit, quæ maiori mole in Compoſtellanum incumbebat. Verum potuit Narbonenſis tunc non adeſſe, vti hiſtoria manuſcripti narrat, & poſtera die comparere; non eſt ergo verum vno die illa omnia eſſe acta; quod videtur ad finem ſignificare. Sed quoniam potuit intelligi de prima cauſæ actione, non contendo. Tantùm dico contradicere Marianæ, qui perſpicuè docet duos abfuiſſe, nec meminit vlla ratione Narbonenſis; quem, ſi adeſſet, nullatenus omiſiſſet.

Non aderant ij Metropolitani omnes, quos inducit Commentarius.

Duo ex ijs abfuerunt.

Animaduerto inſuper hanc Controuerſiam non inter illos quinque Archiepiſcopos verſatam, ſed tantum inter Braccharenſem, & Toletanum fuiſſe. Quod apparet ex cap. *Coram* fœlicis memoriæ, & in integrum reſtitutione libro primo Decretal. in quo ita de hac lite Honorius Pontifex III. loquitur, vt ſignificet eam cum ſolo Braccharenſi fuiſſe ſuſceptam. Vti paulo poſt ex adductis verbis textus conſtabit. Id nunc perſuadeo ex modo referendi euentum rei, quem ſic narrant. Abbas, & Gloſſa, & alij Doctores in Commentarijs ad illud Caput, vt ad ſolum Braccharenſem eam litem referant. Perinde ac ille ſolus eam mouiſſet, aut motam ſuſtinuiſſet. Affero verba Gloſſæ deſumpta ex Abbate.

Cap. Coram

Honor. III.

Illa lis de Primatu inter duos tantum Archiepiſcopum Toletanum, & Bracharẽſem agitata.

Inter Archiepiſcopum Braccharenſem, & Archiepiſcopum Toletanum coram Innocentio ſuper iure Primatus quæſtio vertebatur; lite inter prædictos Archiepiſcopos conteſtata coram ipſo; cauſam commiſit

qui-

quibusdam Iudicibus, vt ipsam causam sufficienter instructam remitterent ad Apostolicæ sedis examen, &c. Nulla hic mentio fit de alijs, sed de solo Archiepiscopo Braccharensi: nec vllum hactenus reperire Authorem antiquiorem hoc manuscripto potui, qui ad alios eam causam extendunt. Imò & ex recentioribus obseruaui, neminem eorum, qui suo sensu loquuntur, de vllo alio, præter Braccharensem Episcopum meminisse; vnde Barbosa vir doctissimus cum hanc litem diligenter, & accuratè describat 1. p. de officio, & potestate Episcopi titulo 3. cap. 8. inter eos duos, Braccharensem, & Toletanum Archiepiscopos motam, & agitatam esse narrat. Alij autem, qui ad alios eam extendunt, non suo sensu loquuntur, sed afferunt istud Toletani Archiuij instrumentum; cuiusmodi est Seuerinus Binius in notis ad Concilium Lateranense; vt hac ratione eruditioni non desint, & suæ fidei consulant. Ad nullum nisi ad Braccharensem missas super *ea re* ab Honorio Pontifice litteras inuenimus. Quod argumento est ipsius tantùm eam causam propriam fuisse. Litteras autem Pontificis Honorij vltra id, quod habetur in cap. *Coram* infra exhibebimus.

Barbosa

Binius.

Nunc ad modum, & exitum causæ veniamùs. Longè diuersus fuit ab eo, quem Author instrumenti Toletani producit. Nam ille vult, & coram Papa, ex Patribus in ipsomet Cōcilio inter ipsosmet Episcopos, & motam, & agitatam, imò & significat subitò terminatam, & Toletano adiudicatam, qood inde concludit Loayza: qui peracta narratione statim intulit. *Quæ omnia peregit publicè Rodericus Ximenius Romæ in sui Primatus causa, quam* ob-

Fallitur ille Commentarius Toletanus. Loayza

obtinuit: nam Summus Pontifex Primatus honorem eidem coram omnibus detulit. Hæc pugnare omnino cum Canone illo *Coram* Honorij; eiusque ad Archiepiscopum Braccharensem litteris datis, manifestè constat. Produco textum. *Coram fœlicis memoriæ Innocentio prædecessore nostro lite inter Archiepiscopum Toletanum, & te Frater Archiepiscope, super Primasia solemniter contestata, fuit peremptorius terminus assignatus*. Et infra. *Verum elapso termino constituto, post expectationem non modicam comparuerunt Procuratores vestri, sed quia non attulerant depositiones testium, & alia munimenta dilationem cum instantia postularunt. Postquam verò contra eos interlocuti fuimus super dilatione petita, tandem indulgere Ecclesiæ Braccharensi dilationem, propter instructionem causæ, per auxilium restitutionis in integrum postularunt, exhibentes super hoc ex parte vestra speciale mandatum. Nos autem vsque ad octauas Pentecostes per restitutionis beneficicium duximus indulgendum*. Longè diuerso modo hic narratur, actam fuisse causam inter hos Archiepiscopos, ab eo, quem refert Manuscriptum illud Toletanum. Causa quippe more solito, & cœpta, & agitata, & commissa certis iudicibus, quemadmodum affirmat Glossa. *Vt ipsam causam sufficienter instructam remitterent ad Apostolicæ sedis examen, partibus terminum peremptorium assignando*. Non ergo in Concilio vno die terminata; sed in multos dilata: nec tempore Concilij finita; imò ne in vita quidem Innocentij absoluta. Cum Honorius in hoc Canone manifestè dicat assignatum terminum peremptorium; & illo

Pugnat cum Canone, & Decreto Honorij III.

Non vicit in hac causa litem Ximenius.

Glossa.

illo elapſo expectatos Procuratores fuiſſe, qui cum teſtes, & alia ad cauſam requiſita minimè ait duxiſſent, dilationem poſtularunt. Quæ cum ad tempus Honorij III. perueniſſet coram eo eſt inſtaurata, & beneficio reſtitutionis in integrum noua prorogatio impetrata. Non igitur eo modo egit cauſam Ximenius cum Braccharenſi, quo refertur in Manuſcripto. Nam hic nihil commemorat de cauſa, nihil de lite mota more iudicij. Sed de *querimonia Ximenij de Braccharenſi, & Compoſtellano, & Tarraconenſi, & Narbonenſi Archiepiſcopis, quod nollent ei tanquam Primati debitam obedientiam præſtare.* Quaſi iam cauſa ſibi adiudicata eſſet, & iure ſuo in eos, tanquam in victos ageret. *vnde* inquit inſtrumentum, *obnixè petebat, vt ius ſuum ſibi redderetur.* Quod non eſt litigantis, ſed victoriam obtinentis. Reliqua verò, quæ addit, omnino ſunt inſultantis. Tam enim liberè, ac effrenatè loquitur, vt prope petulantiam accedat, & omnem depoſuiſſe modeſtiam videatur. Erat illa Oratio vix auribus vulgi ferenda. Qui ergo coram Pontifice, & cœtu grauiſſimo Cardinalium in medio Concilij haberetur? Haud dubium quin ille ab auditoribus coercitus loqui deſiſteret, etſi parere nollet obſtrepente dicturo Concilio, vſu vocis priuaretur.

Arrogantia & licentia Ximenij in eo Lateranenſi Concilio ſi ea eſſet, ferenda non eſſet.

Vanam autem, & ex ficta victoria falſam iactantiam illam fuiſſe, facile eſt, grauiſſimorum item Scriptorum teſtimonijs aduerſus Loayſam, Baroniumque illi aſſentientem probare. Negant igitur viciſſe cauſam Toletanum; & affirmant lite indeciſa diſceſſum eſſe duo Magni Hiſpani Scriptores, Zurita in Annal. Aragon. parte prima lib.

2.

2. cap.66. & Mariana lib. 2.cap.4. qui quod latiè scripsit eius verba afferre volo. *Actum præterea,* inquit *de Primatu Ecclesiæ Toletanæ, quem agnoscere Tarraconensis, Braccharensis, Compostellanus, & Narbonensis Episcopi recusabant.* & infra. *Roderici Orationem cum Braccharensis, qui aderat, & Ausitanus Episcopus pro Tarraconensi refellere aggressi essent, abessentque alij, quorum intererat, lite integra discessum est, neutrò inclinata sententia.* Perspicuè tradit Mariana, quam ex æquo certatum, & quàm æqualiter discessum. Vbi ergo, victoria, quam præsumit Ximenius, eique assignat Loayza? Non ea solum intempestiua, sed commentitia. Duos alios produco ex Lusitanis: sed integra fide Authores. Vnum Augustinum Barbosam. De offic. & Poet. Epist. 1. p. 3. cap. 8. num. 12. Alterum D. Rodericum à Cugna Archiepiscopum Braccharensem, & postea Olisiponensem, tum lib. de Vitis Archiepiscoporum Braccharensis in vita Stephani Suarij, tum latius tract. de Primatu Braccharensi cap. 23. & 4. Affero verba Augustini Barbosæ loco adducto, vbi sic de Braccharensi Ecclesia. *Totius* inquit *Hispaniæ Primatum antiquissimo iure sibi vendicat, qua de re cum Toletana Ecclesia sede vetus ei lis est, & contentio: cuius meminit Honorius III. in cap. Coram. de in integrum restit. quæ tamen lis ab eius Pontif. Maximi tempore ad nostram vsque ætatem silet.* Ecce vir doctissimus, & in hoc studij genere versatissimus affirmat, quæ lis fuerat antea mota, eam suspensam, indecisamque hactenus esse.

Idem confirmant Barbosa, & Acugna

Quid? quod Acugna litterarum Honorij exempla duo affert idoneæ Fidei. Vnum prolatum ex

Ar-

Archiuio Ecclesiæ Braccharensis. Alterum cuiusdam Senatoris clarissimi, quem ego iam senem puer noui, qui Franciscus Vaz Pinto dicebatur, & supremus Regni Cancellarius erat, & magnæ Authoritatis vir, in quibus tota illa agitatæ, & contestatæ litis historia, & sententia in aliud tempus suspenditur. Ac vt maior sit litterarum fides, cum res eadem sit, est tamen formula scribendi diuersa, vt non videatur vnum ex altero desumptum. Sunt autem datæ litteræ ad Archiepiscopum, & Capitulum Braccharense. X. Kal. Martij. Pontificatus Honorij anno I. Falsò igitur scribit Loaysa ad dict. Decretum pag. 287. Honorium III. Roderici Primatum confirmasse, cùm contrarium constet ex Canonico Iure à nobis citato: vti eo loco ad textum *Coram.* obseruat, & docet Barbosa num. 2. in fine. Addo duo momenta, magni, opinor, ponderis. Alterum: Rodericum Ximenium nunquam deinceps in litteris ab Honorio ad eundem datis, *Primatem* dici, quod animaduertit Acugna cap. 75. Alterum Braccharensem Archiepiscopum sæpè à Summis Pontificibus *Primatem* in suis ad eum litteris appellari; vti prolatis Innocentij IV. & Bonifacij IX. & Pij V. ac aliorum Epistolis ostendit Acugna cap. 26. quæ fictæ esse non possunt. Quin huic nostræ de indecisa adhuc lite sententiæ calculum addit Compostellanus Episcopus Alfonsus Fonseca, qui Franciscum Ximenium Toletanum Antistitem conantem in sua Diœcesi munera Primatus exercere, animosè repulit, & per litteras obiurgauit: in quibus eum ob audaciam reprehendit, & negat vnquam Toletanam sedem in

Hiſpania primatem extitiſſe,&his verbis abſoluit. *De hoc Primatu ſemper fuit lis in Iudicio, neç adhuc determinata eſt cauſa.*

Ac vt res hæc teſtatior ſit, operæ pretium duco, exemplum illuſtre, & certum afferre, quo appareat: non fuiſſe cauſam Toletano Primatus adiudicatam. Rem narrant Zurita lib. 6. Annal. Aragon. in vita Iacobi II. cap. 37. & Mariana lib. 25. cap. 17. Cuius teſtimonium produco, & finio. *Quo Anno Ioannes Aragonij Regis filius Toletanus Pontifex Ilerdæ ſacratus eſt. Cum Aragonibus certè Præſulibus magna de dignitate Eccleſiæ Toletanæ contentio fuit. Ioannes de more præferebat poteſtatis inſigne: id ſibi veteri iure conceſſum, recentique memoria confirmatum licere arbitrabatur, cùm Primas eſſet Hiſpaniæ. Tarraconenſis, Cæſarauguſtanuſque Præſules pro inaugurationis cæremonia interfuerunt, iure controuerſo, cauſaque nondum dijudicata negabant: ad has voces cum Toletanus non mutaret ſuæ dignitatem Eccleſiæ tueri, certus, Patris que fauore fretus Cæſarauguſtæ, vbi Conuentus Regni habebantur, à Cæſarauguſtano Præſule Anathemate notatur. Conſtitutio ſuperioribus annis anathemate ſancita: ſi quis in aliena Prouincia Crucem præferret falſo prætendebatur. Id ægrè Aragonium Regem habuit, Filium in ſuo Regno violari, ſuiſque in oculis. Datæ ad Romanum Pontificem de ea re litteræ acres, atque minaces, videbaturque crudele aliquod exemplum editurus, ni admonitus à ſuis de ſuarum Eccleſiarum dignitate agi, regnoque, neque videri æquum priuatis affectibus indulgendo publicam cauſam prodere, multum de animi furore remiſiſſet. Pontificis ambiguo reſponſo vtrique ſuſpenſi, ita*

Zurita
Mariana

si, ita factum auersantis; vt anathematis ignominia exolui Toletanum iuberet, si fortè extitisset iusta. Hæc quod omnino rem continent, & lecta sufficiunt, nec indigent aut interpretatione, aut amplificatione, consideranda Lectoribus relinquo: nec verbum amplius addam; cum scripta hæc idonea suppeditent argumenta.

CAPVT VLTIMVM

Obiectio ex Pauli ad Romanos cap. 15. num. 19. Epistola remouetur, & aditus Iacobo in Hispaniam ex Anastasij doctrina aperitur, & liber clauditur.

OPTAVIT, ac decreuit Paulus proficisci in Hispaniam: imo & promisit. Constat ex cap. 15. ad Romanos num. 24. & 28. *Cum in Hispaniam*, inquit, *proficisci cæpero*. Et *Per vos* ait *proficiscar in Hispaniam*. An re votum impleuerit? Ex Scriptura non constat. Constat autem ex multorum Patrum, & omnium fermè authorum qui de eo scripsere sententia: quos referunt Pater Gaspar Sanchez tr. 4. cap. 1. disputat. de Prædicatione, & aduentu Sancti Iacobi. Et ante illum Salmeron commentar. in Epistola ad Romanos, & Acta Apostolorum tract. 59. & post illos eruditissimè Erze Xime- Sanch. Salmer.

menez parte 2. cap. 2. vbi accuratissimè colligit, & recenset omnes. Non est meum id confirmare. Tantùm aduerto multos ex his recentioribus, acriter obiurgare Dominicum Sotum, quod contra senserit. Equidem vt ab eo dissentiam, cum eo expostulare nolo, cum & Gelasium Papam eius rei authorem habere potuerit, qui sanè id negare videtur 22. quæst. 11. & Sanctum Thomam commentarijs in Epistola ad Romanos, vbi cum Gelasio sentit, ac præterea de eo dubitat Lorinus in cap. 17. Actor. ad finem, & quod mirere Hispanus scriptor Queuedo, in libello de vita Pauli. Et quanquam, vel authore Baronio Gelasius vtcunque exponatur ne noceat, & Sanctus Thomas in Epistola ad Galat. cap. 2. affirmare videatur, quod antea negarat in commentarijs ad Romanos, cum id tamen ex Scriptura non constet, nec vniuersali traditione Hispaniæ, excusandus est potius Soto, tantus Theologus, quàm culpandus. Sed hoc est alterius instituti. Meum vrgeo.

Gelasius

S. Thom.

Lorin.

Queuedo

Non venisse in Hispaniam Sanctum Iacobum ex voto in eam veniendi Pauli, ita probatur. Paulus eo in loco ad Romanos ait, se Christum prædicasse, & prædicare velle, vbi non dum erat annunciatus; atqui volebat prædicare in Hispania, ergo ibi Christus non fuerat prædicatus. Vnde concluditur: Sanctum Iacobum in Hispania minime prædicasse. Rotundum est argumentum: continetur in verbis Pauli, quæ sunt eiusmodi. Cap. illo 15. ad Romanos num. 19. *Ita vt à Ierusalem per circuitum vsque ad Illyricum repleuerim Euangelium Christi. Sic autem prædicaui Euangelium*

Argumentum ex Paulo.

Ad Roman.

gelium hoc, non vbi nominatus est Christus, ne super alienum fundamentum ædificarem.

Et quidem tanti hoc argumentum fuit, vt vna ex causis, cur antiqua illa Breuiarij formula, quæ affirmabat aduentum Iacobi in Hispaniam à Clemente VIII. in Traditionem sit conuersa, fuerit. Accedente præsertim authoritate Ambrosij, qui ad eum Pauli locum perspicuè negat Euangelium in Hispania antea prædicatum. Sic enim. *Venturum se promisit Paulus tempore, quo in Hispaniam erat iturus, quia illic Christus non erat prædicatus.* Itaque accuratiùs est locus interpretandus. Egit id diligentissimè P. Gaspar Sanchez, & Erze Ximenez p. 1. tract. 7. cap. 14. Trifariam respondet Sanchez. Primùm, etsi Iacobus antea prædicasset in Hispania, locum fore Paulo prædicandi, vbi Christus non esset annuntiatus, cum Hispania latè pateat, nec totam Iacobus Apostolus peragrasset. Sed hæc responsio idonea certè non est: nam sensus verborum cadit super totam Hispaniam, vti expendit Ambrosius: cum Paulus Hispaniam dixerit, & ad illam referatur alia pars textus: *Non vbi nominatus est Christus*. Quæ vera non esset, si iam in ea Christus prædicatus esset. Præterea Traditiones Ecclesiarum Hispaniæ nos docent Iacobum maximam eius Prouinciæ partem peragrasse, quod idem Pater Sanchez cap. 5. fatetur, imo & plurimos ait ab eodem Apostolos ad Fidem esse conuersos. Quare hac interpretatione difficultas non tollitur.

Ambros. | Sanchez | Prima expositio. | Improbatur responsio. | Sanchez

Secundùm respondet, & breuiter 1. Paulum loqui de eo, quod hactenus fecerat, non autem de eo, quod erat deinceps facturus. Et quidem an-

Secunda expositio.

antea prædicauerat, vbi Christus non fuerat annunciatus; vnde non sequitur semper ita esse facturum. Potuit ergo Paulus postea mutare sententiam, & prædicare vbique Christum, nec enim negauit se facturum, sed affirmauit se fecisse. Hæc item responsio minus placet, quia sumit id, quod repugnat sacris litteris, nimirum Paulū antea semper prędicasse Christū, vbi prędicatus non fuerat: cū perspicue constet eū in multis, vbi Christus annunciatus iam fuerat, locis prædicasse: nam & Antiochiæ, & Damasci, & Hierosolymis, in quibus prius Apostoli Christum annunciauerant, prædicauit. Igitur hac parte ruit solutio: etsi alia, quæ futurum tempus respicit stare queat. Nexus itaque nocet, non enim posterior pars sententiæ cum prima, si sit falsa, potest consistere.

Tertia responsio.

Tertium ait. Locum Pauli ita exponendum esse, vt de conuersione gentium, quarum Paulus erat Apostolus, sit intelligendus perinde, ac sensus sit. Meum est prædicare gentibus, quibus Christus ignotus erat; iuxta illud Isaiæ cap. 52. qui locus ibi adducitur ab Apostolo. *Sicut scriptum est, quibus non est annunciatum de eo videbunt, & qui non audierunt, intelligent*. Et rursus cap. 55. *Ecce gentem, quam nesciebas vocabis; & gentes, quæ te non cognouerunt ad te current*. *Quem sensum* inquit Sanchez *esse puto*. *Destinatum esse Paulum, vt prædicaret gentibus, apud quas Christi nomen annunciatum non esset, aut ab alijs de Christi Fide fundamentum locatum. Fundamentum autem puto ab Apostolo vocari, aut nominatum Christum, aut Prophetarum Oracula de*

Chri-

Christo, quæ sane fuere plurima, & solis tantum nota Iudæis. Et quoniam poterat quis obijcere, Paulum Iudæis item prædicasse, occupat Sanchez, respondendo more logico, Paulum non de actu secundo prædicandi, sed de actu primo, id est, de potestate prædicandi loqui. Quasi diceret. Ego ex officio doceo, & prædico inter gentes, quibus sum destinatus doctor, non autem inter Iudæos, quibus non sum propriè destinatus. *Nihil ergo Paulus* inquit *aliud significat, quã se gentium destinatum Apostolum, ad quas neque Christi antea nomen, neque Prophetarum Oracula peruenerunt. Ita putat Salmeron, & Dominicus Soto, & indicat Adamus in hunc Pauli locum.* Hæc certè responsio nimis est acuta, & ex Logica ad euadendam difficultatem petita. Ecquis enim legens Paulum, non videt eum loqui simpliciter, & more ordinario, de actu prædicationis secundo; historicè quidem non Logicè, narrando factum, & afferendo rationem facti. *Ita vt ab Ierusalem per circuitum vsque ad Illyricum repleuerim Euangelium Christi.* Hoc ad prædicationem in actu secundo factam spectat. Sequentia ad modum efficiendi, idest prædicandi. *Sic autem prædicaui Euangelium hoc, non vbi nominatus est Christus, ne super aliorum fundamentum ædificarem.* Hæc ad locum pertinent prædicationis, qui ad rem, & situm, & regiones, & populos, inter quos prædicauit, non ad actum primum prædicantis Pauli pertinet, & ratio adducta, cum actu, & loco prædicationis cohæret. *Ne super alienum fundamentum ædificarem.* Idest in ijs locis, ac inter eos quibus prædicaui.

Idest *Gentiles*. *Quibus non est annuntiatum de eo, & qui non audierunt intelligent*. Nuda, & simplex locutio est. Prædicaui circuiens terras ab Ierusalem vsque ad Illyricum, & sic prædicaui, vt in ijs locis, ac ijs populis Christum annunciarem, vbi Christus non erat annunciatus, nec enim volui, nisi ibi prædicare, vbi Euangelium auditum non erat, malui prima Euangelij fundamenta iacere, quam vbi iam erant ab alijs iacta fundamenta, vt de nouo, & ex integro ibi Ecclesiam ædificarem. Hic est planus verborum sensus. Alij coacti, & detorti. Quemadmodum lector attentus intelliget.

Equidem legens hunc locum, nullam in eo video magni momenti difficultatem; ac miror potuisse, aut eo tantopre moueri aduersarios ad impugnandum Iacobi aduentum, aut nostros, tantopere in eo exponendo laborare. Mihi videtur res facilis: nec eo nos terreri, aut debere, aut posse. Intelligamus plane, acta res est. Ait Paulus: se in ea sua peregrinatione, prædicasse Gentibus, quibus Christus cognitus antea non erat: idque se procurasse, vt ad eos diuerteret, qui adhuc ignorabant Christum, quoniam hi magis indigebant, & Paulo gloriosius erat ijs prædicare, vt primus eorum Fidei author esset, ac ne videretur in labores aliorum introire. Hic est sensus germanus. Quid hinc sequitur contra prædicationem Iacobi in Hispaniam? Nihil sanè. Etenim ex eo non sequitur Paulum, nunquam alibi, aut aliter prædicasse, nisi vbi non erat prædicatus Christus, aut denuo illum annuntiando, cum & antea prædicasset; vbi Christus ab alijs

Recta expositio.

præ-

prædicatus fuerat, vti Damasci, & Antiochiæ, & postea prædicaturus esset Romæ, vbi iam Petrus euangelizauerat. Quemadmodum ergo non colligitur ex hoc loco, Paulum, aut non prædicasse antea, nisi vbi prædicatus non erat, aut non prædicaturum postea, nisi vbi Christus annuntiatus non esset, ita non sequitur ex eo, quod in Hispania prædicaturus erat, in ea non fuisse Christum prædicatum. Patet, quia si illa verba sic sunt intelligenda, vt vbi Paulus prædicare vellet, ibi nemo prius prædicasset, non de sola Hispania, sed etiam de magna parte Asiæ, & Europæ in qua Paulus prædicauerat, dicendum esset neminem ibi ante Paulum prædicasse, quod omnino est à veritate alienum. Itaque non minus nocet hic locus intellectus, vti aduersarij volunt prædicationi Pauli in Hispania futuræ, quam in Iudæa, & Græcia factis. Quod si his non officit, nec Hispanicæ officiet. Igitur sensus loci planus est: Paulum in ea peregrinatione de qua loquitur ad Romanos, ita prædicasse Christum, vt curauerit eas gentes docere, quæ Christum ignorabant: nihil interim loquendo de alijs, quibus antea euangelizauerat, aut erat postea euãgelizaturus. Accedit coniectura, quod loco *prædicaui* Grecè habetur οὕτω δὲ φιλοτιμούμενος εὐαγγελίζεσθαι *magno studio connisus sum, & ambiui Euangelizare*, vel *adnitens promulgare Euangelium*. Faciendo quantnm poterat, ad annuntiandum Christum, vbi nulla nominis eius mentio erat, quod obseruant duo egregij interpretes Iustinianus, & Cornelius à Lapide in eum locum, & ex Diuo Chrysostomo desumpserunt, qui appositè in

Idonea interpretatio.

Iustinian. Cornelius à Lapide.

Chrysostom. rem nostram. *Vt ex studio voluerit eos maxime docere qui nondum audierant de Christo: non enim dicit vbi nondum crediderant, sed vbi non dum nominatus est Christus, quod plus est.* Patet ergo loci sensus, Paulum in ea peregrinatione ita se gessisse, vt studuerit illas gentes erudire, quæ nihil de Christo inaudierant, neque eum sensum alios excludere, neque ex eo deduci, ita semper antea fecisse, & postea esse facturum, atque adeo nihil inde contra Sancti Iacobi prædicationem in Hispania colligi posse. Quod attinet ad locum Ambrosij, constat eos Commentarios non esse Ambrosij, sed authoris Semipelagiani omnino suspecti.

Textus Pauli in rem nostrã conuertitur.

Imo adijcio coniecturam ad confirmandam communem de aduentu Iacobi in Hispaniam doctrinam. Qua retorqueo in aduersarios argumentum. Nam Paulus ita loquitur, vt significet in ea tantum prædicatione id effecisse, vt prædicaret Christum gentibus eum ignorantibus: eoque itinere confecto vacuum esse ad prædicandum vbique, tum vbi annunciatus erat Christus, tum vbi non erat. Vnde sequitur in Hispania prædicatum iam esse Christum. Suadeo autem meam coniecturam sic. Paulus fatetur se velle Romam venire, prohibitum tamen esse ne veniret propter illam suam prædicationem, quam susceperat in regionibus, quæ carebant lumine Fidei: id constat ex eodem capite num. 22. Impedimentum autem erat illa prædicatio, qua finita volebat Romam venire, & inde Hispaniam adire, & à Romanis deduci fidelibus, quod expresse dicit num. 24. *Cum in Hispaniam proficisci cœpero*

spero

spero, quod præteriens videam vos, & à vobis deducar illuc, si vobis ex parte fruitus fuero. Vnde colligo primùm. Cessasse iam in Paulo illud studium prædicandi, vbi non erat annunciatus Christus. Nam Romæ, quò ibat iam erat Fides, & Ecclesia constituta. Secundum non esse eandem prædicandi in Hispania necessitatem, quæ in alijs regionibus, vbi Christus non erat annunciatus. Si enim tanta necessitas foret, non diuerteret Paulus Romam, nec ibi tandiu morari vellet donec frueretur, & satiaretur aspectu, & consuetudine Romanorum. Quomodo enim qui excusabat impedimentum veniendi Romam, ortum ex prædicatione, quæ eum morabatur inter gentes, quæ Christum non nouerant, & illam prædicationem anteponebat conspectui, & consuetudini Romanorum, modo relicta Hispania Romæ moraretur, si in ea Christus non esset annunciatus? Certè si illa non iam esset Fidei doctina imbuta, & Christum prorsus ignoraret, non moraretur Paulus Romæ, nec in ea quiesceret, sed aut recta in Hispaniam tenderet, aut breui Roma eò migraret. Tertium, quod Paulus dicat deducendum se esse à Romanis in Hispaniam, signum est illos Romanos vel in Hispania fuisse, & ex ea venisse, vel saltem ijs Hispaniam notam esse, ac perspectum in ea Christianos esse. Quorsum enim vellet ab ijs deduci se Paulus, nisi deducentibus se fidelibus alij in Hispania fideles noti, & familiares essent? Quòd si hæc vera sunt, vti apparet, non modo hic locus Epistolæ Pauli ad Romanos nihil officit aduentui Sancti Iacobi in Hispaniam, sed illi etiam fauet. Qua ratione obie-

Coniectura ex eo pro aduentu s. Iacobi in Hispaniam.

ctio facta diluitur.

Quoad alteram capitis partem, ne quid maneat indiscussum, locus est Sancti Anastasij Antiocheni, quo probare solent Authores nostri aduentum S. Iacobi in Hispaniam; eum afferre volo verbis idonei, ac elegantis Scriptoris P. Gasparis Sanchez tract. 2. cap. 2. num. 8. *Adde nunc*, inquit, Adde nunc Anastasium Antiochenum, qui Arabica lingua antiqua, qualem verisimile est fuisse illam, qua in plumbeis laminis scripti sunt libri de essentia Dei, & Ecclesiæ fundamento, apertè dicit in Hispania prædicasse Iacobum. Hunc verò librum Iosephus Stephanus, Episcopus postea Oriolanus libro 1. de potestate coactiua Roman. Pontif. cap. 8. num. 2. & Bartholomæus Laurentius Cæsaraugustanæ Ecclesiæ de Pilari canonicus vidisse se dicunt, Romæ, in Bibliotheca Ignatij Patriarchæ Antiocheni. Sic autem ibi Anastasius Latinè redditus. *In hoc die* (idest, decimotertio mensis Barmudati, qui apud nos est duodecimus Aprilis) *multiplicibus martyrijs affectus est Sanctus Iacobus Apostolus frater Ioannis filij Zebedai; idque postquam abijt in Occidentem in ciuitatem Andiat, & fecit apud eos miracula; quæ homines attoniti stupebant. Ita quòd conuertit eos in cognitionem Dei excelsi. Tunc reuersus in multas Ciuitates Palestinæ prædicauit*. De hac ciuitate *Andiat* magna est inter eosdem Scriptores dissensio. Audiamus P. Sanchez num. 9. De Andiat res est magis obscura: neque enim apparet, quæ sit illa ciuitas. Mihi non displicet id, quod etiam Bartholomæo Laurentio visum est, quòdque ab Arabicæ linguæ peritis didicisse se dicit,

[Margin: Ratiocinatio P. Gasparis Sanchez. Ex eo descripta.]

[Margin: Idem Sanch.]

An-

Andiat nomen esse non tam ciuitatis in Hispania, quàm Hispaniæ totius: lingua etenim Arabica Hispania *Andlis* appellatur, quæ, vt fit, post multa sæcnla aliquid mutauit ex antiqua voce *Andiat*, cuius tamen reliquit vestigia non obscura. Hæc verò, vt puto, propriè est, quam nostro sæculo Andalusiam vocant. Cur ab alijs nationibus, quæ ad Arabiam pertinent, vbi liber ille videtur esse conscriptus, Hispania *Andlis*, siue *Andalusia* nomen est, prima occurrit, his, qui ex Arabia, aut Antiochia, cui Anastasius Patriarcha præfuit, enauigarunt. Fieri autem plerumque assolet, vt toti prouinciæ pars illa nomen accommodet suũ, quæ primùm à nauigantibus aperta, siue lustrata fuit. Sic Hispani Mauritaniam appellant quamcumque regionem à Mahometanis habitatam, sicut & Mauros illos omnes, qui Mahometi præstigijs addicti sunt: quia Hispaniæ finibus proxima est ab Australi plaga Mauritania. Sic Indus regionibus, quæ procul à nobis absunt, nomen indidit, vbicumque locorum illæ sint: quia Indus olim in regionibus nondum exploratis primùm occurrit. Quare iam prouinciæ nostris temporibus apertæ, siue ad Orientem, siue ad Occidentem Solem pertineant, Indicæ dicuntur. Sic puto *Andiat*, siue *Andlis* Hispaniam totam appellari, quia prouincia Bethica primùm excepit ex Asia, vbi Arabia est, & Anthiochia soluentes. Cùm verò, vt Iosephus tradit lib. 1. contra Appionem, multis ex his etiam quibus non vulgaris inesse putabatur doctrina, Hispania non tam prouincia putaretur, quàm ciuitas, è quorum numero fortasse fuit hic Antiochenus Anastasius; sensus il-

lorum verborum hic esse videtur: *Iacobus filius Zebedæi ad occidentem abijt, in Hispaniam videlicet, quæ occidentalis est*. Hæc Sanchez: Cui ferè, qui postea scripsere, adhærent Hispani; sed ea mihi opinio minus probatur, qui video Anastasium, non de Prouincia, sed de Ciuitate fuisse locutum. Ait enim in Ciuitatem *Andiat*, non in Prouinciam: atque adeo constat retinendum esse nomen Ciuitatis, eamque in Hispania inquirendam. Suscepi eius rei studium, & cum peritis Arabicæ linguæ, qui in hac sunt vrbe, & in Collegio de Propaganda Fide mecum versantur, locum Anastasij contuli, ac imprimis cum Abraham Ecchellensi multiplicis doctrinæ, ac eruditionis viro, quem pro vetere amicitia, etiam, atque etiam rogaui, vellet de nomine istius vrbis diligenter inquirere, vt si quid esset vsui meo, illud in hunc librum insererem, & Hispanicis hominibus satisfacerem. Morem pro sua mihi comitate gessit, & post longam inquisitionem ad me attulit in schedula sententiam, quam produco, ac ea opusculum claudo.

Igitur sic habebat Abraham ad me missa schedula, quam legentibus conceptis verbis repræsento: cui opto vt Hispani gratias non modo agant, sed habeant, tollet enim fortasse omnes hoc de nomine controuersias,

Ex

Ex Geographia Arabica Iſmaelis Ahulfada in deſcriptione Andaluſiæ, ſiue Hiſpaniarum.

EX Vrbibus Andaluſiæ eſt Vrbs Biaſa, vel Banaſa, quæ ſita eſt ad flumen Hiſpalis ſuper Hiſpalem, eſtque terræ feraciſſimæ, multarum frugum, abundat Croco, ex qua in varias aſportatur regiones. Prope Banaſam autem eſt Ciuitas, Andiat, ſed non eſt ad flumen, habetque Andiat fontem, quo irrigatur Crocus;

En Ciuitas, non Prouincia, ad mentem Anaſtaſij: cuius nomen expreſſum in Iſmaele habemus. Hoc nouum adijcio, nec reijcient, opinor, Hiſpani, qui poſt me venerint authores. Situm vrbis ijs, qui in ea Hiſpanię parte degunt, inſpiciendum, & indicandum relinquo: vt eo poſteris proficiant.

FINIS.

CATALOGVS AVTHORVM,

Qui Sancti Iacobi in Hispaniam aduentum, & in ea prædicationem affirmarunt.

OMNES

Ordine temporis in sæcula coniecti, ac distincti.

NIHIL minus, cum opusculum hoc scribendum suscepi, quàm authores hinc inde colligere, ad faciendam dictis fidem cogitaui: assuetus res magnis, & solidis momentis confirmare, nec numerare Scriptores, sed appendere. Verum quia hortati me sunt quidam nobiles, & eruditi viri, & qui apud me valent plurimum, vt consuetudinem aliorum ante me scriptorum seruarem, & æmulorum ora occluderem, inopiam nobis Hispanis authorum obijcientium, & gratum lectoribus facerem, qui eorum multitudine delectantur, malui eorum arbitrio, quàm meo ingenio seruire. Sed vt ne viderer actum agere, & aliquid ex meo adderem, statui quos idoneos ad faciendam fidem inuenissem, eos in sua secula conijcere, & in ordinem euoluto temporum filo

filo reducere. Fateor hoc mihi operosum, molestumque fuisse: verum vt meum erga monentes studium obsequiumque probarem: libenter laborem suscepi, eoque me officio exolui. Illud moneo: paucos ex eis esse, præsertim antiquos, quos non meis oculis viderim, & manibus triuerim. Soleo quippe, cum alijs in cæteris multum, & facile credam, hac in re parum fidere: quod mihi aliquando contigit falli. Illud præterea summi Oratoris à puero imbibi: Ineptum esse sectari riuos, Fontes deserere.

PRIMVM SECVLVM
A CHRISTO NATO AD 100.



EPTEM Diui Iacobi in Hispaniam à Petro Episcopi Romæ ad Ecclesias erigendas, & regendas missi: quorum vnus, ac fortassè Princeps fuit Cœcilius. Quibus ante testimonium reddidit, nobis Authoribus, Gregorius VII. confirmatum Martyrologijs Romano, Bedæ, Vzuardi, & Adonis. S. Cœcilius

Author eximius Franciscus Sosa Episcopus, librum Sancti Cœcilij suæ authoritate firmauit. Nec parùm momenti attulit vir doctus, & grauis Aegidius Lusitanus Familiæ Augustinianæ, & Conimbricensis Academiæ lumen lib. 3. de Immaculata Beatæ Virginis Conceptione quæst. 3. librum S. Cœcilij recipiens. Cui consensit par illi doctrina, & authoritate Gaspar Sanchez nobilis Societatis IESV scriptor, in suo illo pulcherrimo de Aduentu Sancti Iacobi in Hispaniam tractatu. Et Pater Lezana tertium Hispanicæ litteraturæ sidus, & Carmelitani Ordinis luminare, tum in Historia; tum in libro, quem *Immobilem Columnam* inscripsit. Sosa. Aegyd. Sanch. Lezana

Pro authore esto. Illa celeberrima Cæsaraugustæ Columna, quam linguam in marmore vocalem dixero, Iacobi aduentum attestantem; quam iniurioso non pede proruit vetustas temporis; nec quod nocere magis solet, nouitas temporum. *Pilarem* Hispani dicunt: in qua Virgo Columna Cæsaraugustana

Sanctissima extra Lunam posita firmiùs consistit, & triumphat; adhibitis Romæ Rotis ad currum; nam pluribus in solemni Rotæ iudicio latis pro ea sententijs causa vicit, lite sibi adiudicata. Eas præter alios scitè, & accuratè adducit Lezana in sua *Immobili Columna*. Hæc obloquentium inuidorum ora oppilabit; nec opus est eam testimonijs stabilite. Manet, & mole sua stat. Non leuis marmoreæ Columnæ authoritas est.

Rota Rom.

Secundum Seculum ab 100. ad 200.

Sterile hoc, & vacuum Historicis, & authoribus sacris fuit: nempe sanguine Martyrum abundauit, qui librum Vitæ in Superis auxit: nec aliud tum atramentum eum decuit, quam æternus Siderum splendor. Nullo in seculo pauciores in Catalogis Scriptores inuenias. Itaque illud de Sancto Iacobo siluit. Sed non tacuit vnum Toletanum, ac primum inter ea Concilium; in eo quippe S. *Eugenius Toletanus rem Primatus confert cum viris Sanctis, & primarijs Epicteto Cæsaraugustano &c.* Quæ sunt verba Flauij Dextri ad annum 101. *Concilio* inquit *Toletano, ad quod Episcopos conuocauerat Eugenius*. Inquit Biuar in Commentarijs, & Lezana de *Pilari* cap. 2. cuius & si Acta non extent, causa tamen ex Aduentu Sancti Iacobi in Hispaniam tota pendebat; nam quam ille primum sedem institerat, aut in qua sedem instituerat, ea sibi Primatum vendicabat. Imò & quibus Concilium constabat Episcopis, ij successores Discipulorum Apostoli erant.

Conc. Tolet.

Ter-

Tertium Seculum ab Anno 200. ad 300.

Claruit hoc eximijs Scriptoribus. Vnum ex ijs huiusce theseos authorem vendico, inclytum IESV Christi Martyrem, qui primo Apostolorum Martyri Iacobo Illustre testimonium reddat. Is est Hippolitus, quem anno fermè à Christi Ascensione ducentesimo, Alexandro Imperatore passum affirmat Eusebius, idest anno 220. teste Bellarmino. Igitur hic illius author sententiæ fuisse fertur, quæ affirmat *Iacobum destinatum fuisse ad Hispanias Apostolum, & Doctorem.* Hanc ei tribui latè, & eruditè probat Gaspar Sancius tract. 2. de Prædicatione Sancti Iacobi. Quòd autem ea opinio de Iacobi designatione ad eam Prouinciam inualuerit, constat ex testimonio ipsius Roderici Ximenij, qui hoc perspicuè dixit in Lateranensi Concilio, secundum M. SS. Toletani fidem. Ibi enim fatetur ingenuè Ximenius *Legisse se datam fuisse Iacobo potestatem Prædicandi in Hispania.* Ex quo deduco Ximenium in scriptis Hippoliti Martiris id legisse. Nam vbi legere melius potuit, quàm in eo, qui eius author fertur sententiæ? Et si autem ille non vlterius scripserit, dixeritue de Aduentu; satis est dixisse, aut scripsisse, ei Hispaniam fuisse Prouinciam destinatam: nec enim destinari potuit, nisi à Deo. Quod si à Deo destinatus fuit, non irrita ea destinatio esse debuit. Nam cur ad id designatus, quod minimè futurum erat? Imò in Concilio Aquisgranensi sub Gregorio IV. & Ludouico Pio Imperatore habetur cap. 12. Apostolos Ecclesias fundasse in Re-

Hippol. Mar.

Rod. Ximen.

Conc. Aquisgran.

Regionibus à Christo Domino sibi ad prædicandum commissis. Igitur Iacobus venit quò destinatus fuerat; & Hispaniam, quæ ei diuinitus contigerat, Prouinciam prædicatione sua lustrauit; atque adeo testimonium Hippolyti constat Traditione Hispaniæ stabilitum. Quare iure Hippolytus illud affirmare potuit, *Iacobo Hispaniam commendatam.*

Quartum Seculum ab Anno 300. ad 400.

Duo sunt illus testimonia. Vnum M. S.S. in Codice Lateranensis Archiuij, in quo multa Sanctorum Patrum opera continentur, quæ in vnum, hinc inde collecta volumen coniecta sunt. Initio habet Epistolam Gregorij Papæ Magni. In hoc igitur fol. 168. reperitur tractatus scriptus. *Epitaphia in Natali omnium Apostolorum.* Sub nomine autem Iacobi nostri sic.

Archiu. Lateran.

Iacobus inquit, *qui interpretatur Supplantator, filius Zebedæi, & frater Ioannis Euangelistæ Hispaniæ, & Occidentalium locorum Prædicator, sub Herode gladio cæsus occubuit.*

S. Hieron.

Alterum publicæ fidei Typis editum, idest Commentarius Hieronymi in c. 14. Isaiæ n. 12 ad illa verba. *Nobiles eius enim erunt ibi.* Dominus mãdauit. *Ite docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti: & Spiritus illius congregauit eos; dedi que eis sortes; atque diuisit, vt alius iret ad Hispaniam, alius ad Illyricum, alius ad Græciam pergeret: & vnusquisque in Euangelij sui, atque doctrinæ Prouincia requiesceret.* Hæc vltima clausula designat Iacobum,

quem

quem minimè nominarat. Nam dum ait, singulos Apostolos, in suis vbi prædicauerunt Prouincijs habuisse sepulturas, id enim est, *requiescere*: cum aliunde constet D. Iacobũ in Hispania situm esse, manifesto ostendit, se de illo mentionem fecisse, cum de Apostolo in Hispaniam misso locutus est. Itaque ex tumulo clamat authore Hieronymo Iacobus, se in Hispania prædicasse; & hoc ad Epitaphium pertinere, vt secundum testimonium cum primo consentiat.

Prudentius

Adijciendus Heronymo est Prudentius, insignis Poeta, quem Bellarminus in Annum 390. conijcit. Inter cuius carmina Michael del Villar, Regentis Magistratu clarus, in Tract. Interpret. trium Epigramm. anno 1609. typis mandato, hæc recenset de Templo Virginis à Pilari.

Perstat adhuc, Templumque gerit veneranda
Columna.
Nosque docet cunctis immunes viuere flagris.

Etsi enim hoc distichon ad Columnam, ad quam Christus alligatus vapulauit, quod sibi obijcit Villar, & Lezana, respicere videatur: nihil tamen obstat, quominus rem contineat, itaut inducta Columna Beatæ Virginis aliò item trahatur; & mens excitata specie Columnæ Virgineæ, de Christi quoque Columna, oblata occasione, cogitet. Quòd autem de Ecclesia loquatur Prudentius, probant aliqui versus ab eodem Villari subiecti, qui hoc modo citantur à Lezana:

Plena magnorum Domus Angelorum,
Et hinc Sacerdotum domus infulata
Valeriorum.

Irrepserunt opinor, menda, quæ emendo:

Plena

Plena multorum domus Angelorum.

Non Magnorum, quod minus aptum est. Illud, &, extra versum poni debet; nec enim eo addito constat numerus versus, itaut sit.

Hinc Sacerdotum domus infulata. Vel pone in fine primi versus.

Fortè ita adducit Villar, quem videre mihi non contigit, cum in Lezana tantùm viderim, à quo sic ea carmina producuntur.

Quintum Seculum ab Anno 400. ad 500.

Vti Seculum hoc proximum sequitur, ita & Author illius Authorem proximum excipit, nimirum Flauius Dexter Hieronymum, cuius familiaris fuit, adeo vt ille librum de Scriptoribus Ecclesiasticis ei dicauerit, & ab eo vicissim Chronico donatus fuerit, nisi ante opus absolutum, & perfectum moreretur. Quare Dexter Paulo illud Orosio dedicauit. Fuit Hispanus, patria Barcinonensis, clarus Natalibus, patre Sancto Paciano Episcopo, Præfectura, & alijs Togatis honestatibus insignis. Chronicon eum scripsisse constat ex Hieronymo. Hoc autem id omninò esse, quod hodie illius nomine circumfertur, ambigi nequit, cum penè omnes de eo docti consentiant. Ex Hispanis tot, ac tanti, vt numerus fastidium, authoritas pondus afferat. Eum inprimis asserunt, & commendant Franciscus Biuar, Cisterciensis, Rodericus Caro, & Thomas Tamayo de Vargas insignes illius Commentatores. Tuentur eumdem Alphonsus Maldonatus, Ioannes Marquez, ille Dominicanus, hic Augustinianus, Scriptores Magni nominis; quibus

Flau. Dexter

bus accedunt Gaspar Sancius, Petrus Oieda, Martinus de Roa, Xodar, Munozius, Erze Ximenius, & nouissimè Quintana Dueñas, & Lezana, qui maiorem numerum adducit, ijsque calculum suum addit. Externorum, Honorius Augustodunensis, Gesnerus, Posseuinus, Caracciolus, Andreas Scotus, ac plerique alij. Verum ego esse authorem non ambigo, postquam comperi summum illum omni litteraturæ genere virum, & viuum Romanæ Curiæ Oraculum, Reuerendissimum P. Abbatem Generalem, P. Hilarionem, recepisse P. Francisci Biuarij Commentarios; eosque cum Dextri opere approbasse: cuius apud me tanta est authoritas, vt ei nequeam refragari. Cui nobilem addidit calculum alterum sacræ litteraturæ lumen Seraphici ordinis decus P. Lucas Vvadinghus, qui cum eodem P. Hilarione librum approbauit. Cæterum hic author aduentum Sancti Iacobi in Hispaniam luce meridiana clariorem reddit: quare abstineo locos producere, cum infinitum esset recensere. Vbique sanè dextrum hoc sidus Iacobum Apostolum aperit, & demonstrat.

Sextum Seculum ab Anno 500. ad 600.

Aprincio viro Sanctissimo Episcopo Pacensi, de quo Sanctus Isidorus lib. de viris illustribus cap. 30. meminit, suus in hoc seculo est locus. Floruit quippe anno Domini 510. centum ferme ante Isidorum annis, de eo commemorat Ioannes Grial in scholijs super opera Isidori, & Alcazar in Apocalyp. p. 1. lib. 1. in Not. procœmia- Aprincius

 libus

libus nota 26. ſ.1. & 3. Hic in Apocalypſim egregios edidit comentarios eodem Iſidoro Authore. In his ad cap.1. interpretatione de nominibus Apoſtolorum adhibita. *Singuli,* inquit, *eorum ad prædicandum ſortes in mundum proprias acceperunt. Petrus namque Romam accepit, Andreas Achaiam, Thomas Indiam, Iacobus Hiſpaniam.*

Anaſt. Sinait

Anaſtaſij Sinaitæ Antiocheni Epiſcopi grauis Authoritas eſt. Scripſit is librum de paſſionibus Apoſtolorum, quem Ignatius nuperus Patriarcha Antiochenus Clemente VIII. Pontifice Romam detulit, ac inuenitur in Bibliotheca Dom. Ioſephi Stephani Bitontini primum, poſtea Oriolenſis Epiſcopi eumque citat in ſuo de Poteſtate coactiua Romani Pontificis opere, celebraturque ab omnibus ferme huius, & ſuperioris ſeculi Hiſpanis ſcriptoribus, quorum ingentem texit catalogum Erzc Ximenes, & idoneum authorem exiſtimat Gaſpar Sanchez in tractatu de Aduentu Sancti Iacobi Apoſtoli in Hiſpaniam, & P. Chriſtoforus Caſtrius Societatis IESV in Hiſtoria Beatæ Virginis cap. 8. ab hoc igitur huiuſmodi teſtimonium habemus. In hac die multiplicibus cruciatibus affectus eſt Beatus Iacobus Apoſtolus Frater Ioannis filius Zebedæi. Idque poſtquam abijt in occidentem in Ciuitatem Andiat, & fecit apud eos miracula quæ homines attoniti ſtupebant, ita quod conuerterit eos ad cognitionem filij Dei excelſi. Tunc reuerſus eſt ad Ciuitates Paleſtinæ prædicauit apud eas Euangelium Chriſti.

Se-

Septimum Seculum ab anno 600. ad 700.

Initium Isidorus esto. Hispalensis Episcopus, & Hispanorum doctissimus, Leandri frater natu minor, quo magistro vsus est, eique successit in gradu, sed doctrina antecessit. Hic libro de ortu, & obitu Patrum, quem Bellarminus inter germana eius opera recenset cap. 73. *Iacobus* inquit, *Zebedæi filius, frater Ioannis, quartus in ordine, duodecim Tribubus, quæ sunt in dispersione gentium scripsit, atque in Hispania, & Occidentalium locorum gentibus Euangelium prædicauit, & in occasu mundi lucem prædicationis infudit.* Et rursum cap. 81. *Singuli,* idest Apostoli, *proprijs certisque locis in mundo ad prædicandum sortes proprias acceperunt. Petrus namque Romam accepit, Andreas Achaiam, Iacobus Hispaniam, Ioannes Asiam, Thomas Indiam, Matthæus Macedoniam, Philippus Galliam, Bartholomæus Lycaoniam, Simon Zelotes Aegyptum, Iacobus Frater Domini Hierosolymam, Iudas frater Iacobi Mesopotamiam. Paulo autem cum cæteris Apostolis nulla propria sors traditur, quia omnibus gentibus Magister, & Prædicator eligitur.* Isidorus

Iulianus Archiepiscopus Toletanus creatus anno 680. & post decennium, idest anno 690. mortuus. Hic alius est à Iuliano Pomerio, quem Gennadius in suo Virorum illustrium catalogo ponit, & sibi æqualem dicit. Est enim hoc nostro multò antiquior, & ab eodem citatur in Prognostico. Diuersus item est ab alio Iuliano Pomerio, qui præfationem addidit ad libros Sancti Ildefonsi, qui posterior est nostro. Constat enim Iulianus

fuisse tres Iulianos eiusdem cognominis in eadem Ecclesia Toletana. Vnum Presbiterum antiquiorem: alterum Archiepiscopum medium: tertium Diaconum postremum. Incidit hic de quo agimus in septimum seculum creatus Præsul Toletanus anno 680. mortuus anno 690. In Fastos Ecclesiæ postea relatus. Eius meminit Fœlix eiusdem Ecclesiæ Toletanæ Antistes ad finem libelli Sancti Ildefonsi de scriptoribus Ecclesiasticis. Fuit autem maximè deditus doctrinę Augustini, vt apparet in eius Prognostico. Tria eius extant opuscula. Primum Prognosticon. Secundum contra Iudæos tres libros continens.
Nahum I. Tertium Commentarius in Prophetam Nahum: quæ habentur tomo 7. Bibliothecæ Patrum. Igitur in hoc opusculo tertio comment. in cap. 1. ad illa verba, & *Nebulæ puluis pedum eius*. Item ait alibi, de ijsdem; *qui appropinquant pedibus eius accipient de doctrina eius. Isti ergo pedes Domini fuerunt qui eum prædicando per vniuersum Mundum detulerunt. Petrus enim Romæ (lege Romam) Andreas Achaiam, Ioannes Asiam, Philippus Galliam, Bartholomæus Parthiam, Simon Aegyptum, Iacobus Hispaniam, Thomas Indiam, Matthæus Aetiopiam, Iudas Thadæus eum retulit Mesopotamiam, Iacobus Alphæi eum retinuit Hierosolymæ.*

Quisque sua sorte Christum sparsit sine sorde,
Per Paulum verò toto dispergitur Orbe.

Braulius. Braulius Sancti Isidori discipulus Cæsaraugustanus Episcopus, qui tribus Concilijs Toletanis quarto, quinto, & sexto subscribit, & in Sanctorum Catalogo legitur 26. Martij, cùm in alijs quę

scri-

scripsit operibus, tum præcipuè in prooemio ad opera Isidori, aduenisse in Hispaniam Iacobum his verbis confirmat. *Sicut egregius Doctor Sanctus Gregorius successit Petro, ita Beatus Isidorus in Hispaniarum partibus Iacobo successit Apostolo, semina namque vitæ æternæ, quæ Beatissimus Iacobus seminauit, hic Isidorus verbo prædicationis quasi vnus ex quatuor Paradisi fluminibus sufficienter irrigauit, atque vniuersam Hispaniam, tam exemplo boni operis, quam fama sanctitatis velut splendididissimis solis radijs illuminauit.*

Octauum Seculum ab anno 700. ad 800.

Beda solus totum occupat seculum, celeberrimus author, suæ ætatis Augustinus, quocum semper sentit, & loquitur. Is in Collectaneis, quod opus est in fine tomi tertij, & à Bellarmino, & Posseuino recipitur, quæ videntur ex Isidoro, apud quem fortasse legerat excerpta: nec mirum cum ille liber inscribatur excerpta, siue collectanea, cui fidem facit epistola de obitu Bedæ à quodam eius discipulo conscripta, quam idoneæ anthoritatis esse affirmat Baronius in additionibus ad Martirologium die 17. Maij, eamque vti incorruptæ fidei refert Surius ad eandem diem. Ex quo liquet Bedam in eadem Isidori sententia fuisse. Sed iam audiamus Bedam: *Apostoli Christi Prædicatores Fidei, & doctores Gentium certis in locis in Mundo ad prædicandum sortes proprias acceperunt. Petrus namque Romam accepit, Andreas Achaiam, Iacobus Hispaniam, Thomas In-* Beda

diam,

diam, Ioannes Asiam, Matthaeus Macedoniam; Philippus Galliam, Bartholomaeus Lycaoniam, Simon Zelotes Aegyptum, Matthias Iudaeam, Iacobus frater Domini Hierosolymam, Paulo cum caeteris Apostolis nulla sors propria traditur, quia in omnibus Magister, & praedicator eligitur. Vnus Beda huic seculo sufficit, nec enim numeri, sed ponderis ratio habenda.

Nonum Seculum ab anno 800. *ad* 900.

Leo III. Leo III. Pontifex Maximus initium esto. Hic, vt supra diximus, aduentus Sancti Iacobi in Hispaniam grauis author est.

Vvalafridus Strabo. Vvalafridus Strabo Abbas vulgò Sancti Galli, verè Augiæ, discipulus Rabani, cuius opera tomo 5. Bibliothecæ Patrum continentur Theologus, Philosophus, Poeta celeberrimus duodecimus Augiæ Abbas, creatus anno Domini 842. In libro Poematum, quem erutum ex Sancti Galli Bibliotheca dedit in lucem Henricus Canisius, & eodem tomo 9. alijs operibus attexitur, inter cæteros, quorum elogia carmine scribit Apostolos, de Sancto Iacobo, quem appellat Fratrem Ioannis sic.

Hic quoque Iacobus cretus genitore vetusto
Delubrum Sancto defendit tegmine celsum,
Qui clamante pio ponti de margine Christo,
Linquebat proprium panda cum Puppe Parentum
Primitus Hispanas conuertit dogmate gentes,
Barbara diuinis conuertens agmina dictis,
Qui priscos dudum ritus, & lurida Fana

Dæ-

Dœmonis horrendi decepta fraude colebat:
Plurimaque hic præsul patrauit signa stupenda
Quæ nunc in chartis scribuntur ritè quadratis,
Hunc trux Herodes Regni *Tetrarcha Tyrannus*
Percussum gladio crudeli morte necauit;
Quem Pater excelsus, qui Sancto Iure triumphat
Vexit in Aethereas meritis fulgentibus arces.

Turpinus Archiepiscopus Rhemensis Caroli Magni expeditionum comes, & rerum ab eo gestarum scriptor: & si in eius historiam, vel temporis iniuria, vel inuidia Æmulorum, vel libidine otiosorum Fabulæ irrepserint, author est tamen non spernendus, præsertim in ea parte, quæ ad expeditionem Hispanicam à Carolo susceptam pertinet: nam ea à Callisto II. adducitur, & fide digna redditur. Hanc ille Luitprando Decano Aquisgranensi dedicauit, ea tota plena est testimonijs huiusce, quam confirmamus, traditionis, vt necesse sit totam ex integro transferre, Locorum quæ dictis ab authore faciunt fidem, primus esto capite 19. *Sicut*, ait, *per Ioannem Euangelistam, Beati Iacobi fratrem in Orientali parte, apud Ephesum Christi fides, & Apostolica Sedes instituitur, sic per Beatum Iacobum in Occidentali parte Regni Dei, apud Galleciam fides eadem, & Apostolica Sedes constituitur. Hæ sunt procul dubio Sedes, Ephesus scilicet, quæ est ad dextram in Regno terreno Christi, & Compostella, quæ est ad sinistram, quæ videlicet sedes his duobus fratribus Zebedæi filijs, in diuisione Prouinciarum contigerunt, quod ipsi petierant à Domino, vt vnus* Turpinus

ad dexteram in Regno suo sederet, & alius ad læuam.

Idem Turpin. Hæc sedium interpretatio à Turpino videtur initium sumpsisse eamque celebrem multi post eum authores reddiderunt, quorum vnus est Sanctus Thomas de Villanoua, sermone de festo Sancti Iacobi, quem suo loco referemus.

Alter sumitur ex eodem capite 19. *Ego Turpinus Rhemensis Archiepiscopus Beati Iacobi Basilicam, & altare cum sexaginta Episcopis Caroli rogatu Calendis Iunij honorificè dicaui, & constituitur die illo, vt illa Ecclesia vocitetur Sedes Apostolica, eo quod ibi Apostolus Iacobus requiescit,* Historiam dedicationis recipiunt cùm omnes Hispani authores, tum multi externi: Nicolaus de Lyra in caput etiam 6. Apocalyp. vers. 12. & Baronius in Annotat. ad Martyrol. die 25. Iulij. Additamentum de Titulo Sedis Apostolicæ attributum Compostellano Episcopo apparet verum esse, ex loco illo à nobis superius adducto Concilij, qui non solum ob sepulcrum Apostoli mortui, sed ob illius sedem viui in illam Ecclesiam quadrat, nec enim solus tumulus satis erat, cum alijs Apostolis in Oppidis in quibus eorum sepulcra visuntur, eiusmodi nomen tributum non fuerit.

NotKerus Notkerum Monasterij Sancti Galli Abbatem, & ex Abbate Episcopum Leodiensem huius seculi fuisse tradit Antonius Yepes tomo 4. centuria 4. ad annum 849. quamuis nonnulli eum ad sequens seculum reijciant, quod eum mortuum dicant anno 912. qua ratione vixisse eum oportuit nostro, quod adornamus, sæculo. Hic

ergo

ergo in Matyrologio, quod scripsit. *Natale*, inquit, *Beati Iacobi filij Zebedæi &c. huius Beati Apostoli sacratissima ossa ad Hispanias translata, & in vltimis earum finibus contra Mare Brittanicum condita, celeberrima illarum gentium veneratione coluntur: nec immerito, quia eius corporali præsentia, & doctrina, atque signorum efficacia ijdem populi ad Christi fidem conuersi referuntur, ad quorum fidei confirmationem etiam Beatissimus Apostolus Paulus se iturum est pollicitus.*

Eleca Episcopus Cæsaraugustanus in additionibus ad M. Maximum sępe tradit aduentum Sancti Iacobi; is est perspieuus locus. *Memoria, diesque festus ab ipsius in Hispaniam ingressu Sancti Iacobi Zebedæi filij celebris habebatur, qui postquam Hispanias adijt, Ephesum comitatus est Sanctissimam Virginem vnà cum Ioanne fratre eius non priusquam in Hispaniam veniret, sed reuersus ab Hispania, indeque reuersus Hierosolymam, prædicans fortiter, & constanter gladio percussus est.* Eleca

Loco Authoris esto celebris illa Regis Ordonij Ramiri filij Ataulpho Compostellano Episcopo anno 892. facta donatio, vbi *pro reuerentia*, inquit, *& honore Beatissimi Iacobi Apostoli nostri, & totius Hispaniæ Patroni cuius corpus tumulatum est in Gallecia in finibus Amatæ*. Certè illa vox Apostoli nostri rem prorsus continet, & aduentum, & prædicationem confirmat.

Decimum Seculum ab anno 900. ad 100.

Luitprandus Inchoabit clariſſimus author Luitprandus Ticinenſis Diaconus, & poſtea Cremonenſis Epiſcopus ad Imperatorem Conſtantinum nomine Berengarij Imperatoris legatus anno 946. ſcripſerat hic hiſtoriarum ſui temporis libros ſex. Deinde compoſuit fragmenta quædam idoneæ authoritatis, in quibus hiſtoria Dextri à M. Maximo continuata vlterius ducitur. De quo ipſemet Luitprandus meminit in Epiſtola ad Trectemundum Epiſcopum Illiberitanum, cuius rogatu hoc Opus ſuſcepit. Eius teſtimonijs vtuntur Hiſpani Scriptores fere omnes, ac inter eos P. Gabriel Vaſquez vir ſolidiſſimè doctus, & in recognoſcendis, & citandis authoribus accuratiſſimus Huius multa ſunt in rem hāc facientes ſententię. Illam vnam ſeligo anno 676. *Beatiſſima ſedes de Columna in vrbe Cæſarauguſtana, quæ constructa eſt iuſſu Virginis à Beato Iacobo cum in Hiſpania prædicauit anno 37. à natiuitate Chriſti.*

Sampirius Sequitur Sampirius Ouetenſis Antiſtes Rege Alfonſo III quem authorem laudat Prudentius Sandoual, Erze Ximenius, & alij complures. Huius eſt illud in Alfonſi Regis hiſtoria de conſecratione Compoſtellanæ Eccleſiæ præclarum teſtimonium. *In Altari quoque, quod eſt ſuper corpus Beati Iacobi Apoſtoli, quod conſecratum fuerat à ſeptem Diſcipulis eius, quorum nomina ſunt hæc Calocerus, Baſilius, Pius, Chryſogonus, Theodorus, Athanaſius, Maximus.*

Huic ſeculo aſſignanda eſt confirmatio Officij Muzarabici, in quo ſæpius commemoratur aduen-

uentus Beati Iacobi in Hiſpaniam, facta à Ioanne X. Pontifice rogatu Regis Ordonij, Ioannelli interuentu, de qua Baronius tomo 10. ad annum 918. noſque ſuo de Breuiarijs loco diximus.

Momentum huic veritati addat diploma Regis Ramiri II. quod eſt anni 972. quo ſtabilitur donatio facta Compoſtellanæ Eccleſiæ. *Ob honorem* inquit *cælicoli, & Sanctiſſimi Iacobi Apoſtoli, cuius venerabile, & glorioſum tumulatum manet corpuſculum Hiſpanienſium in Regione, quam & inter cæteros Apoſtolus ſortitus Terræ Gallitiæ.* Ramirus Rex

Vndecimum Seculum ab Anno 1000. *ad* 1100.

Fulbertus Carnotenſis Epiſcopus authoribus Baronio, & Bellarmino in hoc Seculum incidit: citatur à Calliſto II. pro aduentu Sancti Iacobi cap. 31. Verba ſunt. *Hic eſt reuera Iacobus, quem amabat valde Dominus Chriſti miles emeritus, & ſignifer egregius, militiaque prouidus Gallitiæ Apoſtolus, Peregrinis notiſſimus, & honore digniſſimus, miraculis mirificus, in gloria magnificus, quem cunctus petit Populus domeſticus, & Barbarus.* Ex periodi commatis, apparet rythmos eſſe: & quidem ille Officium Eccleſiaſticum compoſuit, & Miſſam de S. Iacobo edidit, eodem Calliſto ibidem authore. Fulbertus

Hugo Portugallenſis in Luſitania Epiſcopus lib. de hiſtoria Compoſtellana, qui liber reperitur in Archiuio Regij, & magnifici Conuentus Canonicorum Regularium Conimbricenſis Sancti Auguſtini, à Sàncta Cruce dicti, manuſcriptus litteris Gotthicis; & locus, & manus idoneam Hugo

ei fidem faciunt. Ad illius finem habetur Epistola quædam Hugonis, quæ tota plena est testimonijs huiusce traditionis.

Huc pertinet approbatio Officij Muzarabici, data ab Alexandro II. misso ad id in Hispaniam Cardinali Hugone Candido anno 1080. constat ex libro Conciliorum Regij Monasterij Diui Laurentij in Escuriali.

Officium Muzarabicum

Eiusdem Seculi est altera facta à Gregorio VII. & commendata Riccardo sedis Apostolicæ in Hispania tunc Legato, quemadmodum in eodem volumine continetur.

Tertia item Victoris III. aut Vrbani II. nam de vtro est Controuersia, quippe intra idem seculum includuntur, cuius author est Iulianus Petri ad annũ 1086. quo accidisse refert illud celeberrimum de Missalibus in ignem coniectis, quod superius adduximus miraculum, quorum cum neutrum fuerit consumptum, vtrumque iustum, & idoneum est habitum.

Duodecimum Seculum ab Anno 1100. *ad* 1200.

Callistus II.

Otto Episc.

Omisso Callisto II. Pontifice de quo multis supra egimus, cum de Pontificum testimonijs scripsimus, initium sit ab Ottone Frisingensi Episcopo, Henrici IV. Imperatoris nepote, Conradi Regis fratre Henrici V. Sororio, Friderici I. Patruo, Monaco Cistercienſi, & Abbate Murimundensi, nobili eius ætatis historico. Is nobis in Chronico lib. 3. cap. 5. huiusmodi testimonium præbet. *Iacobus*, inquit *iam ab Herode decollatus fuerat, qui tamen prius, vti dicitur, Hispanis prædicauerat.*

Suc-

Succedit Aulus Halo Burdegalenſis Gallus eiusdem temporis celebris Poeta, quem Conſtantia Soror Filippi, Filia Henrici Regum Galliæ, deſponſa Regi Alfonſo VI. ſecum in Hiſpaniam duxit, & poſtea Toleti, ob eximias eius dotes Ciuitate donatus. Extat Poema huius authoris de aduentu, & prædicatione Iacobi in Hiſpania, quod ego legi cum Commentarijs Ioannis Tamaij Salazarij, à quo eſt caſu inuentum. Quot ſunt illius carmina, tot ferme ſunt de hoc aduentu Oracula, pauca refero. Aulus Halo

Vltima ſic noſter compulſus ſorte Iacobus,
Illicò totius Hiſpaniæ cacumina luſtrat.
Huius in Hiſpanias aduentum edicere Præſul,
Nunc Toletane Iubes, Fidei promiſſa reſoluo,
Hiſpaniæ tunc regna Deo inſpirante Iacobo
Contingunt, &c.

Quod poema quo pluribus mendis ſcatet, paucos quippe verſus conſtantes reperias, eò magis fidem ſuam antiquitate commendat; nam vitio temporis, à quo ſunt exeſa, claudicant, & amiſſo nitore authoritatem retinent.

Eiuſdem ſeculi eſt Iulianus Perez, ſiue Petri Archipresbyter Toletanus, qui decrepitum Aulum nouiſſe ſe ſcribit, claris natalibus, & ſcriptis. Legatus Romam à Rege Alfonſo VI. ad Calliſtum II. qui ei exemplum libri de Sancto Iacobo, dono dedit; ſcripſit Chronicon, & aduerſaria, & Himnos. In his operibus frequens mentio fit de aduentu, & prædicatione Sancti Iacobi in Hiſpaniam. Nec opus eſt citare locos, cum vbique occurrant. Extat eius Epitaphium de Aulo Halo Toleti ſepulto, non inconditum, & pro Iulian. Perez

tem-

tempore Idoneum. Asserunt hunc Authorem omnes pene Hispani, qui Iacobum vindicant, ac in primis Ximenius, & Lezana.

Pelagius Ouetensis.

Pelagius Ouetensis Episcopus certus &, constans est rerum Hispanicarum scriptor. Hoc Seculo floruisse ex eiusdem apparet historia. Hic de aduentu, & prædicatione Sancti Iacobi in Hispania, eiusque Discipulis multa, & præclara commemorat. Eumque pro causa citant grauissimi quique huiusce traditionis vindices. Eum mihi videre non contigit.

Tertium Decimum Secundum ab Anno 1200. *ad* 1300.

Martinus Polonus

Martinus Polonus Archiepiscopus ex Monacho, & Pœnitentiarius Innocentij IV. in suo Cronico ad annum Domini 34. ita. *Iacobus Maior Hispaniam circumiens, eandem Hierosolymis decollatur.*

Vinc. Bellou.

Vincentius Bellouacensis in speculo historiali, tom. 4. lib. 8. cap. 7. *Iacobus*, inquit, *speciales Discipulos habuisse legitur: tres Hierosolymis, vnum in Gallitia cum adbuc viueret Apostolus elegisse dicitur.* Notior est hic author, quam vt commendari debeat, & Ordinis Prædicatorum lumē.

Vincent. de Tornaco

Manuscriptum extat inscriptum sermones de Festis, Gilberto de Tornaco Ordinis nostri Franciscani authore, anni plus minus 1242. in quo de Sancto Iacobo Hispaniarum Apostolo fit mentio, & inter alia, *redierat* inquit *Hierosolymam de Hispania, cum præsentiret diuinitus mortis sibi imminere tempus.*

Con-

Confirmant hanc doctrinam litteræ solemnes Regni Sancij Tertij, in quibus continetur concessum donũ Ecclesiæ Sancti Ioannis Naranci Benedictinæ Familiæ: *dignatus est*, ait, *Christus mittere Apostolos suos prædicantes Euangelium vniuerso Mundo: inter quos noster vnus Zebedæi filius Hispaniam sortitus est.* Rex Sancius III.

Gulielmum Durantem Mimatensem Episcopum in suo Rationali diuinorum Officiorum lib. 7. cap. 12. audiamus. *Iacobus filius Zebedæi frater Ioannis Euangelista missus est, ad prædicandum Hispanis, sed cum non posset, nisi vnum Discipulum ibi conuertere, redit Hierosolymam; sed tandem ab Herode decollatus, & in Hispaniam reportatus, quos viuus conuertere nequiuit, mortuus diuino miraculo conuertit.* Idem tradit Ioannes Bellethus in opusc. de explicatione diuinorum Officiorum, quæ est Appendix libri Durantis, ac idcirco vtrunque coniungo. Guliel. Dur. Ioan. Bellet.

Affirmat huiusmodi aduentum Thomas Cantipratensis ex Ordine Prædicatorum, Alberti Magni auditor, Episcopus suffraganeus Episcopi Cameracensis, & Felix Doctoris Angelici Doctoris discipulus lib. 7. de Apibus c. 25. cum eodem sentit Iacobus de Voragine in opere, quod legenda Sanctorum appellauit. Thom. Cantr

Seculum Quartum Decimum ab Anno 1300. *ad* 1400.

Felix, faustumque huic seculo esto, Nicolai de Lyra clarissimi authoris, & iusti sacrorum librorum Interpretis testimonium. Hic in Commenta- Nicolaus de Lyra.

rijs

rijs ad cap. 1. Abdiæ ad illa verba: & transmigratio Hierusalem, quæ in Bosphoro est, sic ait in HAEBREO SEPHARAT id est in Hispania, vt dicit Rabbi Salomon, quod fuit impletum per Iacobum Apostolum ob eius Discipulos ibi fidem Christi prædicantes, & colla gentium subiugantes.

Anonymus. Adiungamus huic authorem Anonymū nostri, & eiusdem instituti, in volumine inscripto sermones de Dominicis, & Festis habitis Lutetiæ Parisiorum, quod ex ijs compactum inde Romam attulit Eminentissimus Princeps Cardinalis Franciscus Maria de Bagni, vbi inter alia. *Quis non miretur*, inquit *Iacobum post Ascensionem Domini perlustrasse Iudæam, & Samariam. Deinde in Hispaniam cucurrisse zelo prædicationis, & demum rediisse Hierosolymam, vt Euangelizaret Christum.*

Petr. de Nat. Accedat Petrus de Natalibus, Equilinus Episcopus Venetus, nobilis scriptor lib. 6. cap. 99. & 133. Adstruit Sancti Iacobi aduentum in Hispaniam his verbis. Iacobus post Ascensionem Domini, dum per Iudæam, & Samariam prædicasset, in Hispaniam tandem iuit, vt ibi verbum Domini seminaret, sed cum ibi quasi nihil proficere videretur, & quod solummodo nouem Discipulos conuertisset, duos ex illis ibi reliquit, & alios septem secum assumens in Iudæam redijt.

Seculum Quintum Decimum ab anno 1400. *ad* 1500.

Quo maior erat scriptorum copia, eo plura suppetebant testimonia; vt horum inopia, seculorum

lorum potius iniurię, quam ſcriptorum incuriæ ſit imputanda. Igitur in hoc ſeculum maior vis ſcriptorum incubuit.

Sanctus Vincentius Ferrerius eximius, imo S.Vincentius
Apoſtolicus Prædicatorum Ordinis Concionator, ſuæ ætatis Oraculum, ſermone de Sancto Iacobo Apoſtolo. *Modo quis fuit primus Apoſtolùs, qui hanc legationem exequebatur eundo per vniuerſum Mundum? Non Petrus, nec Andreas, nec Ioannes, &c: Sed Iacobus iſte. Vnde euntibus Hieruſalem Virgine Maria, & Apoſtolis, Beatus Iacobus recepta ab ijs licentia venit in Hiſpaniam prædicans de Chriſto, quia Chriſtus dixit ijs, eritis mihi teſtes in Hieruſalem, & in omni Iudæa, & Samaria vſque ad vltimum terræ. Ideo Beatus Iacobus venit ipſum teſtificari à finibus terræ.*

Alphonſus Toſtatus Abulenſis Epiſcopus ob Alphp.Toſt.
doctrinæ præſtantiam, & varietatem, & ſcriptorum copiam mundi ſtupor, tribus in locis a ductum Sancti Iacobi in Hiſpaniam confirmat. Primum in explicatione prologi Sancti Hieronymi ſuper Matth. part. 194. *Prouincias inter ſe diuiſerunt. Prouenit tunc Beato Matthæo ab Aethiopia quantum ad partem Nubianorum, & Beato Iacobo Hiſpania, & Beato Thomæ terra Indorum, & Beati Simoni terra Aegypti, & Beato Andreæ terra Græcorum.* Rurſus in 3. parte ſuper cap. 19. Matth. quæſt. 33. *Dicendum* inquit, *quod iſte Iacobus vocatur, cum apud Hebræos vocaretur Iacob, & tamen cum accipit formam latinam dicitur* Iacobus, *iſte vocatus* Iacobus *Zebedæi, quia erat filius Zebedæi, iſte Iacobus, quem Chriſtus valde dilexit, & fuit vnus, qui familiariter recipiebatur à Chriſto*

ad omnia secreta . infra cap. 17.& 26. Lucæ 9. *isti Iacobo assignata est sorte prædicationis Prouincia Hispaniæ* . 34.p.cap. 17. quæst. 13. *non est ait dubitandum, quin iste Iacobus fuerit Iacobus Zebedæi, & non est ille, qui rexit Ecclesiam* Hierosolymitanam *post Christum, sed ille, qui occisus est ad Herode act.12. scilicet.* Occidit autem Iacobum *fratrem Ioannis gladio, & ille est, qui venit prædicaturus in Hispaniam, & ibi sepultus manet.*

S.Antonin. Sanctus Antoninus Archiepiscopus Florentiæ, doctrina, & Sanctitate illustris tom. 1. tit. 6.cap. 7.sic scribit. *Iacobus igitur post aduentum Spiritus Sancti ad Hispanias accessit ad prædicandum, & cum videret gentem illam agrestem doctrinam eius non accipere, nam tantum nouem, vel secundum alios tantum duos ad fidem conuertit; illos duos secum ducens reuersus est Hierosolymam.*

Turrecrem. Turrecremata Cardinalis insignis Theologus, & Iurisconsultus lib. in Euangelia de Sanctis, sermone de Iacobo Apostolo disputans. Vtrum Iacobus sit lux Hispaniæ ait. *Dicitur quidem lux ratione illuminationis doctrinæ Fidei, qua ratione dixit Christus Apostolis. Vos estis lux mundi, singulariter Beatus Iacobus primo personaliter, post per Discipulos suos, quos ibi gratia prædicandi reliquit, illuminauit terram Hispaniæ, lumine doctrinæ, & exemplo sanctitatis, vt historia sua testatur, & tandem miraculorum multitudine visa, quæ Beatus Iacobus virtute diuina operabatur,* Regina *Hispaniæ stupens credidit, & Christiana effecta est, & omnia quæ petierant suis Discipulis tribuit, & Palatium Sancto* Iacobo *in Ecclesiam dedicans magnificè ipsum dotauit, quæ tandem in bonis operibus vi-*

tam

tam finiuit, ita vt facto computo sicut Beatus Iacobus fuit primus inter Apostolos, qui martyrium pro Christo suscepit. Ita Regnum Hispaniæ videtur inter omnia Regna prius Fidei lumen per Christianitatis titulum suscepisse.

Iacobus Philippus Bergomas Augustinianus ad annum 5242. ita. *Iacobus* inquit *maior Apostolus Domini, Zebedæi ex Maria Salome filius, ac Diui Ioannis Euangelistæ frater, quem Dominus vna cum eodem Ioanne fratre vocauerat dicens; Venite post me, faciam vos fieri piscatores hominũ: quique relictis retibus, & Patre secuti fuerant eum, hoc Anno postquam prædicando vniuersam peragrasse Hispaniam, in qua nouem tantum Discipulos conquisierat, in Iudæam reuersus ab Herode Agrippa Regis fratre, qui in Hierusalem Fratris vices gerebat obtruncatione capitis martyris palmam adeptus est. Eius autem sacratissima ossa postmodum Discipuli ipsius ab Hierusalem ad Hispanias transtulerunt, vbi scilicet prædicationis officium viuens exercuerat, atque ibidem in Vrbe Gallitia, quæ est in vltimis finibus Hispaniarum condidere, quæque celeberrima gentium illius, & peregrinarum nationum veneratione excoluntur, cuius festum 8. Cal. Augusti.* Iacobus Philippus Bergomas.

Coronidem huic Seculo imponant Episcopi quatuor huius aduentus Authores, Primus Cabilonensis in Topographia Sanctorum, Robertus Caraciolus Aquinas, & postea Licisensis in duabus ea de re concionibus. Alphonsus Carthagena Burgensis in ea, quam apud Patres Basilienses in eo Conuentu habuit oratione. Rodericus Sancius Palentinus in historia dicata Henrico IV.

tomo 1. parte 1. capite 4. Compendij histor.

Sextum Decimum Seculum Ab Anno 1500. *ad* 1600.

Hoc abundat ſcriptoribus, Diuina prouiden- factum, vt cuius ad finem ſeculi mouenda erat ea de re quæſtio, illius curſus, aſſertores, & defen- ſores ſuppeditaret. Illorum numerus ægrè iniri poterit, præſertim ab eo tempore, quo Hiſpani ingenio acuto, & conſtanti, ad ſtudia litterarum facto defenſionem ſui Apoſtoli ſuſceperunt. Eo enim ſtudio ſcripſere, quo bellare ſoliti ſunt. Ita- que nubem Teſtium coegerunt, & in Aduerſari- os fulminarunt: quare in hoc ſeculum ita me geram, vt ex multis paucos eligam, quorum au- thoritas pondus habeat; cæterorum multitudi- nem, cum ea quæ noſtro hoc ſeculo prouenit, in- dicabo tantum, & qui aliorum catalogos texunt eos nominatim producam, ac ſi quis aut illos la- tuit, aut poſt illos ſcripſit, illum omnino adiun- gam.

S. Thomas à Villanoua

Princeps huius ſeculi eſto: Sanctus Thomas à Villanoua Archiepiſcopus Valentinus Auguſti- nianus, recens in Faſtos ab ALEXANDRO VII. relatus, tum in eo ſermone, quem coram Imperatore Carolo V. tum in alio, quem apud equites eiuſdem Sancti Iacobi habuit, quorum tota ſeries aduentum in Hiſpaniam Sancti Iacobi Apoſtoli confirmat, ac in fine poſterioris ſic. *In hoc Regno* inquit *Cœlorum, ideſt Eccleſia petitio- nem illorum adimpletam videmus, nam Ioanni ſe- des data eſt in Aſia, quæ eſt ad dexteram Ieruſalem,*

& Iacobo ad Hispaniam, quæ est ad sinistram partem.

Iacobus Middendorpius magni nominis externus author, in eo quod de Christianis Academijs scripsit, & Coloniæ typis edidit volumine Pio V. dicato, dum Hispaniam commendat, lib. 3. sic *Veram Christianam Philosophiam ab ipsis Apostolis didicerunt, quod enim Diuus Iacobus eam in Hispania tradiderit, notius est, quam probare oporteat.* Middendorp

Garcias Loaysa Archiepiscopus Toletanus postea Hispalensis, & Romanæ Ecclesiæ Cardinalis, Vir doctissimus in notis ad Concilium Toletanum in decreto Regis Gundemari 2. tomo Concil. p. 1. *Beatus* inquit *Iacobus in Hispaniam venit, & ibi prædicauit Christi Euangelium, & postea relictis duobus in Hispania Discipulis cum reliquis in Iudæam venit, ibique martyrium primus omnium Apostolorum subijt. Corpus à Discipulis Nauigio impositum in Hispaniam appulit* 8. kal. *Augusti, & in Ciuitate Iria situm. Demum Compostellam translatum* 3. kal. *Ianuarij, quo die in tota Hispania translatio eius celebris est.* GarciaLoaysa.

Ioannes Raulinus Monachus Cluniacensis Sacrarum litterarum Parisijs professor 2. p. sermonum de Sanctis, sermo 2. de Sancto Iacobo, *postquam Dominus* inquit *assumptus est in Cœlum, cœperant Apostoli prædicare verbum Domini in Hierusalem, & in vicinas partes, quo tempore Beatus Iacobus secessit in parte Gallitianas ad prædicandum verbum Domini Gallicianis.* Ioan. Raulin.

Ioannes Vasæus in Chronico anno Christi 37. *Diuus Iacobus Apostolus filius Zebedæi in Hispania* Ioan. Vasæus

præ-

prædicauit Euangelium Christi.

Iacob. Pamel. Iacobus Pamelius vir eius seculi eruditissimus in sacris litteris, & profanis, commentarijs in Cyprianum, & Tertullianum, & alijs operibus illustris, quem sæpe, ac multum commendat Baronius, in Notis ad librum aduersus Iudæos Tertulliani nota 41. super illis verbis. *Hispaniarum omnes termini. Videntur* ait *Hispaniæ Regna omnia iam tum Christi fidem suscepisse, inter quæ præses Religionis Christianorum hostis recensetur à Tertulliano loco citato, & eiusdem ac Asturicæ Beatus Cyprianus Epistola 68. Ibi vide annotationes nostras numero 2. atqui Hispaniarum Apostolus iuxta Beatum Isidorum, Beatus Iacobus maior.*

Thom. Stapl. Thomas Stapletonus Anglus insignis vtriusque Theologiæ, Polemicæ, & scholasticæ Doctor, qui lib. de magnitudine Romana in lucem edito anno 1596. cap. 3. *Verum* ait, *& indubitatum est toto terrarum Orbe veluti in Prouincias distributo, facta primum in Iudæa, & Samaria diuini Euangelij prædicatione, iuxta ordinem à Christo præscriptum, Petrum in Italia, Paulum in Græcia, Andream in Arabia, Ioannem in Asia, Iacobum in Hispania, hoc Christi Euangelium, cuius caput est Roma, latissimè propagasse.*

Ioan. Marian. Ioannes Mariana acri iudicio integer, & seuerus author, qui si hoc ambiguum duceret, minimè affirmaret, de rebus Hispaniæ lib. 4. *Iacobus Zebedæi filius cognomento maior Iudæa, atque Samaria obitis venit in Hispaniam, authore Isidoro, nouaque in ea Prouincia Euangelij luce propagata Cæsaraugustæ Virginis Matris nomine, eius monitu, Templum constitutum est.* Et infra. *Sed Hispania*

ta-

tamen Hierosolymam cum reuertisset, quam ob causam inceptum in ea Vrbe ab Herode Aggrippa Regnum Iudæorum à Claudio acceptum grato initio cupiens auspicari interfectus est, Anno salutis 42. 8. Kal. Aprilis, & mox corpus à Discipulis sublatum, nauique impositum ad Iriam Flauiam in extrema Gallecia, cui Oppido hodie Patrono nomen est, constitit. ad 8. Kal Augusti, vnde Compostellam migrauit.

Andreas Resendius Vir suæ ætatis eruditissimus, & studiosissimus veritatis, & Hispanicarum præcipuè in Lusitania antiquitatum indagator acerrimus, à quo libellus de translatione Corporis Iacobi Apostoli scriptus est, quemadmodum ipsemet narrat, in Epistola ad Ioannem Vaseum, de Colonia Pacensi. Is ergo ibi affirmat, sedem Iriensem Compostellam esse translatam, Et in Epistola ad Bartholomæum Kebedium *Iacobum Apostolum Hispaniarum* appellat. Eundem rursum Patronum Hispaniarum vocat lib. 4. antiquitatum Lusitaniæ, & oblectat die illius Natali insigni, memorabilem de Mauritanis quinque Regibus ab Alfonso I. Lusitanorum Rege in Campo Orichij victoriam partam fuisse. Cui Authori eo maiorem habere fidem volo, quò ille est candidior, & incorruptior, & à studio partium alienior. Andr. Resen.

Breuitati studendum. Indico tantum, non cito Authores; ex multis pauci à me adducentur. Tarafa de Regibus Hispaniæ, parte prima in Claudio Caligula. Marineus Siculus in Historia Rerum Hispaniæ lib. 5. Morales in Cronicis Hispaniæ, prima parte lib. 9. cap 7. Beuter in Croni- Tarafa

cis

Garibai cis Hispaniæ parte prima. Garibai lib. 7. cap. 3. & 4. & lib. 23. cap. 72. Zurita lib. 1. Annalium Aragoniæ cap. 44. Rades de Andrada in Historia trium Ordinum Militarium. Alphonsus Villegas in vitis Sanctorum. Aloysius Lippomanus in ijsdem. Illescas lib. 6. cap. 18. Pater Azor. p. 2. lib. 1. cap. 7. Pater Petrus Ribadeneyra grauis, & elegans vitarum Sanctorum scriptor, Genebrardus in Cronologia Anno 4233. Feuardentius in Irenæum lib. 1. cap. 3. Magister Isla de Ordine Sancti Iacobi cap. 3, Frater Angelus de Paz tom. 1. Symboli lib. cap. 7. Idem tradunt quatuor insignes Iesuitæ externi, Ricardus Haller in Opusculo de doctrina Sancti Iacobi, Thomas Saulius in Thesauro litaniarum, Antonius Posseuinus tomo 1. Bibliothecæ lib. 4. cap. 2. Nicolaus Serarius Opusculo de Apostolis cap. 8. de Iacobo. Addo quintum grauissimi Iudicij, insignis virtutis, solidæ eruditionis virum, fidei vindicem acerrimum, malleum Hæreticorum, Petrum Canisium lib. 5. de Beata Virgine cap. 2. Sisto, & omissis alijs, tanquam ad duas columnas, quibus non plus vltra inscripserim seculum hoc allido, & finio. Hi sunt duo præstantissimi Authores pares doctrina, virtute, authoritate, fama professione tamen diuersi, ambo Theologi Tridentini, alter Pontificius, alter Imperatorius: Dominicus Soto, & Alfonsus Salmeron, quorum ille Commentarijs in cap. 15. Epistolæ ad Romanos super illis verbis *Nunc vero*, num. 23. & 24. §. Colligere. Hic vero in Acta Apostolorum, tract. 8. Aduentum Sancti Iacobi in Hispaniam asserit.

Margin notes: Garibai; Genebrard.; Serarius; Canisius

Ope-

Operæ pretium tamen erit aliquos ſcriptores adducere ex multis, qui Apologias pro hac traditione aduerſarijs obtulerunt, quorum primus fit D. Ioannes de Velaſco Magnus Comeſtabilis Caſtellæ Regni quem laudat, & ſe ſolum legiſſe fatetur Lorinus in Acta. Frater Ferdinandus Oxea Ordinis Prædicatorum. Bartholomæus Laurentius Prior Sanctæ Mariæ del Pilar. Prudentius Sandoual Pempelonenſis Epiſcopus tom. de fundat. Franciſcus à IESV, Xodar Carmelitanus, Ioannes Beltranus de Gueuara Compoſtellanus Archiepiſcopus libro de aduentu Sancti Iacobi. Auguſtinus Marinus P. Oratorij lib. de ſelectis hiſtorijs Iacobi magnus defenſor, Maurus Caſtellà Ferrerius vir eruditiſſimus, & Iacobi aduentus aſſertor acerrimus, Michael de Salinas Vinuella Auditor Generalis Claſſis Hiſpanicæ, Gregorius Lopez Madera Senatus ſupremi conſultor. Frater Didacus Murillo Franciſcanus. Didacus Valdeſius Iuris canonici Doctor primus. Gaſpar Scholanus Hiſtoricus Regius. Ioannes Salazarius in Eccleſia Sancti Iacobi Magiſter, & Cardinalis. Cenedus ad Decretum Collectan. 43. Ferreolus in lib. de Maria Auguſta Virgine Deipara lib. 2. cap. 2.

Seculum decimum ſeptimum ab Anno 1600. *vſque ad* 1662.

Tot ſunt in eo Scriptores, vt vel leues eorum calami oneri ſcripturo futuri ſint; ſtimulauit nimirum Hiſpanorum ingenia, obiecta illa difficul-

tas, quæ instar cotis acuit, non instar obicis tardauit scribentes, adhuc intra curriculum, & non multum vltra medium prouecti, cum ob multitudinem in meta esse possemus. Obruor itaque pondere, ac necesse est illud à me in humeros aliorum reijcere. Itaque paucorum quorumdam, sed illustria testimonia primum proponam, deinde eos proferam, qui alios diligenter collegerunt, & accuratè citarunt, quos qui velit, consulat.

Cornelius à Lapide.

Primus esto P. Cornelius à Lapide insignis sacrarum litterarum tum Louanij, tum Romæ interpres, qui multis in locis affirmat Sanctum Iacobum in Hispaniam venisse, ex quibus vnum tantum profero cap. 12. v. 2. Actuum Apostol. sic ait. *Quo Anno Apostoli dispersi sunt, Sanctus Iacobus in Hispanias profectus est; eum enim in Hispania prædicasse vniuersalis est, & immemorabilis non tantum Hispaniæ, sed & fidelium vbique traditio, cui refragari nemo queat. Iacobus ergo in Hispanias profectus est sub annum Christi* 37. Excitata item quæstione, cur Herodes occidit Iacobum præ cæteris Apostolis? Respondet primo, & secundo afferendo alias rationes, & addit. *Tertio quia ex Hispania obita celebris rerumque gestarum gloria clarus oculos omnium in se conuertebat.*

Abrahamus Zouius.

Sequatur Abrahamus Zouius Polonus insignis Ecclesiasticæ Historiæ post Baronium scriptor tomo 14. Anno Christi 1336. loquens de templo Diuæ Virginis à Columna Cæsaraugustana. *Aedificata est*, inquit, *magnificè cella in qua ferè omnia quæ Sancto Iacobo acciderunt in Hispania*

effi-

effecta sunt, & expressa. Idem. *Traditio est apud Cæsaraugustanos Diuum Iacobum cum discipulis super ripam Iberi præterfluentis, vbi nunc amplissima Ecclesia cernitur, noctu descendisse. Indidem orasse, & secundum quietem Angelorum Choros aspexisse, audisseque occinentes Aue Maria Gratia Plena &c.*

Tertius esto Michael Inkoferus Austriacus Societatis IESV in eo tomo quem edidit super epistola B. Virginis data Messinensibus. *Iam vero,* inquit, *de Iacobo Zebedæi qui nesciat solem videtur ignorare, quantus enim hic cultor, ac prædicator Virginis extiterit, testatur illa celeberrima ædes Cæsaraugustana, quam ipsius Deiparæ in Columna apparentis monitu Iacobus iam apud Hispanos per menses quindecim occupatus excitauit, testatur ipsa Magnalium illibatæ Virginis ab eiusdem Iacobi prædicatione celebris, ac per manus ducta traditio.* Michael Inkoferus.

Quartus sit Frater Aegidius à Præsentatione Augustinianus Vniuersitatis Conimbricensis Doctor, & Magister primarius, ac eiusdem Moderator vir profundæ eruditionis tomo vnico de Immaculata Virginis Mariæ Conceptione lib. 3. quæst. 3. art. vnico sect. 4. §. 3. quamquam obiter, quod de Sancto Cœcilio loquatur, aduentum Sancti Iacobi in Hispaniam tanquam certum supponit his verbis. *Illa opinio mihi fit verisimillima, quæ affirmat Iacobo Hierosolymis ab Herode Agrippa occiso Act. 12. anno 44. Claudij autem 2. Sanctum Cœcilium cæterosque Iacobi discipulos Episcopos creatos, cum corpore Magistri sui Iacobi in Hispaniam misisse, vt cœptam à Iacobo prædicationem perficerent.* Aegid. à Præsent.

Franc. Villaf. Quintus Doctor Franciſcus Villaſanius Epiſcopus Mondonedonenſis, & Oxomenſis tractat. Latino inſcripto, Compendium facti, & iuris vnici Patronatus Sancti Iacobi. *Nouiſſimum,* inquit *eſt, nec à ſeculo auditum, quod Hiſpania alium cognoſcat Patronum præter Iacobum Apoſtolum, quem Fidei primũ Magiſtrum Chriſtianæ Religionis fundatorem ſtrenuum militiæ Ducem, in difficillimis prælijs viſum inter inimicorum phalanges bellantem veneratur, & colit.*

Anton. Vaſc. Sextum Pater Antonius Vaſconcellius Luſitanus è Societate IESV ſummæ fidei, & integritatis author, quique res hiſtorias exiliter reuocare ad calculos ſolet, in Anacephalæoſibus Regum Luſitaniæ in Deſcriptione Luſitaniæ: *Conſtat igitur tam fide à Parentibus tradita, quam plurimis antiquiorum monumentis per vniuerſam Hiſpaniam Iacobum fuiſſe concionatum, quod plurimæ teſtantur Eccleſiæ, in quibus Apoſtoli diſcipulis in ijsdem apud fideles vicarijs ſui relictis pro magiſtro ſacra fiunt, & antiquiſſima pſalmodia eorum laudes, & facta ſanctiſſima celebrantur.* Ac ne quis Baronij authoritate moueatur. *Eſt illud* ait, *verum, non ſatis conſtare quo tempore in Hiſpaniam Iacobus tranſmiſerit? Et hoc Baronio Cardinali anſam præbuit vocandi in controuerſiam iure ne Hiſpaniam inuiſerit? Bona tamen tanti authoris venia, non ſine magna pietatis iactura, eius in hac re ſententia ſanis ab authoribus recipitur.*

Auguſt. Bar. Septimus Auguſtinus Barboſa item Luſitanus nominis celebritate clariſſimus, ac ob multitudinem librorum, & varietatem, ac profunditatem

tem Canonicæ doctrinæ, dotesque eximias Episcopus ab Rege creatus lib. de officio, & potestate Episcopi, 1. p. tit. 3. cap. 8. multus est in hoc probando. Decerpo illa. *Nec iam dubitare licet de aduentu Diui Iacobi in Hispaniam.* Et illa. *Antequam cæteri Apostoli diuiderentur anno 36. Beatus Iacobus in Hispaniam venit, ibique Fidem Catholicam prædicauit.*

Octauus Pater Ioannes Baptista Lezana Carmelitanus vetus sui Ordinis, & nobilis magister, Consultor Sacræ Congregationis Rituum, & Iudicis, & in Romana Sapientia Lector, in libello (mitto alia opera) quem *Columna Immobilis*, inscripsit. *Abstinendum censeo à comprobatione alterius certissimæ veritatis, cui præsens innititur de aduentu scilicet eiusdem Diui Iacobi in Hispaniam, quia nec illam negat pars aduersa, nec aliquis sanæ mentis negare poterit, prout dixit Laurentius Lauarra Gallicus author in notis ad Tertullianum lib. aduersus Iudæos, nota 4. & quia veritati iniurius est qui vel eam ad iudicium trahit.* Io. Bapt. Lezana.

Nonus Rodericus à Cugna, notior suis & virtutibus, & doctrinis, & studiorum grauiorum monumentis, quam vt commendatione indigeat, Archiepiscopus Bracharensis, & postea Olysipponensis. Ab eo aduentus in Hispaniam Iacobi sæpe astruitur. Vnum delibo locum in Dedicatoria Epistola tractatus de Primatu Bracharensi Ecclesiæ, quem Beatæ Virgini Mariæ dedicauit. *Quis ignorat*, ait, *Beatum Iacobum huius splendoris authorem consilio ductuque tuo Hispaniam aduenisse, vt Ecclesiam hanc tuam Bracharensem summo honoris fastigio sublimaret? Quis* Rodericus à Cugna.

non

non nouit augustam hanc Aedem tuo nomine Augustissimo, dum viueres sacram in hac vrbe à Diuo Iacobo fuisse constructam, erectam, dicatam?

Gabr. Treio Decimus Domn. Gabriel Treio Cardinalis Episcopus Malagensis, Præses in supremo Castellæ Concilio, ante Collega maior, & Cathedraticus Salmaticensis, hic in Epistola missa ad Magistrum Biuar Commentatorem Flauij *Dextri* quæ initio habetur, sic. *Condecorasti*, inquit, *patriam nostram: nam cum certissimum sit eam ita prædicatione Apostolica insignitam, vt teste Tertulliano omnes termini Hispaniæ Fidem susceperint, & Cypriano perseuerauerint, non desunt, qui opinionem famamque nostram calumniare velint, & lædere, sugillare, & commaculare. Nunc autem nisi proterue, & pertinaciter se gerere velint, clariori quam Phæbea luce adspicient, quantum ab initio nascentis Ecclesiæ profecerint Hispani.*

Addere hic volo tres Cardinales, qui etsi non scripto, verbo tamen illustre huic Traditioni testimonium reddiderunt. Vnus esto idemmet, Card. Baron. quem dubium vidimus Baronium. Hic Romæ cum vidisset librum, quem Doctor Didacus del Castillo pro hac aduentus in Hispaniam Iacobi causa apologeticũ & legisset, eum probatũ apud se publicè in corona laudauit, & suasit typis mandari: quod argumento est eruditissimum virum sententiam minime improbare, sed rationes ambigendi aliquas prouocando Hispanorum ingenia, diluere eorum industria voluisse. Itaque noster est, vt aliàs contendi, Baronius.

Car. Laudiu. Alter esto Cardinalis Laudiuius Zacchia satis cognitus, & munerum quæ obijt, & litterarum

&

& litterarum, in quibus floruit fama. Qui in ea, de qua ſuperius multa diximus, vltima Breuiarij correctione, ad quam recognoſcendam inter iudices electus eſt, tot eam hiſtoriam de aduentu in Hiſpaniam, & in ea prædicatione Iacobi argumentis confirmauit, vt Hiſpanis ad ſe rogatum, vt eam ſuſtineret accedentes in admirationem adduxerit.

Tertius Cardinalis Caietanus Præſes Sacræ Congregationis Rituum, & Iudicis ab Vrbano Papa VIII. & quam inſtituit ad Correctionem Breuiarij, caput, & Princeps datus, à quo Traditio de aduentu, & prædicatione Sancti Iacobi in Hiſpania approbata, ac demum retineri iuſſa. Card. Caiet.

Nolo præterire duos Hiſpanos, qui tunc erant Cardinales Romæ, quorum ſuffragio cauſa hæc quam ſuſcipimus, mirè ſtabilitur. Alter Cardinalis Dom. Gaſpar Borgia Hiſpalenſis, & Toletanus Archiepiſcopus ſummus in omni genere virtutum, quæ Principem decent, vir. Igitur cum ei ſcripta quibus Iacobum in Hiſpania fuiſſe probatum erat, afferrentur, lecta commendauit, & in libelli ſupplicis formam redacta Summo Pontifici obtulit, eoque veritatem in ijs contentam confirmauit. Alter Dom Balthaſar Moſcoſus, & Sandoualius, Archiepiſcopus item, qui nunc ſuperſtes eſt, Toletanus, ſplendore natalium, virtutum luce conſpicuus, ad quem tum Romæ commorantem cum Michael Erze Ximenez tractatum de aduentu Iacobi attuliſſet, is diligenter lectum vehementer probauit, authorem fouit, & ornauit: & operam ſuam apud Pontificem, & authoritatem interpoſuit.

Card. Borgia

Car. Sandoual.

Ericius

Ericius Puteanus Primarius Iusti Lipsij, & iustus discipulus qui Apologiam Magni Comestabilis Latinam reddidit.

Ioannes Baptista Valenzuela Episcopus Salmanticensis lib. de aduentu Sancti Iacobi. Tres insignes Dextri Commentatores M. Fr. Franciscus de Biuar. Rodericus Carus, Thomas Tamayo de Vargas. Alter Tamayus in Martyrol. Hispan. Antonius Caracciolus Theatinus acer huiusce aduentus vindex. Didacus del Castillo in Indice Authorum pro Iacobo. Michael Martinez del Villar in notis ad sententiam pro Ecclesia del Pilar, Frater Bernardus de Britto Lusitanus Regius, ac elegans Historicus in Monarchia Lusitana p.2. lib.5. Ioannes Solorzanus Pereira de iusto Indiarum Imperio.

Gaspar Sanc. Claudant Agmen duo, qui omnium instar esse possunt. Primus Pater Gaspar Sancius è Societate IESV insignis Sacræ Scripturæ, Interpres eruditionis variæ, solidæ, profundæ exquisitæ elegantiæ virtutis eximiæ, quem ob eam *Venerabilem* appellare Hispani solent, cuius ego aliquando Madritti studiorum nouæ Academiæ causa eo aduocatus felix, & fortunatus, & socius in studijs, & in Gymnasio libens interdum auditor, & admirator fui. Hic solidam, & integram disputationem *De Prædicatione Sancti Iacobi Apostoli Zebedæi filij* in Hispaniam instituit, & continuauit, & in iustum opus redegit, quod Appendix est tomi commentar. in Acta Apostolor. Quo nihil eruditius, nitidius, elegantius, accura-

Michael Erze Ximenez tius excogitari potest. Secundus Michael Erze Ximenez vtriusque Iuris, doctor, Regius Toleti

Ca-

Capellanus, qui tomum integrum in duas se-ctum partes de aduentu, & prædicatione Apostoli Iacobi in Hispania edidit lingua sua vernacula, quem ego cum iam opusculum hoc meum penè confecissem, intenta cura legi, & hominis sum eruditionem admiratus. Liber est accuratè scriptus, & dignus ingenio Hispanico: & qui ab aliquo in Latinam linguam transferatur: vt publici iuris vbique sit.

Coronis operi, & Corona esto testimonium, insignis nostro, & proximo Seculo in Sacra Theologia viri fama virtutis, & doctrinæ celeberrimi, & operum multitudine, & varietate notissimi, Patris Francisci Suarij è Societate IESV, Doctoris eximij, & in Romana, Complutensi, Salmantiensi, & Conimbricensi Academijs Magistri Primarij, & Palmarij, quem summus suæ ætatis litteraria gloria vir, & multis ac præclaris nobilitatis, & virtutis, & fortunæ ornamentis illustris, & congestis honoribus clarus Dom. Alphonsus Albicastrius Conimbricensis Antistes *Alterum Augustinũ* solebat appellare, quemque ego adolescens senem cognoui Conimbricæ, ac eo me nomine beatum existimo, à cuius vix lectione recedo, & opera nocturna diurnaque manu verso, & palam tueor, & admiror, ac mente retineo, eiusque rei specimen haud semel præbui. Hęc prefari volui, vt quãti apud me sit, & apud omnes alios esse debeat huius viri authoritas, cõstet; idque vt persuadeam, moneo quicquid ab alijs, & à me hactenus scriptum est ad probandum Sancti Iacobi in Hispanicam aduentum, & prædicationem in eadem, id omne à Suario ante oc-

cupatum: adeo vt hæc illius proximè adducenda sententia, totius operis mei compendium esse videatur. Ergo Suarius 1. tom de *Relig*. lib. 2. cap. 9. Præterea inter festa Apostolorum festum Sancti Iacobi Maioris, Fratris Ioannis valde celebre est in vniuersa Ecclesia, præsertim in nostra Hispania, quæ illum singulari solemnitate colit, vt Patronum, & parentem tribus potissimum de causis. Prima est, quia Primus ipse Euangelium in Hispania prædicauit, prius enim quam martyrium pateretur, decimo anno post Christi Domini mortem Hispaniam peragrauit, & Fidei semina iecit, quia licet tunc parum fructus attulerit, tamen virtute illius magnum Deus postea incrementum dedit. Et quamuis hoc tempore nonnulli tentauerint hunc Iacobi in Hispaniam aduentum in dubium reuocare, nullo modo possunt antiquissimæ, & generali omnium Hispaniarum traditioni resistere, nec aliquid proponere, quod probabilem ratione dubitandi faciat. Nam quod Iacobus ante martyrium potuerit in Hispaniam venire, & redire Hierosolymam, non repugnat his, quæ de Apostolorum prædicatione, & gestis in actis Apostolorum, vel in alijs historijs fide dignis narrantur. Quia licet ex Actibus constet per duos, vel tres annos primos ab Ascensione Domini, Apostolos non recessisse Ierosolyma, tamen de cæteris annis vsque ad Iacobi martyrium nihil de factis à Iacobo, & alijs narratur, sed solum de Petro, & Paulo. Item licet ante Petri vincula (quando iam fuerat Iacobus mortuus) non credantur fuisse diuisi Apostoli in Orbem terræ ad prædicandum non reuersuri amplius in

Suarius

Ieru-

Ieruſalem: tamen nihil vetat, quo minus ante id tempus exierint per diuerſas Prouincias, & digreſſiones facerent, & iterum Ieroſolymam redirent. Sicut ſcimus Petrum intra id tempus Antiochiam iuiſſe, ibique ſedem ſuam fundaſſe, licet interim Ieroſolymam proficiſceretur, & Iudęam viſitaret. Sic ergo potuit Iacobus intra idem tempus migrare in Hiſpaniam, & ibi prædicare, & poſtea Ieruſalem redire.

Neque etiam obſtat, quod eo tempore Apoſtoli Euangelium non prædicarunt Gentibus vſque ad viſionem Petri. Act. 10. Primum quidem quia fortaſſe in Hiſpania etiam tunc aliqui Iudæi habitabant, quibus annunciari poterat Euangelium. Nam (vt colligitur Act. 1.) Iudæi diſperſi erant per omnem nationem, quæ ſub cœlo eſt, quandoquidem ex omnibus venerant Ieroſolymam, ergo etiam in Hiſpania eſſe poterant Iudęi, quibus prædicaretur Euangelium. Tum etiam, quia non eſt certum ante reuelationem factam Petro non fuiſſe Euangelium Gentibus prædicatum; nam certè Paulus ſtatim poſt conuerſionem ſuam in Arabiam abijt, & in alias Regiones, vbi veriſimile non eſt ſolis Iudæis prædicaſſe, cum ipſe eſſet Gentium prædicator, & non ab homine, nec per hominem, ſed per IESVM Chriſtum edoctus eſſet, quid, quibus, & quando prædicaturus eſſet. Idem ergo credi poteſt de Iacobo, quem Deus in prædicatorem, & fundatorem fidei in Hiſpania elegerat. Vnde reuelatio illa Petri eò tendit, vt Eccleſiæ vniuerſæ, & præſertim ex Iudæis collectæ publicè iam proponeretur, omnes ſaluari poſſe per fidem Chriſti, &

ideo omnes ad Euangelium vocandos esse. Vsque ad illud ergo tempus, non fuit hæc veritas ita publicè declarata, vt inter Iudæos Gentibus prædicaretur Euangelium, neque ex Iudæis, & Gentibus vna Ecclesia congregari cœperit, nihilominus tamen potuit ante illam reuelationem alijs Apostolis instinctu diuino inspirari, vt ad Gentium Prouincias irent, eisque prædicarent. Tum denique quia illa reuelatio facta est Petro quatuor, vel adminus tribus annis ante mortem Iacobi, & illud erat sufficiens tempus, vt iret in Hispaniam, & per vnum, vel per duos integros annos ibi prædicaret, & postea Ierosolymam reuerteretur.

Quod si hoc non repugnat Canonicæ Historiæ, neque alijs dogmatibus receptis, parum profectò refert, quod priuatæ historiæ humanæ illorum temporum, illius peregrinationis Iacobi mẽtionem non fecerint. Tum quia in ea Iacobi peregrinatione nihil accidit adeo publicum, & prodigiosum, vt in vniuersum Orbem illius fama exierit, quo possent excitari historici ad id memoriæ prodendum. Tum etiam, quia illis temporibus non fuerunt in Hispania diligentes scriptores rerum, quæ in ea gerebantur. Externi autem non poterant facile illarum notitiam habere, nisi fortasse earum, quæ ad publica bella, & Reipublicæ statum, & dominium pertinebat; nam aliarum rerum pertinentium ad Religionem paruam, aut nullam rationem, vel curam habebant. Vnde cum illa ætate non fuerint scriptores Ecclesiastici; qui de rebus Hispaniæ mentionem fecerint, nisi tenuem, mirum non est, quod in

hi-

historijs antiquis, nihil de hac profectione Iacobi in Hispaniam reperiatur. Nam profectò si Lucas Acta Petri, & Pauli posteritati scripta non reliquisset, multæ illorum Apostolorum peregrinationes obliuioni traditæ essent, nec aliter quã ex traditione ipsarum Ecclesiarum, quas fundassent cognosci potuissent. Sicuti profectio Petri Antiochiam, quæ à Luca omissa est, non aliter quam ex illius Ecclesiæ traditione cognita fuit, nec ad nostram notitiam peruenisset, nisi ex monumẽtis illius Ecclesię Clemens Alexãdrinus, & ab illo Eusebius, & Hieronymus illã scriptam reliquissent. Sic ergo Aduentus Iacobi in Hispaniam, non nisi ex antiqua Hispaniæ traditione inquirendus est, hanc autem non permisit Deus excidere, nec obliuioni tradi, nec in angulo concludi, sed ab vniuersis Ecclesijs Hispaniæ retineri. Quis ergo audebit huic traditioni contradicere, aut quomodo aliæ Ecclesiasticæ traditiones inconcussæ conseruari poterunt, si huic fides non adhibeatur?

Eo vel maximè, quod non tantum à publica fama per dimanationem à parentibus ad filios, sed etiam à solemni, & antiquissimo monumento Cæsaraugustano testimonium habeat hęc veritas. Nam Cæsaraugustæ, & in vniuersa Hispania est receptissima traditio, cum Beatus Iacobus illuc peruenisset, & animo, ac cogitatione suspẽsus esset, quod paucos homines ad fidem trahere potuisset, Beatissimam Virginem in corpore mortali ei apparuisse, eumque fuisse consolatam, & ab ea certiorem factum per Discipulos paucos quos congregarat, complendum fuisse, quod

ipse

ipſe perficere non potuiſſet. Et in huius beneficij æternam memoriam inſigne Templum, & valde honorificum ibi fundatum eſt. Quod in Collegiatam Eccleſiam erectum magnis exemptionibus, & priuilegijs Apoſtolicis donatum eſt, & S. Mariæ de Columna, vulgò, del Pilar, dicitur, quia Saxum, vel Columna in eo cernitur, quam ipſam ſacram Virginem ſuis pedibus calcaſſe eadem docet traditio. Hæc eſt ergo prima cauſa ob quam merito Hiſpania feſtum Sancti Iacobi ſumma veneratione colit, ſimulque ipſius beneficium recognoſcit, quod eius occaſione Beatiſſima Virgo, antequam ex hoc mundo diſcederet, Hiſpaniam conſolari, & ſua præſentia honorare, & protectionem eius ſimul cum Iacobo aſſumere dignata fuerit.

Alia cauſa eſt, quod ſacrum Iacobi Corpus poſt martyrium naui impoſitum, diuina prouidentia, & peculari eiuſdem Spiritus Sancti fauore in Gallæciam Hiſpaniæ Prouinciam appulit, ibique vſque ad hodiernum diem, ſumma gentium veneratione colitur. Tertia denique cauſa eſt, quod Iacobus innumeris amoris ſignis, & beneficijs in Hiſpanos collatis, ſe ſemper oſtendit ſingularem illorum Patronum, & benefactorem, quæ res notiſſima eſt in hiſtorijs, nec in his amplius immorari licet. Ex his vero duobus poſterioribus rationibus multum apud me prima confirmatur. Non enim ſine cauſa Iacobus poſt mortem, & corporis præſentia, & glorioſi ſpiritus fauore tam propenſum in Hiſpanos ſe ſe oſtēdit. Sed profecto ea cauſa fuit, quod in Chriſto IESV in Euangelio ipſe illos genuit, & illius

protectione, ac precibus non solum magna soliditate in fide permanent, sed etiam eorum ministerio, & industria Deus vti voluit ad Fidem innumeris gentibus, & vt aiunt nouo mundo prædicandam.

His Suarius ratiocinationem, & ego librum absoluo.

FINIS.



INDEX

INDEX
RERVM NOTABILIVM.

A



Index

Index

Epi-

O

P

Rerum notabilium.

Spon-

S

T

V

FINIS.

ERRATA.

Pag. 16. tranſette l. *transferre*.
pag. 18. adduxerit l. *adduxiſſe*. pag. 29 afferetur. l. *affertur*. pag. 39. nullum. l. *nullus*.
pag. 45. eos pertinuiſſet l. *ad eos*.
pag. 49. baptizato l. *baptizata*.
pag. 54. ſolos l. *ſolius*.
pag. 75. Matthæi Amalphi l. *Matthæi Salerni, Andreæ Amalphi*.
pag. 109. directam l. *directa*.
pag. 126. euim l. *eum*.
pag. 118. ei prælatus l. *ijs*.
pag. 137. momenta l. *momento*.
pag. 140. periculi l. *Supplicij*, & poſt vnam lineam ſupplicium l. *periculum*.
pag. 150. textam l. *texam*.
pag. 160. obentæ l. *obtentæ*.
pag. 166. quarqum Tridentinum l. *quartum Toletanum*.
pag. 170. vſuris Viduarum l. *cura Viduarum*.
pag. 184. comendeſſet l. *contendiſſet*.
pag. 177. 1124. l. 1200.
pag. 180. ad Anno l. *Annum*.
pag. 181. piam l. *pia*.
pag. 207. Ahulfada l. *Abulfada*.
pag. 216. fuerit l. *fuiſſet*.

REGESTVM.

§ §2. ABCDEFGHIKLMN
OPQRSTVXYZ
Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii *

KONSERVIERT DURCH
ÖSTERREICHISCHE FLORENZHILFE
WIEN 1967